

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

BROJ 497 · CENA 60,00 DIN

DOBRO SMIŠLJEN PLAN

D1190 € CH2,60 CHF A170 € NL2,00 € B2,00 € BIH1,80 KM; MK45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

497

Frenk Larami

TEŽAK PUT DO OSVETE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 497

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

REVENGE

Recenzija i adaptacija

MAP

Tehnički urednik

Viktorija Draginčić

Štampa: 28. X 2015.

Tržište: 06. XI 2015.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – REVENGE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Bradonja mu se nije dopao čim je seo za sto, tačno preko puta njega. Ali, pravila su bila takva. Ušao je umesto čoveka kome je nestalo novca, a ostali igrači se nisu protivili, pa ga je i Dok Holidej prihvatio. Pored toga, Holidej je osetio da između pridošlice i ostalih gostiju u salunu vlada jedan poseban odnos: naravno, nije mogao to tačno da objasni.

Malo se zamislio i shvatio da mu je bradonjino lice odnekud poznato. Osim toga, obazrivo držanje ostalih govorilo je da se radi o čoveku veoma nezgodne naravi. Nažalost, to se veoma brzo ispostavilo kao tačno.

Morao je da reaguje kada je novi partner u igri glasno primetio da tu nisu „čista posla”. Holidej je zastao u pola pokreta i digavši jednu obrvu, ledenim pogledom odmerio bradonju. Zaključio da se radi o lošem igraču pokera koji, što je veoma nezgodno, ima lošu narav kada gubi. U stvari, bradonja je u nekoliko prethodnih deljenja nesmotreno uleteo sa velikim ulogom, izgubio sve što je uložio i onda počeo glasno da se buni. Rekao je da je „ovde neko veoma vešt” gledajući pritom direktno u Holideja kod koga je uglavnom otišao novac iz nekoliko poslednjih partija. Naravno, to je bila aluzija koja se u kockarskim krugovima smatrala teškom uvredom i koja je obično vodila u obračun. No, makar koliko da mu je novi igrač bio nesimpatičan, Holidej je želeo

da izbegne potezanje revolvera koje bi se verovatno završilo nicanjem još jedne sveže humke na groblju. No, iz iskustva je znao da, kada krenu tim smerom, događaji se obično ne mogu zaustaviti.

Zato je lagano podigao glavu i čvršće stisnuo upola popušenu cigaru.

– Ne znam šta ste time mislili, mister... Uostalom, ako vam se nešto ne sviđa, možete u svako doba da napustite igru. Koliko vidim, – dodao je posmatrajući ostale – druga gospoda nemaju nikakvih primedbi.

No, ovaj Dokov pokušaj nije umirio bradonju.

– Vraga nemaju! – odvratio je žučno. – Ali, za njih me uopšte nije briga! Meni se ne sviđa kako vi delite karte, a to je više nego dovoljno! – dodao je svađalački dok su mu oči ljutito sevale.

Istoga trenutka munjevito je skočio, odgurnuo stolicu i mašio se revolvera.

Niko nije video kada je Dok Holidej spustio ruku sa stola. Svi su gledali u njegovo preteće i mrgodno lice sa dva neobična sivo-plava oka. Niko nije zapazio bilo kakav pokret, niti je znao da objasni kako se u njegovoj ruci odjednom stvorio kolt sa drškom od slonovače!

I tek kada je odjeknuo pucanj, a tane pogodilo drznika u ruku i izbilo mu revolver, sve oči spustile su se do ivice stola ispod kojeg se u oblaku barutnog dima nazirao revolver.

– Ovaj put si jeftino prošao, čoveče – rekao je Dok ne ustajući, iako su svi ostali uplašeno skočili u stranu. – A sada se gubi odavde pre nego što napraviš još neku budalaštinu. A taj revolver ostavi tamo gde je pao.

Lica zgrčenog od bola, bradonja je levom rukom stezao desnu podlakticu, dok mu se, tačno ispod rukava, na desnu šaku lagano slivala krv. Gnevnim pogledom je odmeravao Holideju škrgućući zubima od bola, ali i od besa.

– Platićeš mi za ovo! – procedio je besno, ljutito osmotrio sve oko sebe i brzo izašao napolje.

U salunu je nekoliko trenutaka vladala tišina remećena samo škripanjem leptir vrata. Prisutni su uzdržano posmatrali Holideja očekujući da vide njegov sledeći potez. Naravno, Dok je bio oprezan. Bilo iz straha ili nekih drugih pobuda, većina je bila na strani razljućenog gubitnika. To ga uopšte nije čudilo, jer je za ovdašnje ljude on, Dok bio samo stranac, čovek koji je tu juče svratio i koji će sutra otići i biti zaboravljen.

Ipak, i među njima se našao jedan koji je mislio drugačije od ostalih.

– Na vašem mestu bih odmah napustio grad, stranče – dobacio mu je jedan od partnera u igri koji je prišao da uzme svoj novac u žurbi ostavljen na stolu. Čovek je govorio tiho, pazeći da ga neko ne čuje i ispod oka motrio da li ga neko posmatra.

– Zašto? – uputa Dok jedva čujno.

– Ono je bio Den Flavi, za koga ste svakako čuli. Sa bratom blizancem, Nikom vodi bandu koja često „vršlja” u ovim krajevima. Moj vam je savet da nabavite dobrog konja i brzo se izgubite. Narav-

no... pod pretpostavkom da ste dovoljno izdržljivi, jer bi se po vašem izgledu reklo da niste. Mislim, to odelo i sve ostalo... Ipak, van grada biste imali bar neku šansu, jer će vas ovde u gradu braća Flavi začas poslati na onaj svet.

– Hvala vam, mister – promrmljao je Dok, ugasio cigaru i izašao napolje.

Braća Flavi! Dva najpoznatija zlikovca u tom delu Teksasa! Opasni banditi koje traži veći broj država zbog zločina koje su izvršili. Surovi i beskrupulozni! Hm, pomisli Dok, oni se ne libe da osвете ni najmanju uvredu, a da ne pominjem ranjavanje i novac koji je Nik Flavi izgubio.

Dakle, pred takvom opasnošću nije bilo razumno biti hrabar i Dok reši da poslušava savet dobronamernog građanina. U hotelu se spakovao na brzinu, od vlasnika štale kupio snažnog konja širokih prsa i žurno otišao iz grada. No, dobronamerni građanin nije mu rekao da je skrovište braće Flavi negde u okolini i da će, jašući ka jugozapadu, najverovatnije naići na njih. U drugim okolnostima Dok bi tu mogućnost verovatno imao u vidu, ali sada je bio umoran zbog neprospavane noći i refleksi mu nisu bili oštri kao obično. Zbog toga se dogodilo da jednostavno nije primetio kada su petorica konjanika tiho izronila iz jedne uvale iza njega.

Ipak, sreća mu je donekle bila naklonjena. Naime, tek što je ujahao u kanjon Boldi Pik, u jednom trenutku konj mu se spotakao i to mu je bukvalno spaslo život, jer ga je vrelo tane samo opeklo po obrazu, odnosno ogrebalo mu ivicu uha. Instinktivno se bacio iz sedala još u padu potežući revolver, dok je konj njisnuo i jurnuo napred. Pošto je svom

težinom grunuo na tlo, od siline udaraca je gotovo izgubio dah. Drugi metak zasuo mu je lice peskom, pa je pogledom potražio zaklon.

Nalazio se na kratkoj, uskoj čistini i do najbližeg zaklona delilo ga je desetak metara. Ma koji da su bili konjanici koji su ga sustigli i napali baš na tom mestu, sigurno su bili vešti u izvođenju takvih napada. Naime, na peščanom tlu ležao je izložen kao na dlanu, a od kuršuma ga je štitio samo jedan kamen ne veći od ljudske glave. Više nego ikada pretila mu je opasnost da bude izrešetan, jer su u međuvremenu konjanici poskakali sa konja i zauzeli pogodne zaklone.

Kuršumi su praštali oko njega, a jedan je pogodio kamen koji ga je štitio, malo ga pomerio iz ležišta i zviždeći odleteo dalje u vazduh. Ne trošeći municiju uzalud, Dok je sačekao da nastupi predah kao i u svakoj paljbi, a onda skočio kao izbačen oprugom i u cik-cak liniji potrčao prema grupi stena na levoj strani.

Čuo je neki povik, puške su ponovo zapraštale i meci fijukali oko njega. Došavši do prve stene, Dok se glavačke bacio preko, i na onu drugu stranu grunuo jače nego što je očekivao. Zaradio je „dobru” ogrebotinu i uboj na rebrima, ali se ipak našao u kakvom-takvom zaklonu.

Čim je došao do vazduha, puzeći se dovikao do sledeće, nešto veće stene. Kleknuo je i za tren izvirivši, nanišanio na jednog od bandita koji je trčao uz suprotnu padinu. Kolt sa drškom od slonovače je grmnuo i čovek se iznenađeno trgao, pao glavačke na zemlju i počeo da klizi niz kosinu. Skliznuvši do kraja, okrenuo se na leđa i više se nije pomakao.

Onda je kiša olova zasula stenu i Holidej se sagnuo u zaklon. Šćućuren, ali siguran, lagano se osvrnuo oko sebe i na mesto ispaljenih ubacio nove metke u magacin svog kolta. Koliko je mogao da proceni, sada je protiv sebe imao četvoricu neprijatelja, ali ta srazmera bila je za njega vrlo nepovoljna. Pretpostavljao je da su lupeži hteli da se dočepaju njegovog konja i novčanika što je značilo da neće lako odustati. A ovde i kanjonu Boldi Pik, u pustinji, to bi moglo značiti sigurnu smrt.

Pucnjava je za trenutak prestala i Dok se nije dvoumio. Već je bio izabrao nov zaklon, grupu od četiri stene nekoliko metara uz padinu, sa kamenom nastrešnicom koja ga je mogla štititi od paljbe odozgo. No, nevolja je bila što su i banditi zapazili taj pogodan zaklon i verovatno ga zato držali na nišanu.

Bio je u pravu. Čim je skočio i munjevito jurnuo prema stenama, sa druge strane kanjona ga je zasula kiša kuršuma. Osetio je kako mu je jedan pecnuo ruku, a drugi zaparao zemlju ispod stopala. Izgubivši oslonac, pao je licem okrenut zemlji. To se dogodilo tako naglo da je u prvom trenutku i sam pomislio da je pogođen.

Banditi su sigurno pomislili isto, pošto je u tom predahu paljba uznenada prestala. Međutim, Dok je savio noge, do maksimuma napregao mišiće, i preskočivši poslednjih nekoliko stopa, bacio se u otvor između stena. Kada je paljba nastavljena, bio je već u zaklonu. Nekoliko trenutaka mirno je ležao nastojeći da dođe do daha bez obzira na kuršume koji su se odbijali od stena. A onda, kada je sasvim povratio dah, otpuzao je do

trouglastog procepa između dve stene kroz koji je mogao na miru da osmotri kanjon.

Kao što je i predvideo, napadači su menjali položaj. Penjali su se uz padinu; dvojica su išla peške, dok su dvojica jahala konje. Naravno, konjanike je odmah prepoznao. Jedan je bio Den Flavi koji je imao ruku u povezu obešenu oko vrata, dok je drugi strašno ličio na njega i verovatno bio njegov brat blizanac, Nik.

To je, dakle! Sada je znao da su mu šanse za spas još manje, jer su braća Flavi bili poznati kao surovi zločinci. Nanišanio je i opalio prema Denu. Metak mu je skinuo šešir sa glave, ali ga nije ni okrenuo. Samo ga je naterao da još jače mamuzne konja i potera životinju u zaklon. Okrenuo se, ispalio tri hica u pravcu Holideja, a onda zamakao iza prevoja.

Druga dvojica trčala su ka nižem delu prevoja, očigledno želeći da se dočepaju zaklona. Dok je pažljivo nanišanio na prednjeg i opalio. Najniži rastom se uhvatio za grudi, jednom okrenuo oko sebe i nastavio da trči. Ipak, Holidej je uspeo da ga obori drugim, pažljivije ciljanim metkom. Onda je nanišanio na drugog koji je već bio blizu vrha, ali su do tada braća Flavi već stigla na željenu poziciju i hicima iz pušaka zasuli „Holidejev otvor” između stena.

Dodavola, pomisli Dok ljutito. Nalazim se u pravom mrtvačkom kovčegu. Ako nastave da gađaju kroz otvor, sigurno će se desiti da me neki od odbijenih kuršuma pogodi. Što se prvih plotuna tiče, odmah je mogao da oceni da su Den i Nik Flavi dobri strelci i da će umeti da pošalju metak tamo gde žele.

Tek sada je shvatio da i nije napravio bog zna kakav potez. Možda je, ušavši u ovaj neobičan zaklon, sebi potpisao smrtnu presudu.

* * *

Ulazeći u Tojahvil, Dvejn Mangin se nije mogao pohvaliti dobrim raspoloženjem. Naprotiv, bio je vrlo nervozan i razdražljiv.

Razlog njegovog dubokog neraspoloženja bila je Šelbi Rajli. Naime, sve do nedavno, njegov život se odvijao uglavnom po ustaljenoj šemi, počev od dana kada je kao kuhinjski potrčko doputovao ovamo vozom iz Fort Stoktona. Kada je malo odrastao postao je kauboj na ranču, zatim gonič stoke i lovac na bizone... i tako redom. No, mogao je da kaže da se sve što je radio svodilo na mučnu i stalnu borbu za opstanak.

Do izvesne promene došlo je kada je postao šerifov pomoćnik, a zatim šerif u Balmorei, gradiću koji je sa okolinom imao tek nekoliko stotina kuća. Mesto jeste bilo malo, ali je u njemu bilo uvek dovoljno pijanica i noćnih bukača koje je trebalo strpati u zatvor da se ispavaju i otrezne. Povremeno je morao da potegne i revolver, ali to se događalo retko, a samo onda kada bi u gradić naišla grupa razularenih goniča stoke ili pak, neki usamljeni huligan. Plata za takav posao bila je mala i često neadekvatna opasnošću kojima se s vremenom na vreme izlagao. Ipak, Dvejn je njome bio zadovoljan, jer je, ako ništa drugo, imao udobnu postelju, tri obilna obroka dnevno i dovoljno novca za čašu viskija posle završenog večernjeg obilaska.

A onda se pojavila Šelbi, lepa i stasita žena koja se samo poželeti može. Naravno Dvejn se odmah ozbiljno zagrejao za nju, vreme je prolazilo, a on se sve više i više zaljubljuvao tako da je došao u fazu da ne može da zamisli život bez nje. Ni Šelbi nije ostala ravnodušna prema njemu, pa se njihov odnos razvio u pravu idiličnu ljubav.

Sve je bilo u redu i Dvejn je bio ubeđen da će se završiti na najbolji mogući način. No, teškoće su se javile onog trenutka kada joj je predložio da se venčaju. Ma koliko zaljubljena, Šelbi je bila razumna i realna osoba koja je, stavljena pred takvu životnu odluku, shvatila svu njenu težinu. Naime, razumela je koliko je rizično udati se za čoveka kome je život često visio o koncu i koliko zamorni i pusti mogu biti časovi čekanja, dok čovek koga voli šeta ulicama gde ga, na svakom koraku, vreba metak iz tame. Uvidevši da iz tog stanja postoji samo jedan izlaz, predložila mu je da prvo napusti posao čuvara reda, a tek onda da se venčaju. Naravno, dodala je, nije ni sumnjala da će vredan i sposoban čovek kao što je on, naći neki posao i moći da izdržava porodicu. Ako to ne bude dovoljno, zaposliće se i ona, jer je to mnogo bolje od prihvatanja neizvesnosti koju nosi šerifska zvezda na njegovim grudima.

Ali, Dvejn nije znao mnogo toga da radi. Što se tiče posla goniča, to bi značilo da Šelbi mesecima mora ostavljati samu, a to ni u kom slučaju nije želeo. Da nesreća bude veća, tih dana je banda kradljivaca stoke izvršila prepad na jedan ranč u okolini, i on je bio prinuđen da pođe u poteru koja je trajala nekoliko dana. Kada se vratio u grad, Šelbi više

nije bila tamo. Gospođa Simson kod koje je stanovala rekla mu je da je devojk otputovala kako bi izbegla mučenje koje joj je nanosila njihova ljubav. Name, smatrala je da će bez nje Dvejn biti spokojniji i srećniji.

Kakva ironija sudbine! Za Dvejna je tek tada nastala prava agonija, jer je shvatio da ne može bez nje. U tom trenutku bio je spreman na najnaporniji rad samo da zna da će posle toga doći kući u kojoj će ga ona čekati. Ali, kako da dođe do novca za sve što im je bilo potrebno? Odlučio je da skine šerifsku zvezdu, ali šta onda? Nekoliko stotina dolara ušteđevine nije bilo dovoljno za početak. Morao je da pronade i zaradi više, znatno više, pošto nije mogao da zamisli Šelbi kao siroticu, u iznošenoj haljini. Igrom sudbine, pogled mu se u tom trenutku zadržao na upravo dobijenim poternicama za bandom braće Flavi. Video je da su Den i Nik Flavi bili ucenjeni na po hiljadu dolara, a ostala tri člana na po pet stotina.

Bila je to poprilična suma novca, i sa onim što je imao, sasvim valjana za skroman početak...

Dvejn Mangin je bio čovek koji nije tražio mnogo od života. No, ljubav prema Šelbi podstakla ga je da donese brzu i jasnu odluku. Poći će u poteru za bandom braće Flavi, postaće pravi lovac na ucene i ako sve bude u redu, srediće ih i dočepaće se nagrade. A onda će požuriti da potraži Šelbi, da joj kaže kako je i dalje želi za ženu i kako, ako hoće, može da se uda za njega. Objasniće joj da ima novca za skroman početak života i da se mogu nastaniti u nekom mirnom kraju i osnovati dom i porodicu. Naravno, nije

sumnjao da ga Šelbi voli i da će prihvatiti njegovu ponudu...

No, ako je hteo da ostvari svoju nameru, onda nije smeo da čeka. Šelbi nije znala za njegovu odluku i mogla je otići daleko, da nikada ne uspe da je nađe. Možda će se u međuvremenu i udati. Morao je, dakle, brzo raditi i nije ni trenutka razmišljao. Jer, ukoliko se brže dočepa braće Flavi, utoliko pre će dobiti novac potreban za život sa voljenom ženom. Naravno, uhvatiti braću Flavi bila je stvar velikog rizika, ali Mangin je bio spreman da za taj cilj založi i glavu. Ipak, nije ni pomišljao na to da mu poduhvat neće uspeti.

Tek što je posle neprospavane noći na istoku zabelela zora, on je ustao, spremio putne torbe i proverio oružje: vinčesterku „tip 76” sa dugačkom cevi, oštar „bovi” nož koji mu je stajao u kovčegu još od lova na bizone i konačno, kolt najtežeg kalibra popularno nazvan „zaustavljač” pošto je udar metka iz takvog oružja mogao u mestu da zaustavi čoveka u trku ili, ako bi mirno stajao, da ga odbaci nekoliko metar unazad.

Uverivši se da je oružje u besprekornom stanju i da funkcioniše izvanredno kao i uvek, Dvejn Mangin je skinuo šerifsku značku i ostavio je na sto u šerifskoj kancelariji. Zatim je iz gradske štale uzeo svog konja i uputio se ka Tojahvilu oko koga su se, prema poslednjim obaveštenjima, vrzmala braća Flavi.

Kada je ujahao u grad, Tojahvil je bio tih. No, kada je pola sata kasnije napustio mesto, ostavio je za sobom vrevu i kaos. U gradskoj štali je zamenio konja i dok je čekao da mu se osedla odmoran dugonogi ždrebac koga je odabrao u ko-

ralu, zapodenuo je razgovor sa vlasnikom štale.

– Da li ste čuli za Nika i Dena Flavija, mister?

– Nik i Den... Flavi – ponovio je nekako nevoljno i Dvejn odmah shvati da mu se pitanje nije dopalo. Takođe je zapazio da je dugonogi brkajlija počeo nervozno da pretura po papirima na svom stolu.

– Da, da, dobro ste čuli – ponovi je Mangin mirno. – Pitao sam vas za braću Flavi.

– Oni su odmetnici, zar ne?

– Dobro znaš da jesu! – dobaci Dvejn oporo. – Čuo sam da ih stanovnici ove oblasti smatraju herojima. Verovatno zato što, s vremena na vreme, svrate ovamo i potroše nešto novca. Opljačkano novca, zar ne?

Čovek zauze odbranaški stav.

– Oni su pomogli mnogim ljudima u ovim krajevima.

– Da, da... ubijanjem i rasipanjem tuđeg novca.

– Da li ste vi policajac?

– Tako nešto – slaga Dvejn ne trepnuvši. – Prema tome, ako mi uskratiš informacije, bićeš u velikoj nevolji, čoveče.

Dugonja glasno uzdahnu.

– Biću u još većoj, ako Flavijevi čuju da sam vam bilo šta rekao.

– Ne bih rekao da je baš tako – odvratio je Dvejn, brzo izvukao ogromni kolt iz futrole i prislonio ga čoveku ispod brade.

Iskolačenim očima ovaj je zurio u njega dok je mirno zatezao obarač.

– Znaš li šta sam sada učinio? – upitao je muklo. – U ovom revolveru ima šest metaka, a jedan od njih je napunjen sačmom, odnosno krupnim olovnim kuglicama. Kada opali, u stanju je da zbriše sve

što mu se nađe na putu. Ako slučajno pritisnem okidač, mogao bih ti razneti glavu tako da oni koji te budu sahranjivali ne nađu ni komadić od nje. Hej, šta se toliko treseš, prijatelju? To ti nije potrebno, veruj mi. Sve što treba da učiniš je da kažeš kada si poslednji put video Flavijevu bandu i naravno, kuda su se uputili. Ali, treba brzo da se setiš, inače... Dakle, jedan, dva...

Nije morao da broji do tri, jer je čovek promrmljao jedva čujno – Čekajte...

Dvejn je zastao za trenutak i još jače pritisnuo cev revolvera.

– Juče – promrmljao je dugonja uplašeno. – Upravo pred sumrak. Odjahali su u pustaru Boldi Pik.

No, Dvejn nije bio zadovoljan.

– Do đavola, to znam i ja! U kom pravcu su otišli?

– Zapad, jugozapad.

– Svi?

– Ne svi. Den je odjahao tek kasno u noć. Mislim da se zadržao zbog partije karata.

Dvejn odmahnu rukom.

– Dobro, de... to me baš ne zanima. Nego, šta se nalazi tamo na jugozapadu? Neko mesto koje im služi kao skrovište?

Čovek s mukom proguta „knedlu”.

– Ubiće me!

Dvejn je još jače pritisnuo cev revolvera i uneo mu se u lice.

– Oni su sada u pustinji, a ja sam ovde pored tebe! To ne bi trebalo da zaboraviš, mister!

– Skrovište im je u kanjonu Boldi Pik – odvratio je dugonja jedva čujno. – Dva deset milja prema jugozapadu. To čudo od kanjona diže se pravo iz pustinje. U stvari... radi se o masi nabacanih stena u

kojoj ne biste ni slutili da postoji kanjon, ako vam to neko nije rekao.

– Za tebe bi bilo bolje da je to istina.

Dugonja žustro zaklima glavom. Dvejn mu je još nekoliko trenutaka držao pištolj prislonjen uz bradu, a onda ga je sklonio, baš u trenutku kada je štalski momak doveo osedlanog konja. Dečko je zabrinuto odmerio gazdu bledog lica, ali nije ništa rekao. Dvejn mu je uzeo vođice iz ruku i vinuo se u sedlo.

– Možda ću se vratiti ovim istim putem – dodao je i strogo odmerio nepomičnog vlasnika štale.

– Kunem vam se da sam rekao istinu! – zavapio je čovek promuklim glasom.

Dvejn je klimnuo glavom i petama poterao konja ka velikim otvorenim vratima. Za to vreme momak je pogledao gazdu.

– Šta se desilo? – brzo je upitao.

Vlasnik štale je u međuvremenu prišao stolu i iz fioke izvadio revolver.

– On goni Dena i Nika! Sigurno je šerif!

– Sto mu gromova! – prasnuo je momak i potegao revolver. – Građani će ga za ovo ubiti!

– Neće, ako ga zaustavimo! – rekao je gazda i iskočivši na prolaz, pripucao za Dvejnom koji je već odmicao ulicom.

Naravno, dojučerašnji šerif Mangin je odmah shvatio o čemu se radi. Čim su vlasnik štale i njegov pomoćnik počeli da pucaju uz uzvike da se radi o policajcu koji juri braću Flavi, uvukao je glavu u ramena, izvadio kolt i počeo da puca.

Neočekivani pucanj oružja teškog kalibra delovao je poput grmljavine, pa su oni prolaznici koji su se zatekli na ulici u strahu plegali na zemlju, odlučni da prvo spasu sebe, pa onda razmišljaju o

braći Flavi. To je Dvejnu bilo više nego dovoljno da što je moguće pre ostavi grad iza sebe i u brzom galopu odtutnji prema kanjonu Boldi Pik.

* * *

Holidej je imao još samo deset metaka u opasaču i četiri u magacinu kolta.

Vrelina je pulsirala sa kamene nadstrešnice i osećao se kao da je u peći. Skinuo je košulju i zavezao maramicu oko čela da mu se znoj ne bi slivao u oči. Računao je da je gore na prevoju pogodio još jednog člana Flavijeve bande, ali nije bio sasvim siguran. Za poslednja dva časa nisu se mnogo micali pošto su smatrali da im ne može pobeći. Osim toga, pretpostavljali su da će vrelo podnevno sunce učiniti svoje i obaviti deo posla za njih.

To je bilo tačno. Od strahovite toplote Holideju se vrtelo u glavi, a usta su mu bila suva kao da je u njima imao gužvu pamuka. Bio je strašno žedan, a njegova četurica nestala je zajedno sa konjem koji je negde otkasao, odmah na početku prepada. Pošto je imao dosta vremena za razmišljanje, došao je do zaključka da je banda braće Flavi često koristila ovaj brdski masiv, možda i ovaj kanjon kao jedno od svojih skrovišta. Došavši ovamo, on je jednostavno upao u klopku.

Naravno, pošto su imali vode, hrane i municije, banditi su mogli da čekaju. Pored toga, uopšte im nije bilo toplo, jer je litica kanjona bacala debelu senku na njihove položaje. Što se njegovog zaklona tiče, bio je u potpunosti izložen vrelom podnevnom suncu, a kamena nadstrešnica bila je mnogo toplija od drugih stena. Pred očima mu se mutilo, video je žućkaste iskre pomešane sa tačkicama raznih

boja... Za jedan do dva časa biće potpuno zaslepljen i tada će ubice moći da mu priđu bez straha, proture cevi pušaka kroz otvor između stena i izrešetaju ga.

Duboko je uzdahnio, ne mogavši da se seti da je nekada bio u teškoj situaciji.

Posle nekih desetak minuta, sklonište je ponovo zasuto kišom kuršuma i on se grčevito pribio uz zemlju. Jedno tane uletelo je kroz procep između stena, nekoliko puta se odbilo o unutrašnje zidove zaklona i zviždući izašlo kroz uzani otvor. Naravno, Dok je znao da će ga pre ili kasnije jedan od tih kuršuma pogoditi, a to nije bila nimalo prijatna pomisao. U svakom slučaju, moraće nešto preduzeti, jer je ovo čekanje bilo zaista neizdržljivo.

Onda je opet podigao glavu i polako oslušnuo šumove iz daljine. Za trenutak mu se učinilo da je čuo prasak pucnjeva u kanjonu, ali... pucnji kao da nisu dopirali sa mesta gde su se banditi nalazili. Dodavola, ako su krenuli da ga napadnu i opkole sa svih strana, onda zaista nema nikakve šanse!

No, imao je još desetak metaka i to je bila njegova odbrana. Još jednom je proverio magacin, a ostatak kuršuma poručio na kamen da mu budu na dohvat ruke. Protrljao je oči da bi izoštrio pogled, a onda nepomično zastao i zaustavio dah.

Naime, grmljavina pucnjeva u kanjonu zvučala je drugačije od one koju je do tada slušao. Bio je dovoljno iskusan s oružjem da bi znao da svako vatreno oružje ima svoj specifičan zvuk koji se za nijansu razlikuje od pucnjeva drugog, istog tipa i kalibra. Pucnji koji su sada dopirali do njegovih ušiju imali su

isti zvuk i intenzitet! Šta je to moglo da znači?

Iskoristivši priliku, pogledao je kroz otvor između stena o ugledao Dena i Nika Flavija koji su trčali prema svojim konjima, a treći član bande je iskočio iz svog zaklona u stenama, i punom brzinom potrčao niz padinu, klizajući se i šunjajući sa puškom u ruci. Iznad njega je odjednom suknuo pravi gejzir prašine i tek tada je shvatio da neko sasvim drugi puca prema njemu.

Oh, izgleda da je neko napao Flavijevu bandu, pomislio je zadovoljno. To bi značilo da mi je igrom sudbine i nesvesno pritekao u pomoć! Začuo je ponovnu pucnjavu iz oružja teškog kalibra, pa je bandit na padini skočio i okrenuo cev puške. No, samo se lagano trznuo pogođen metkom tako da je puška opalila u zemlju. Pogođen još jednom, bandit se nekako čudno presamitio i pao nauznak, dok je njegovo beživotno telo samo skliznulo niz padinu.

Holidejevo grlo je bilo previše suvo da je mogao da vikne, pa je na tren izašao iz zaklona i pripucao na braću Flavi koji su u međuvremenu uzjahali konje i trkom ih poterali niz kanjon. Promašio je Nika, ali je metak pogodio njegovog konja i životinja se uz njisak srušila na zemlju. Što se Nika tiče, on je bio odbačen na zid kanjona lupivši u njega svom snagom. No, instinkt ga je podigao na noge, pa je pripucao na Holideja. Ovaj je sagnuo glavu i u istom trenutku ugledao svog nepoznatog spasioca, na penom pokrivenom mrkovu, kako silazi niz stepenastu padinu nastojeći da preseče put Denu Flaviju. Bandit, međutim, nije ni imao nameru da puca. Imao je samo bekstvo na umu i cilj mu je

bio da stigne do uzanog ulaza u kanjon pre nego što mu nepoznati preseče put ili ga hicem obori sa konja.

Nik Flavi je prestao da puca na Holideja i otvorenih usta usredsredio pažnju na trku. Iz svega glasa je dovikivao bratu da obode konja, što je ovaj i sam već učinio. Onda se kratko okrenuo prema nepoznatom napadaču koji se, videvši da će Den pre njega stići do izlaza, uspravio na uzengijama, vratio revolver u futrolu i izvežbanim pokretom uzeo u ruke vinčesterku.

Onda je primeo kundak puške ramenu i dva puta opalio.

Den Flavi se izdigao na uzengijama i po trzaju noge izgledalo je kao da hoće da iskoči iz sedla. Ali, udar tanadi ga je gurnuo napred, dok mu je glava ostala nazad u nekako iskrivljenom, neprirodnom položaju. Njegovo telo, do tada kao sraslo s konjem, izgubilo je gipkost i sklad pokreta, i uz grčovit trzaj se srušilo preko konjskog vrata. Bandit je pao sa konja koji ga je mahinalno gurnuo tako da se zaglavio između konjskih nogu i zida uzanog prolaza. Čak i da ga kuršumi nisu usmrtili, strmoglavi pad i udari nogu uplašenog konja, sigurno bi ga dokrajčili.

– Deeene!! – zaurkao je Nik Flavi zaboravljajući u tom trenutku da je smrt pretila i njemu. Široko razrogačenih očiju i izobličene lica, teturajući se pošao je niz padinu želeći još jednom da vidi svoga mrtvog brata.

Jedva se održavajući na nogama, Holidej je isteturao iz zaklona i ispalio hitac nekoliko santimetara ispred Nikovih nogu. Ovaj je zastao, trepećući se okrenuo, a onda krenuo rukom ka revolveru.

Dok je ponovo opalio i izbio mu oružje iz ruke. Bandit je zaurloao od bola i drugom rukom pošao prema onoj koja je utrnula od strahovitog udara. Holidej je ponovo zategao obarač i napravio nekoliko nesigurnih koraka niz padinu. Usta su mu bila suva tako da nije mogao da prozbori ni reč.

Što se tiče Nika Flavija, on se više nije borio. U stvari, njega Holidej nije ni interesovao. Okrenuo je glavu ka nepoznatom jahaču koji se približio i sišao iz sedla, još uvek držeći pušku u ruci. Odmerio ga je preteći, dok mu se na licu videla bolna grimasa.

– Grom i pakao, mister! – povikao je očajno. – Hladnokrvno si mi ubio brata!

Nepoznati ga je ravnodušno pogledao, a onda mu je pogled kliznuo prema Holideju.

– Jeste li čitavi?

Dok je klimnuo glavom i rukom pokazao na ispucale usne. Nepoznati ga je odmah razumeo, brzo zgrabio čuturu koja je visila uz sedlo i bacio je prema Holideju. Naravno, drugom rukom je držao vinčesterku i „pazio” na Nika Flavija.

Dok je zgrabio čaturicu i pohlepno je prineo usnama.

Za to vreme Nik Flavi se nervozno vrpeljio.

– Do đavola... Proklet da si! Da znaš da se neću smiriti dok ne postaneš hrana za lešinare, nesrećniče!

Nepoznati ga je ćutke posmatrao i pokretom puščane cevi naredio da podigne ruke uvis. Iako je psuvao sebi u bradu, Flavi je morao da poslušao. Učinio je to nevoljno i sporo, ni jednog sekunda ne skidajući pogled sa ubice svoga brata.

Činilo se kao da je želeo da ga upamti za sva vremena.

No, Dvejn Mangin nije obraćao pažnju na njega. Držeći ga na oku, po drugi put je bacio pogled prema Holideju koji je konačno skinuo čaturicu sa usana i sa olakšanjem odahnuo. Kada je progovorio, glas mu je zvučao gotovo normalno.

– Svega mi na svetu, mister, stigli ste u pravom trenutku. Ne znam čemu imam da zahvalim za sreću što ste baš sada naišli, ali voleo bih bar da znam kome imam da zahvalim to što ću dočekati zalazak sunca. Kada smo već kod toga, ja sam Džon Holidej i da niste naišli, prešla bi mi sinoćna partija pokera.

Dvejn je kroz sužene kapke odmerio Doka od glave do pete.

– Džon Holidej? – ponovio je, odmah uočivši Dokovo elegantno, mada sada prašnjavo i izgužvano odelo koje se nikako nije uklapalo u okolnu divljinu. Naravno, nije mu promakao ni kolt sa drškom od slonovače koji je ovaj još držao u ruci. Da niste vi nekim slučajem... Dok Holidej..?

Ovaj se osmehnu.

– Da, pod tim imenom me znaju u ovim krajevima. Da li smo se nas dvojica već negde sreli?

– Ne, nismo, ali sam dosta toga čuo o vama, mister. Zovem se Dvejn Mangin i do nedavno sam bio šerif grada Balmorea, tako da mi nije prvi put da čujem vaše ime. Bez obzira što vas neki predstavnici zakona posebno ne „mirišu”, meni je naročito drago što sam vas uzvukao iz nevolje. No, to sada i nije važno, bitno je da je Flavijeva banda likvidirana i da u rukama imamo jednoga od njih.

Dok klimnu glavom i odmeri Nika.

– Šta ćemo s njim?
 – Naći će se već nešto – odvratio je Dvejn nemarno. – A sada požurimo odavde. Možemo razgovarati i uz put, zar ne?

* * *

Napustili su kanjon onoliko brzo koliko su mogli. Iako je Flavijeva banda bila uništena, Mangin je znao da je ostajanje u kanjonu bilo opasno. Zato su brzo pohvatili konje, vezali Nika Flavija za jabuku sedla i krenuli. No, pre polaska Mangin je insistirao da ga Dok sačeka i brzo je sahranio Dena Flavija i njegove drugare u plitak grob koji je pokrio kamenjem. Na Holidejevo pitanje zašto ih nije prepustio lešinarima, dojučerašnji šerif je odvratio da su mu leševi potrebni kao dokaz, tako da je Dok odmah shvatio o čemu se radi. Isto to je shvatio i Nik Flavi.

– Dakle, ti si smrdljivi lovac ucena, zar ne? Oh, znaj da ćeš preklinjati pakao da te odnese kada te budem ščepao, prokletiće! Dođavola, taj smrdljivi soj mrzim više i od vašljivih značkaroša!

No, Mangin se nije obazirao na njegove pretnje. Iako je izlazeći iz Tojahvila uspeo da se otrese gonilaca, nije bio siguran da oni neće poći za njim. Zato su što je moguće brže napustili kanjon vodeći sa sobom Flavija koji je dojučerašnjeg šerifa „streljao” očima mrmljajući pritom najružnije moguće psovke.

Uputili su se prema jugoistoku, odnosno udaljenom planinskom vencu čiji su se plavičasti obrisi nazirali na horizontu. Mangin je bio veoma ćutljiv i Dok je to poštovao. Naime, iz iskustva je znao da ljude treba pustiti da budu ono što jesu, a ne napadati ih i uznemiravati suvišnim

pitanjima. I sam je bio čovek posebnih raspoloženja i zato je, možda više nego bilo ko drugi, imao razumevanja za čoveka koji mu je spasao život.

Vreme je prolazilo i mala kolona je prilično brzo odmicala.

U jednom trenutku, Dvejn se okrenuo prema Holideju i osmotrio njegovo bezizražajno lice.

– Verovatno se pitate kako je došlo do toga da postanem lovac na ucenjene? – dobacio je oprezno.

Holidej odmahnu rukom.

– Svako ima pravo na svoj život i svoje postupke za koje postoje određeni, samo njegovi razlozi. Ali, rekoste da ste pre toga bili šerif. Šta vas je navelo da napustite taj posao i postanete... pa, pođete ovim putem?

On glasno uzdahnu.

– Žena, Holideje, žena koja me je napustila i koju nameravam da nađem.

– To može da bude veoma težak posao, prijatelju. Vrlo je komplikovano pratiti tokove ženskih ćudi. U svakom slučaju, želim vam sreću. Sigurno je volite?

– Svakako, mister. Zar bih inače krenuo da je tražim?

– A ona vas?

– Naravno. Nikada nisam posumnjao u njenu iskrenost.

– A ipak vas je ostavila? Na žalost, i to se događa... Ali, šta će biti ako se u međuvremenu ohladi prema vama? Izgleda da će biti dovoljno vremena za to...

Dvejn slegnu ramenima.

– Ništa... verovatno. Onda ću je pustiti da ide svojim putem. No, ipak ne verujem u to. Kada me je ostavila, imala je za to dobre razloge. U stvari, nije želela da se uda za čoveka koji je u stalnoj opasnosti

i da ceo život provede u strepnji i strahu. A ja opet, nisam umeo ništa drugo, nego da budem šerif.

– I sada ste se predomislili?

– Da. Novac koji ću dobiti za Flavijevu bandu biće mi dovoljan za skroman početak. Naći ću je i objasniti šta sam odlučio. Ako me još hoće, uzeću je za ženu.

– A ja ću se postarati da što pre ostane udovica! – povikao je Nik Flavi ljuto. Naizgled miran, Dvejn se munjevito okrenuo i tako snažno ga udario posred lica da je tog trena pao sa konja. Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda se bandit polako podigao, mrmljajući nešto u bradu i brišući krv sa usana.

– Ništa ti nećeš učiniti, sem što ćeš zaiigrati na dželatovom konopcu, Flavi – odvratio je Mangin hladno.

– Ne, pre nego što izravnam račune s tobom – progundao je bandit i za tren se okrenuo prema Holideju. – Za tebe me nije mnogo briga, mister, mada se ne bih bunio da mogu da ti ispalim pedeset grama olova u leđa. Ali, ovaj pas pored tebe neće živeti duže nego što mi bude trebalo da se dočepam slobode i pištolja! Oh, prokletstvo... nije imao razloga da onako ubije Dena!

Dvejn je kolenima podbo konja i za čas bio pored njega. Uplašeni bandit je razrogačio oči i brzo uzmakao, ali ga je ipak jedno konjsko kopito zakačilo po glavi.

– Ne troši reči preteći mi! – dobaci mu Dvejn Mangin mrzovoljno. – Možeš smatrati da si već mrtav, Flavi!

– Onda bi bilo bolje da me odmah ubiješ! – odvratio bandit neprijatno se iscerivši. – Čak i posle toga proveriti da li sam mrtav, jer ako bude i najmanje šanse, ja ću svoje obećanje ispuniti do kraja.

Dojučerašnji šerif samo odmahnu rukom i okrete se prema Holideju.

– Neću da trošim reči raspravljajući se sa njim – rekao je mirno. – Nego, mister Holdeje... ne bih želeo da ličim na čoveka koji odmah naplaćuje dugovanja, ali već neko vreme razmišljam da vas zamolim za jednu uslugu.

– Samo recite, Mangine. Biće mi zadovoljstvo da učinim nešto za vas.

Posle nekoliko trenutaka snebivanja, Mangin se nervozno nakašlja i upita – Hteo sam da vidim da li biste umesto mene odveli Flavija u Fort Stokton? Vidi-te... – nastavio je i pokazao prema obrisima planinskog masiva pred njima – kada pređemo pustinju i zađemo u brda, dalje putovanje biće obična šetnja. S obzirom na vaše iskustvo, mislim da vam ne bi bilo teško da izađete na kraj sa ovom huljom i predate ga komandi rendžera u Fort Stoktonu.

Holidej klimnu glavom.

– Naravno. Ali tek kada izađemo iz pustare Boldi Pik! Flavi u ovom kraju sigurno ima veoma mnogo prijatelja. A šta vi imate na umu, Mangine?

– Marfa.

Dok nabra čelo.

– Marfa? Mislite na onaj zabačeni gradić južno odavde? Ako sam vas dobro shvatio, nameravali ste da tražite vašu Šelbi.

– To i sada imam na umu. U stvari, nisam vam rekao da sam već našao neki trag i da slutim gde je otišla. U Saragozi sam saznao da se ukrcala na voz za Fort Dejvis. Budući da je to u pravcu Tojahvila i u prolazu kroz Smitivil saznao da se tu iskrkala i uhvatila diližansu za Marfu. Pošto mi je Marfa bila suviše daleko,

prvo sam otišao u Tojahvil da završim posao sa Flavijevima.

– Marfa? – ponovi Dok sa čuđenjem.
– Zašto biste hteli da idete u to, od svih zaboravljeno mesto?

Mangin ga značajno pogleda.

– Verujem da ću tamo naći Šelbi. U Saragozi sam saznao da je posetila redakciju lokalnog lista i tamo sa oglasne table skinula jedan oglas za zaposlenje. Koliko sam razumeo, radilo se o oglasu koga je napisao doktor iz Marfe, jer je hteo da angažuje bolničarku, odnosno pomoćnicu. Kao što rekoste, radi se o zabačenom i zaboravljenom mestu i mislim da je baš to privuklo Šelbi. Ona je osoba koja želi da se nađe tamo gde je najpotrebnija, tako da bi joj to zabačeno mesto sasvim odgovaralo. Ipak, nisam siguran da će tamo dobiti posao, a samim tim i ostati, pa zato želim da požurim i nađem je pre nego što, eventualno, „odleprša” dalje. Zbog tog vas i molim za uslugu.

Holidej klimnu glavom i pogladi se po bradi.

– Što se mene tiče, to je u redu. Želim vam sreću i mislim...

Zastao je na polovini rečenice i iznenada mamuznuo konja. Naime, Flavi je, želevši da iskoristi njihovu trenutnu nebudnost, nekako podbo svog konja i nagnao u beg. U stvari, i sam bandit je bio svestan da ne može daleko, ali je ipak pokušao. Radilo se više o nagonu nego promišljenom postupku.

Naravno, Holidej ga je brzo sustigao, izvukao nogu iz uzengije i snažno ga gurnuo u desno rame.

Uz potmulo stenjanje, Flavi je tresnuo o zemlju, otkotrljao se nekoliko metara i ostao tako da leži posmatrajući svog

gonioca pogledom punim mržnje. Odmah zatim, Dok je skočio iz sedla, a Dvejn je doveo Flavijevog konja. Još uvek razdražen i besan zbog neuspeha, bandit je počeo da se otima, lupa nogama i rukama i pokušava da ih ugrize. Da bi sprečio dalje scene, Dok ga je lupio koltom po glavi, tek toliko da ga ošamuti. Kada se nešto kasnije osvestio, Flavi je ponovo bio na konju, ali su mu ovoga puta ruke bile čvrsto vezane za jabuku sedla.

– Sledeći put ću ti ispaliti metak u koleno – pripretio mu je Dok.

Ovaj se na to samo prezrivo iskezio, ali ipak se nije usudio da bilo šta odgovori.

Nastavili su da jašu prema brdima i stigli do podnožja baš u vreme zalaska sunca. Dvejn je zategao vođice i lagano prišao Doku.

– Ja ću krenuti ovim putem i obići oko brda; tako ću prečicom stići do Fort Dejvisa, Holideje. To će mi uštedeti veliki deo puta.

Dok klimnu glavom i čvrsto stisnu mladicevu pruženu ruku.

– Mnogo sreće sa Šelbi, Mangine. I još jednom, hvala na svemu.

Ovaj se jedva primetno osmehnu.

– Nadam se da ćemo se videti u Fort Stoktonu, Holideje. Požuriću da naplatim nagradu.

– Adios, amigo.

– Adios, Holideje – odvratio je Dvejn i kratko odmerio Flavija. – Jeste li sigurni da možete sami? Možda bi bilo bolje da zajedno prođemo kroz brda i razdvojimo se na drugoj strani...?

Dok odmahnu glavom.

– To bi bilo besmisleno i odvelo bi vas trideset, pa i četrdeset milja van vašeg pravca. Zato slobodno pođite kod Šelbi,

Dvejne. Ja ću već znati kako da ukrotim ovu zmiju.

* * *

Šelbi Rajli je završila previjanje i navukla gornji deo pidžame pacijentu na grudima. Onda se ispravila, brižno osmotrila njegovo bledosivo lice i lagano popravila posteljinu. Uz tih uzdah, uzela je lavor, pokupila komade krvavog zavoja i iz ambulate izašla u doktorovu ordinaciju.

Doktor Benford je sedeo za pisačim stolom i nešto pomno beležio; ne želeći da ga prekida, Šelbi je tiho poslovala po prostoriji.

– Pacijent se još nije probudio iz narkoze – kazala je brišući operacioni sto.

– No, sada mnogo ravnomernije diše.

– To je dobro... da, tako treba... – promrmljao je doktor zamišljeno. – Izvadio sam mu krajeve rebara iz pluća i zato može da odahne. Svašta, baš svašta... Ti kauboji ne znaju šta rade kada se napiju. Pa samo bi neko sasvim pijan pokušao da odraslog bika obori na zemlju. Hm... može se reći da je imao sreće, jer je životinja mogla da ga probuši sasvim.

Šelbi je i poslednju posudu ostavila na policu za sušenje, a onda počela da pere ruke. Osmehnula se zbog doktorovog gundanja, ali sada je na to već naučila. Naime, simpatični doktor Benford nikada nije bilo šta komentarisao pre nego što je za pacijenta učinio sve što je u njegovoj moći. Tek onda je, umoran i iscrpljen, dozvoljavao sebi malo grubosti. Bio je to njegov način ponašanja i ophođenja sa građanima Marfe koji su ga poštovali i voleli.

Devojka se osmehnu.

– Ja sam radila sa nekolicinom doktora u Teksasu i mogu da kažem da ni jedan nije ni približno tako spretan kao vi, doktore Benforde. Zaista smatram privilegijom to što radim kao vaša pomoćnica.

Simpatičnog lica, razbarušene kose i očiju crvenih od nespavanja, doktor Benford odmeri ovu tihiu devojku koja nije prestajala da radi. Šelbi je bila divna mlada osoba i on je u trenu poželeo da zna šta je muči, šta je uzrok tamnih kolutova oko tih lepih očiju, zbog čega joj se na uglovima usana pokatkad ureže duboka bora i zašto se tako retko osmehuje. Možda će mu jednoga dana ona to i sama reći, odnosno, dopustiti mu da joj pomogne ako to bude mogao.

Lagano je uzdahnulo pretpostavljajući da razlog može biti neki čovek koji ju je povredio. U stvari, tako se često dešavalo, a on je samo pretpostavio...

– Eh, draga moja devojko, čovek u svemu što predano radi jednoga trenutka postane dobar – odvratio je doktor skromno. – A u ovom poslu mnogo pomaže ako čovek ima adekvatnu pomoć.

Šelbi nije mogla da se uzdrži, a da se ne nasmeje. I to ne zbog toga što je doktor rekao, već zbog načina na koji je rekao.

– Ja i dalje smatram da je privilegija raditi sa vama, doktore – kazala je brišući ruke.

Doktor skinu naočare i žmirnu nekoliko puta uzastopce.

– Meni je drago što ste tu, samo da znate. Inače, mislim da bi trebalo češće da se smežete, Šelbi. Onda vam celo lice blista... Da ne govorim koliko to pristaje vašoj mladosti...

Na ove reči ona se odmah uozbiljila i nastavila da ređa peškire.

– Mi smo ovde prilično udaljeni od svet-skih događaja – kazao je doktor tiho. – Čovek bi pomislio da je to dobro mesto na kome mogu da se zaborave svi problemi i brige. No, nekada baš i nije tako: me-sta kao što je ovo često vam ostavljaju isuviše vremena da baš o brigama i raz-mišljate. Zato je najbolje da možete sa nekim da ih podelite, ili bar možete da se oslonite na osobu koja je voljna da vam pomogne.

Slab osmeh ponovo zatitra na devojči-nim usnama.

– Hvala, doktore – odvratila je mirnim, prijatnim glasom. – Imaću to u vidu.

Benford ponovo stavi naočare i okrete se prema papirima.

– Naravno, ponuda je stalno otvorena, Šelbi. Ako je u pitanju nešto delikatno, gospođa Benford je spremna da sasluša i pomogne svojim iskustvom.

– Hvala vam, doktore – odvratila je de-vojka i žurnim korakom napustila ordi-naciju.

Voleo bih da pomognem ovoj devojci, za-ključi Benford i nastavi da piše izveštaj.

Za to vreme, Šelbi je ponovo obišla troji-cu pacijenata u ambulanti, malo popriča-la sa dvojicom, a trećem dala lek protiv bolova. Zatim je počela da skida poste-ljinu sa praznog kreveta, jer je pacijent koji je ležao bio otpušten još pre podne. Pretrpana poslom, stigla ovo da obavi tek sada.

Dok je prikupljala čaršave i ćebad, za-čuła je jasne korake, a onda je nečija sen-ka pala na razmešten krevet.

Uzimajući posteljinu u naručje, ona po-malo izvi vrat kako bi mogla da vidi preko naramka veša koji joj je zaklanjao vidik.

– Žao mi je, ali nema posete do posle podne.

– Čak ni bolničarkama?

Na zvuk tog glasa, Šelbi se jednostavno ukočila. Ispustivši veš na krevet, lagano se okrenula prema ulazu. Lice joj se ska-menilo od iznenađenja, a ruke nemoćno klonule pored tela kada je na pragu ugle-dala Dvejna Mangina sa šeširom visoko nabačenim na čelo i prašinom zamrlja-nim licem sa koga su je posmatrala dva dobro poznata sjajna oka.

– Zdravo, Šelbi – kazao je tiho dok su mu se uglovi usana jedva primetno ra-zvukli u osmejak.

– Smršao si – kazala je tek da nešto kaže, jer joj je trebalo vremena da se pri-bere.

– Ionako sam počeo da se gojim – od-vratio je Dvejn i pogledom obuhvatio veliku prostoriju. – Možemo li da odemo negde drugde?

– Ne bismo mogli, Dvejne. Ja sam na dužnosti.

– Dobro. Doći ću kada završiš. Slažeš se?

Nije odmah odgovorila. Pogledala je i zapazila umor na tom dragom licu i tugu u nekada živahnim očima.

– Nisam sigurna da imamo o čemu da razgovaramo, Dvejne.

– A ja sam siguran da imamo. Nisu bila u gradu kada sam se vratio.

– Ali bila sam tamo dovoljno dugo i mi-slim da smo jedno drugom sve rekli.

– Ja mislim da nismo – ponovio je i ko-raknuo prema njoj. No, zastao je posle prvog koraka pošto je primetio koliko je nervozna i napeta.

– Hoću da kažem kako sam kasnije mnogo razmišljao o svemu i kako sam

zaključio da si bila u pravu. Doneo sam neke odluke koje bih hteo da ti saopštim i... da čujem šta ti misliš. Videćeš, Šelbi, ipak ćemo imati o čemu da porazgovaramo. Ti mi veruješ, zar ne?

Nekoliko trenutaka ga je gledala pravo u oči, a onda je jedva primetno klimnula glavom.

– U redu. Biću gotova za sat i po. Možeš me sačekati pred ulazom, pa ćemo zajedno do mog stana.

Dvejn se konačno osmelio na pravi osmeh.

– To mi odgovara, Šelbi. Vidimo se.

Okrenuo se i brzo izašao napolje, dok je Šelbi brzo obrisala oči pre nego što je ponovo uzela posteljinu i pošla niz dugu prostoriju. Srce joj je burno kucalo, a dah joj zastajao u grlu. To čudno, blaženo stanje nije osetila već nedeljama, odnosno... još onog trenutka kada je Dvejn odjahao i tako zgazio njihovu ljubav. U tom trenutku nije bila spremna da prizna da se u njoj ponovo javila nada da će se ljubav obnoviti.

Ali, te večeri, dok su sedeli u njenoj maloj kuhinji, Šelbi je slušala Dvejna, ni ne pokušavajući da prikrije suze u očima. Bile su to suze radosnice.

– Oh, Dvejne, kako sam bila glupa! – rekla je i uhvatila ga za ruku. – Nisam smela da budem brzopleta i odem tek tako, bez pozdrava. Trebala sam da ti pružim bar još jednu šansu...

On odmahnu glavom.

– Ja sam pogrešio što sam bio tvrdoglav i što se nisam potrudio da razumem tvoja osećanja. U svakom slučaju, to je sada prošlost. Hoćeš li da odrediš novi datum venčanja?

Šelbi nije skrivala radost, ali... Dvejn je prepoznao i neku vrstu uzdržanosti i to ga zabrinulo. No, odmah ga je umirila.

– Znaš, doktor Benford je jedan od najboljih lekara sa kojim sam imala zadovoljstvo da radim. Imao je dosta muke da nađe sebi pomoćnika. Ja sam se jedina prijavila i vrlo je zadovoljan kako radim. Zato... ne bih tek tako mogla da odem i ostavim ga na cedilu... Hoću da kažem...

Dvejn joj je stisnuo ruku i klimnuo glavom.

– Naravno, shvatam šta hoćeš da kažeš, Šelbi. Šta misliš, koliko vremena će mu biti potrebno?

– Neće mnogo. Sada sam se setila jedne devojke koju poznajem i koja bi sigurno želela da radi. Ona obožava ove krajeve i hoće da nauči kako je to raditi tamo gde nema svih pogodnosti. Pisala mi je pre dva meseca i rekla da nije zadovoljna radom u bolnici. Sigurna sam da će pristati jer, kao i ja, misli da je njen rad u ovakvim mestima mnogo potrebniji i korisniji. Hm... pretpostavljam da bi mogla da dođe za nekoliko nedelja.

Dvejn klimnu glavom.

– Onda ću ja da iskoristim to vreme i da naplatim novac za braću Flavi.

– U redu... – odvratila je i zacrvenela se zbog njegovog prodornog pogleda. – Šta je... šta me tako gledaš, Dvejne..?

On se osmehnu.

– Pa, palo mi je na pamet da smo se toliko zapričali da se nismo ni poljubili, draga.

Kada je Dvejn ustao i obišao oko stola, Šelbino rumenilo postalo je još izrazitije. Onda ju je blago, ali odlučno privukao k sebi. Tek kada je osetila ubrzano kucanje srca i prijatnu toplinu koja joj je obuzela

telo, sklopila mu je ruke oko vrata, podigla glavu i otvorila usne za poljubac.

Dvejn ih je gladno prihvatio i u trenutku je sve ostalo za njih prestalo da postoji.

* * *

Holideju je za prelazak planine trebalo mnogo više vremena nego što je računao. Naime, i on je kao i Dvejn mislio da se radi o samo jednom planinskom lancu i da se iza njega pruža put koji vodi za Fort Stokton.

Međutim, nije bilo tako. Kada se tog popodneva našao na prevoju, iznenadio se kada je pred sobom ugledao bar još tri lanca takvih brda, plavičastih od izmaglice u daljini. Na iznenadan smeh Nika Flavija, brzo se okrenuo u sedlu.

– Put ipak neće biti tako lak, Holideje? – podsmehnuo se bandit zlobno.

– Tebi neće biti ništa lakši nego meni – odvratio je Dok i poterao konje niz brdo. Flavi nije odgovorio, već mu je mirno dopustio da uzme uzde njegovog konja i povede ga niz padinu. Te predele poznavao je bolje od Doka i znao kakve sve opasnosti okolo vrebaju.

Naime, okolna brda bila su puna odbeglih prekršilaca zakona među kojima je Flavi uživao priličan ugled. Zbog toga je bio siguran da će mu pomoći čim budu čuli šta se desilo. U stvari, nadao se da će bar neko od prijatelja iz Tojahvila otići u brda i razglasiti šta mu se desilo.

U trenucima kada je razmišljao o Denovoj smrti, Nik Flavi je osećao napetost od koje je dobijao grčeve u stomaku i naprosto gubio dah. Ukratko rečeno, činilo mu se da ga razdiru neizdrživi fizički bolovi. Jer, on i Den bili su strašno bliski i kao veći broj blizanaca, osećali i mislili pot-

puno isto. Ako su slučajno bili udaljeni, ovaj drugi je osećao pravu bol, slutio njegovu uznemirenost, ne smirujući se dok se ponovo ne bi sastali. Ta sposobnost da predvide i osete poteze onog drugog često im je pomagala kada su išli u pljačkaške pohode, ili preduzimali razne prepade.

Naravno, s godinama su naučili da žive s tim tako da je bilo prirodno da sada, kada je Den bio mrtav, on oseća nanedoknadiivi gubitak. Bila je to praznina koja je zjapila u dubini njegovog bića i od koje mu se vrtelo u glavi tako da mu se činilo da balansira na ivici realnosti. Tešila ga je samo nada da će uspeti da pobegne i osveti se Dvejnu Manginu za ono što je učinio. Želja za osvetom bila je sada najvažniji cilj u njegovom životu, nešto zbog čega je vredelo podneti sve ove muke.

A to je značilo da mora da pobegne.

Došao je drugi zalazak sunca u brdima, a kod Holideja se pojavio čudan osećaj uznemirenosti koji nije mogao da pripiše nečem posebnom. No, znao je da je to jedna od njegovih slutnji, neko šesto čulo koje ga je opominjalo da mu preti opasnost.

Lagano je ustao i pošao prema mestu gde je ostavio Flavija da bi proverio konopce kojima je ovaj bio vezan. Čim se približio, bandit ga je hladno odmerio.

– Zar me nećeš odvezati da večeram? – upitao je svadljivo.

– Ni govora – odvratio je Dok. – Večeras nećemo imati problema sa jelom, pošto ćemo imati hladnu večeru. Dobićeš samo dva komada suvog mesa i malo vode.

Flavi opsova.

– Vreme je da pojedemo neki pristojan obrok, Holideje! Nismo ništa jeli od jutros, od onog siromašnog kačamka na istoplje-

noj slanini! Prokletstvo, stomak mi se zalepio za kičmu...

Holidej je počeo da pretura po torbama. Izvukao je otuda nekoliko komada suvog mesa i dva dobacio Flaviju.

– To ti je večera, samo da znaš. Pojedi je ili ostavi, sasvim mi je svejedno. Kada završiš, dobićeš vode, a onda ću ti vezati noge pred spavanje.

– Prokleti dželatu! Sasvim ćeš mi zaustaviti cirkulaciju!

Dok je lagano žvakao suvo meso trudeći se da ostane miran i ne nasedne na banditove provokacije.

– Niko nije rekao da će ovo biti udobno putovanje, Flavi. Smatraj se srećnim što te nisam naterao da pešačiš uz konja, vezan za moje sedlo.

Bandit se namršti i vezanim rukama dohvati komad suvog mesa.

Holidej je bio veoma napet i pomno osluškivao svaki šum. Sunce je bilo sasvim na zalasku i njegov slabašan odsjaj davao je stvarima sablasan izgled. Najrazličitiji šumovi čuli su se oko njih, jer se u životinjskom svetu vršila velika smena: neke vrste su ubrzano žurile u svoja skrovišta, dok su se druge pripremale za noćni izlazak.

Dok izusti kletvu. Toliko šumova u prirodi... Povrh svega, trupkanje nervoznih konja koje su napadali insekti. Ipak, činilo mu se da je čuo slab šum, sličan dodiru potkovice i kamena.

Uz predosećaj koji ga je celo veče mučio, to je bilo dovoljno da ostavi komad mesa i uzme pušku koju je zaplenio od Flavija. Videvši Holideja kako ide prema njemu sa oružjem u ruci, bandit uznemireno podiže glavu.

U tom trenutku, iz tamne senke drveća grmnuo je pucanj tako da mu je puška odletela iz ruke i pala na zemlju. Istog sekunda i on se bacio dole i otkotrljao nekoliko metara dalje. Njegov kolt je odmah zatim grmnuo u pravcu bleska između drveća. Flavi je nešto viknuo i plegao po zemlji. Tada je pripucao još jedan napadač koji se nalazio tačno iza njega, dok se treći oglasio sa grana podosta udaljenog drveta.

Svuda oko Holideja prštali su gejziri prašine tako da se u jednom trenutku stvorio pravi neprozirni oblak. Flavi je nastojao da se odmakne što dalje pretpostavljajući da će Holidej pokušati da ga iskoristi kao živi štit.

– Proklestvo, pazite kako ciljate! – povikao je bandit savlađujući strah. Svom snagom je pokušao da ritne Holideja koji je dopuzao do njega, ali ga je ovaj zgrabio za pojas i privukao ispred sebe. Jedan kuršum zaustavio se samo koji santimetar dalje i on ponovi upozorenje nepoznatim napadačima da paze gde gađaju.

I dok su se Holidej i Flavi borili na zemlji, jedan od napadača utrčao je u logor s puškom u rukama nameravajući da udari Doka po glavi. No, ovaj je gurnuo Flavija nogom u stomak, okrenuo se na leđa i kada mu se napadač približio, njegov kolt je dva puta prasnuo. Udar kuršuma odbacio je čoveka nekoliko stopa unazad i on se, ispustivši pušku, srušio na zemlju ječeći i kolutajući očima.

Holidej se krajnjim naporom otkotrljao dalje od njega, a metak ispaljen iz mraka skinuo mu je šešir sa glave. Bacivši se u travu osetio je neku prepreku iza leđa, a već sledećeg trenutka spretno se prebacio preko oborenog debla.

Dok su meci otkidali komadiće iverja sa balvana, Holidej je pažljivo nanišanio strelca na drvetu. Već sledećeg trenutka grane su se zatresle, a onda se začulo lomljenje praćeno zapomaganjem nekog čoveka da bi se odmah zatim njegovo telo s treskom srušilo na zemlju. Treći revolveraš je uspeo da umakne i Dok je mogao da čuje bat njegovih čizama kroz žbunje. Zato je brzo ustao, preskočio balvan i ugledao Flavija kako pokušava da dopuzi do puške koju je prvi napadač ispustio. Stigavši do njega, Holidej ga je udario nogom u glavu, a zatim požurio u gustiš, u poteru za trećim napadačem. Znao je da ga ne treba pustiti, jer je mogao da pobegne i onda dovede pomoć.

Ispred sebe je čuo lomljenje grančica i ugledao nejasnu siluetu begunca. Ispalio je hitac, a ovaj se hitro sklonio iza jednog drveta i dva puta pripucao. Naravno, i Holidej je morao u zaklon: što je brže mogao izbacio je prazne čaure i ubacio nove metke.

No, čovek je nastavio da beži, ali ovoga puta u drugom pravcu, najverovatnije prema mestu gde je ostavio konja. Dok ga je pratio spuštajući se niz padinu i koliko je to bilo moguće, zaklanjajući lice od granja. Probivši se kroz red gustog rastinja, ugledao je pred sobom tri sapeta konja. Videvši da mu je za petama, napadač se odjednom okrenuo i pokušao da izvadi pištolj. No, Holidej ga je preduhitrio i opalio. Čovek se uhvatio za prsa, ali je ipak uspeo da izvuče revolver. No, drugi Dokov hitac potpuno ga je „smirio”; bezglasno se stropoštao na zemlju, još uvek držeći revolver u ruci.

Ne oklevajući ni trena, Holidej se okrenuo i pošao natrag u logor. Bio je mrak i

on se saplitaо o korenje, panjeve, nestrpljivo sklanjajući gusto granje koje ga je grebalo po licu. Ipak, brzo je stigao na čistinu i pogledom obuhvatio prizor pred sobom.

Naime, ubijeni bandit ležao je na mestu gde je i pao, a od Flavija ni traga ni glasa... Taman se okrenuo kada ga je ugledao kako se pomalja iza debla sa puškom u još uvek vezanim rukama. I pre nego što je Dok stigao da bilo šta kaže ili učini, začuo se pucanj; osetio je bol na desnoj strani grudi. Od udara taneta okrenuo se i posrnuo, a Flavi je ponovo opalio. Ovaj metak je promašio cilj, ali je Holidej pao i u padu ispustio kolt iz neosetljivih prstiju. Pokušavajući da ga dohvati bacio se ustranu i tako izbegao treći metak koji je mi je prozviždao iznad glave.

Verujući da je svog protivnika ozbiljno ranio, Flavi je pošao prema njemu zlobno se cereći. Istovremeno je Holidej snažno pritisnuo ranu iz koje je krvario i odskočio nazad u žbunje. Još jedan metak prošišao mu je pored lica tako da je ljutito prokleo sudbinu koja se ponovo urotila protiv njega. Požurio je kroz gustiš prema mestu gde je ležao jedan od napadača kako bi se dočepao bilo kakvog revolvera...

Flavi je pošao za njim, ali nije žurio. Puška je ponovo prasnula i Dok se instinktivno sagnuo, a metak se zario u neko staro stablo, samo stopu iznad njegove glave. Komadići kore ogrebali su ga po licu i on odskoči i potrča u suprotnom pravcu zalazeći u sve gušće i gušće šiblje, nastojeći da odredi gde bi trebalo da se nalazi telo trećeg napadača.

Pošto je bila noć, a on ponovo promenio pravac kretanja, naleteo je glavom na neko drvo; pred očima su mu izbili svetlaci, a krv jurnula na nos. Sav ošamućen i nesigurnih nogu, nastavio je dalje nastojeći da zadrži isti pravac. Još jednom je začuo prasak, sakupio svu snagu i pojurio...

A onda... prekasno je shvatio da se nalazi na ivici provalije. Samo je stao nogom u prazno i poleteo kroz vazduh. Nekoliko sekundi je padao kroz tamu, a zatim tresnuo o zemlju i izgubio svest.

Što se tiče Flavija, on se na vreme zastavio na ivici provalije i pogledao dole. Na stenama na dnu ponora ugledao je Holidejeve nepomične noge, dok je ostatak tela bio zaklonjen velikom kamenom gromadom. Pre nego što se okrenuo i pošao nazad, bandit je ispalio nekoliko metaka ciljajući u Holideja.

Nije bio siguran ko su bili ljudi koji su pokušali da ga oslobode, ali to sada i nije bilo važno. Pretpostavljao je da su u pitanju neki davnašnji prijatelji iz starih noćnih prepada. No, njemu je sada bilo najvažnije da se oslobodi i krene u poteru za Dvejn. Naravno, bio je zadovoljan što je znao gde se ovaj uputio, a još više zbog toga što je se u tom trenutku setio prečice za Marfu.

* * *

Idući ka štabu rendžera u Fort Stoktonu, Dvejn Mangin je zadovoljno zviždukao. Bio je prašnjav, znojav i umoran, ali je hodao čilim korakom koji čoveku daje radosno srce. Nije se obazirao na začuđene poglede prolaznika koji su vrteli glavom. Pred njim je bio novi život sa Šelbi i ništa drugo ga se nije ticalo. Tako

raspoložen ušao je na glavni ulaz velike zgrade od cigala u kojoj je bio smešten štab rendžera. Jedan od mladića na straži rekao mu je u koju kancelariju da se uputi, te mu je kratko zahvalio i nastavio dalje.

Na kratko „napred” koje je usledilo kao odgovor na njegovo kucanje, lagano je pritisnuo mesinganu kvaku i ušao unutra. Dočekao ga je ravnodušan pogled dežurnog narednika kome je u najkraćim crtama objasnio zašto je došao. Kada je završio, ovaj se samo promeškoltio u stolici i pre nego što mu je odgovorio, za trenutak pogledao kroz prozor.

– Nik Flavi, kažete? Ne, niko nije priveo Nika Flavija. – odvratio je i pružio ruku da uzme jednu fasciklu sa poveće gomile.

Dvejn Mangin je u trenutku bio toliko zaprepašćen da jednostavno nije mogao da govori. Po njegovom računu, Dok Holidej je morao stići još pre dva dana i toliko zakašnjenje bilo mu je neobjašnjivo. A možda narednik nije bio u toku događaja...

– Jeste li sigurni? – zapitao je. – Reč je o poznatom banditu čija je banda pre nekoliko dana likvidirana, a njegov brat ubijen.

Rendžer je digao glavu i odgovorio sa prizvukom ljutnje u glasu.

– Znam dobro ko je Nik Flavi, mister, znam sve o njemu. No, nije mi poznato da mu je banda uništena, a on uhvaćen. A otkuda ste vi došli na ideju da tako nešto tvrdite...?

– Otuda što sam ja lično likvidirao Dena, a Nika uhvatio. Ostali...

– Vi ste jednog likvidirali, a drugoga uhvatili? – prekide ga rendžer podsme-

šljivo. – Ako je i tako, gde vam je onda Nik Flavi, mister? – dodao je tek reda radi, ne skrivajući uverenje da pred sobom ima nekog jeftinog hvalisavca ili lažova.

– To se i ja pitam... – odvratio je Dvejn vidno zbunjen, što je još više uverilo narednika da je pred njim neki čudak koji priča bajke. – Trebao je biti ovde još pre dva dana...

Rendžer ga iznenađeno odmeri.

– Da bude ovde? Mislite... da nam dođe u prijateljsku posetu? Hajde, čoveče, nemojte me zadržavati pričanjem različitih izmišljotina!

Sada je prvi šok iznenađenja savladan i Mangin se ljutnuo.

– Čujte, ne pričam nikakve laži. Sve što sam rekao čista je istina! Dok Holidej je trebalo da dovede ovamo Nika Flavija. Sada mi nije jasno zbog čega to nije učinio.

Narednik se uozbiljio.

– Dok Holidej? Da li je on bio sa vama kada se to dogodilo?

– Da.

– Nije došao ovamo... niti smo poslednjih nedelja čuli bilo šta o njemu. A gde ste se rastali?

– U brdima na kraju pustare Boldi Pik.

– Hm... Dok je mogao da izađe na kraj sa Flavijem. Da li je u životu ostao još neki član bande?

Dvejn odlučno odmahnu glavom.

– Ne, svi su likvidirani. Ja sam lično ustrelio Dena, a ostale smo sredili zajedno. Siguran sam u to, mister. Do vraga, od mesta gde smo se rastali trebalo je da pređe samo jedan brdski prevoj, a onda uzan pojas pustinje. Iza toga počinje na-

stanjen predeo, a blizu je i put za Fort Stokton.

– Znate li možda ime tog prevoja? – upitao je narednik, sada već sasvim ozbiljno.

– Ne, ali taj deo se nalazi na kraju istočnog dela pustinje. U stvari, radi se o nizu niskih brda.

Narednik je zavrteo glavom i ustavši sa mesta, prišao jednoj velikoj mapi na zidu. Kratko vreme ju je posmatrao, a zatim upro prstom u jednu tačku.

– Ne, mister, prevarili ste se. Na ovoj mapi ucrtana su četiri brdska prevoja i isto toliko pojaseva neprohodne pustare.

Mangin u sebi izusti kletvu.

– Do đavola, to objašnjava sve! No, ipak ne verujem da je tako iskusan zapadnjak zalutao...

– Ali je možda zapao u neku nevolju. Taj brdski prevoj je ogranak planine „Litl Star” koji je poznat kao skrovište mnogih razbojničkih bandi. Nema sumnje da Flavijevi tamo imaju prijatelje.

Mangin stisnu usne i podiže pogled prema tavanici.

– U pravu ste, nije trebalo da se rastajemo pre nego što dođemo do puta za Fort Stokton. Ali, suviše sam žurio da završim neke svoje privatne obaveze...

– dodao je, pogledao narednika i sa uzdahom se pogladio po neobrijanom licu.

– Zato, moram odmah da ga nađem i.. pa, da vidim šta se dogodilo!

– Mislim da to ne bi bilo loše – složio se narednik.

Dvejn je prstima dotkao obod šešira i bez reči izašao u hodnik. Dok je koračao ka izlazu, nervozno je grizao svoju donju usnu.

Holidejevo zakašnjenje remetilo je sve njegove planove za budućnost.

* * *

U planini je bilo mračno kao u rogu. Niz padinu je duvao topao povetarac i mrsio kosu Doku Holideju koji je, glavom okrenut prema dole, nepomično ležao među stenama. Pri slaboj svetlosti zvezda njegova košulja se na desnoj strani vlažno presijavala, a sa stene ispod tela dopirao je crvenkasti odsjaj usirene krvi.

Povetarac je miris krvi lako preneo do usamljenog vuka koji je čučao nekih petnaestak metara dalje, skriven u najdubljoj senci okolnih stena. Njegove zlokobne oči grozničavo su se caklile dok je posmatrao onesvešćenog čoveka i tražio u njemu znake života. Naime, zver se tu nalazila već čitav čas; od mirisa krvi čeljusti su mu podrhtavale i jedva čekale da zgrabe plen. No, kao i svi primerci njegove vrste, bio je strpljiv i čekao da vidi da li će žrtva eventualno uzvratiti napad. Jer, ovo je bilo drugačije nego lov u čoporu kada su mogli da se oslone na brojčanu nadmoć, bez obzira na stanje buduće žrtve. Ali sada je bio sam, bolestan i odbačen od svojih najbližih, stoga je morao da se uveri kako neće naići na otpor pre nego što krene da dokrajči žrtvu.

Pošto je bio uveren da je čovek mrtav, lagano se digao. Povijenih leđa i ne skidajući oči sa tela, počeo je nečujno da obilazi oko stene ostajući sve vreme u najdubljoj senci. Kada je stigao na otprilike dva metra od tela, ponovo se zaustavio i seo. Nekoliko minuta pažljivo je posmatrao i osluškivao – sve je bilo mirno. U tišini noći jasno se čulo krča-

nje njegovog želuca i to ga je nagnalo da se ponovo pokrene. Ustao je i počeo oprezno i lagano da prilazi čoveku; sada je došao samo na stopu od njegove leve ruke koja je bespomoćno visila. Onda je nesigurno, ne skidajući pogled sa Dokovog lica, vuk razjapio čeljust i zario zube u čovekovu levu ruku.

Iznenadni bol sevnio je kroz celo Holidejevo telo i trgao ga iz nesvestice. Podigao je gornji deo tela instinktivno pokušavajući da istrgne ruku iz čeljusti. Krv je prštala na sve strane i Doku se iz grla oteo divlji, gromki krik. Bacakajući se nogama odgurnuo je komad odvaljene stene koji je udario iznenađenog vuka po njušci. Režeći i škljocajući zubima, zver je odskočila nazad uz divlji urlik. Tek delimično svestan, Dok je dohvatio još jedan kamen i hitnuo ga na vuka. Već povredene njuške, zver se okrenula i otrčala u noć urlajući od besa i razočaranja.

Holidej je kliznuo sa stene na kojoj je ležao i pao na zemlju nekoliko stopa niže. U predelu grudnog koša osetio je oštar bol i glasno zaječao. Okrvavljenju levu ruku prslonio je na grudi i isprekidno dišući naslonio se leđima na stenu. Onda je sklopio oči i počeo da se priseća...

Naravno, nije mu trebalo mnogo vremena da se seti šta se desilo. Izvukao je pocepanu košulju iz pantalona i opipao ranu sa strane grudnog koša. Sa olakšanjem je odahnuo pošto nije bilo onako loše kako je zamišljao. Metak je zarezao samo plitku brazdu iznad rebara, a onda krenuo naniže i otkinuo komad kože iznad kuka. Izgubio je dosta krvi, mada mu se činilo da se sada sve smirilo. Izvadio je maramicu iz džepa i obmotao je oko povredene šake, a zatim je ostatak

košulje iscepao na trake i zavoje zategnuo oko tela, vezujući čvor direktno iznad rane. Cela „operacija” užasno ga je bolela i trebalo mu je gotovo pola časa da završi previjanje. Pritom je neprestano osluškivao da li će se vuk vratiti... No, zver se nije pojavljivala. Čuo je zavijanje sa drugog planinskog prevoja i pitao se da li je to isti vuk koji je pokušao da ga dokrajči. Bestraga, kakva paklena pomisao? Šta bi se dogodilo da se nije osvestio u pravom trenutku?

Onda je osetio da će mu pozliti i brzo promenio tok misli. Nik Flavi je verovatno smatrao da je mrtav, odnosno, tako nešto je zaključio videvši ga kako pada u provaliju. No, o Flaviju će misliti kasnije. Sada je i bez njega imao dovoljno problema; ranu od metka, ugriženu šaku, opšte stanje slabosti i penjanje koje ga je čekalo, ako uopšte bude mogao da izađe iz provalije. Pored toga, postojala je opasnost da se vuk vrati ili ga bar prati dok ne padne od iscrpljenosti, a onda mu priđe i prereže grkljan.

– Oh, divna perspektiva... – progundao je poluglasno i duboko uzdahnio. Pre svega, trebalo je izaći napolje... Podigao je glavu i video samo tamne obrise planina i nebo osuto zvezdama. Ivica jaruge izgledala je užasno daleko. Polako je pokušao da se podigne i posle mnogo napora i jauka ipak je nekako uspeo da se uspravi. U glavi mu se vrtelo, sa lica se slivao znoj.

Shvatio je da nije sposoban ni za hodaње, a kamoli za naporno penjanje.

Pipajući po mraku, našao je jednu granu sa čvorom na vrhu. Grana će mu dobro poslužiti kao štap ako bude sposoban za penjanje ili kao oružje za odbranu, ako

ga vuk ponovo napadne. Zaključio je da bi bilo najbolje da sedne i sačeka da svane. Možda će mu ujutro biti bolje i možda će moći da krene prema izlazu...

Spotičući se po mraku, lagano je obišao oko stene i našao pogodno mesto koje je bilo zaštićeno sa tri strane. Polako je seo, još uvek čvrsto držeći batinu u ruci. Pokušao je da ostane budan, ali je posle izvesnog vremena zadremao i glava mu je pala na kolena, a batina ispala iz ruke.

Posle izvesnog vremena se naglo trgao i istog trenutka zgrabio štap. Zdravom rukom je protrljao lice pritiskujući oči kako bi ga taj mali bol sasvim razbudio. Nije želeo ponovo da zadrema dok ne svane.

Činilo se da je prošla čitava večnost pre nego što se prva bleđa svetlost pojavila na istoku. Dok je smogao snage, ustao i počeo polako da se penje uz padinu. Iako mu je bilo strahovito teško, sve vreme ga je hrabrila misao da se tamo gore nalazi njegov kolt, a verovatno je i konj bio negde u blizini. Ako ga je Flavi uzeo, još uvek je postojala nada da je ostavio konje bandita. U svakom slučaju, moraće da se popne do vrha.

Uz pomoć štapa napredovao je lagano, ali sigurno. Vuka nije video u blizini. Bar za sada.

* * *

Nik Flavi se zaustavio pored jednog potoka ispred Marfe želeći da se opere i malo uredi. Pažljivo se obrijao i obukao čistu košulju koju je našao u Dokovim bisagama. To je uradio najviše zbog poternica na kojima je prikazan kao razbarušen i neuredan, zarastao u bradu, sa

pohabanom košuljom i kosom koja mu je padala preko čela. Nadao se da će promena delovati, pa je posle brijanja pažljivo začesljao kosu unazad, pretpostavljajući da sada izgleda sasvim drugačije. Naime, nije bio siguran da li u Marfi postoji šerif, ali nije hteo da rizikuje.

Pre nego što je uzjahao konja i krenuo prema gradu, proverio je revolver. U Marfi još nikada nije bio, mada se gradić nalazio na granici oblasti koju je nazivao svojim područjem. Glavni razlog razlog za to bio je što Marfa nije imao šta da mu ponudi. Bila je to mala zajednica sa nekoliko poslovnih zgradica i jednim jednim salunom. Čuo je da tamo postoji i agencija kompanije Vels Fargo koja je sa poštom delila prostor iza trgovine mesovitom robom; pored toga, u gradiću se nalazila i filijala Prve teksaške banke. No, za Flavijevu bandu mršav plen u toj banci nije bio privlačan, tako da ih put nikada nije naveo na tu stranu.

Jašući niz prašnjavu glavnu ulicu, Flavi je znao da će ga u tom prokletom gradiću malo šta interesovati. Kuće od balvana i drvenarija čija je boja odavno nestala zbog uticaja pustinjskog vetra i sunca, ispućali drveni trotoari i niti jedna zgrada od opeka na vidiku... Samo se namrštio rešen da što pre završi sa Dvejnom, a onda sa nogu brzo otrese prašinu ove selendre i posveti se organizovanju nove bande. Naravno, bez Dena će sve biti drugačije, ali njegov brat blizanac biće bar osvećen i moći će mirno da počiva. Nestorljivo je mamuznuo konja nadajući se da će zateći Dvejna u gradu.

No, pošto je nešto kasnije porazgovarao sa mršavim barmenom u salunu, ljutito je opsovao.

– Ne znam kako se zvao – rekao je barmen – ali jedan takav hombre bio je ovde pre dva-tri dana. Ali, on je otišao, mister.

– Da li možda znate gde se uputio?

Čovek odmahnu glavom.

– Ko zna? Nije mnogo pričao, a najveći deo vremena proveo je u ambulanti, odnosno u bolničarkinoj kući.

Flavi zastade i ostavi čašu na šank.

– Bio je povređen?

– Nisam primetio. Mislim da... u pitanju je bila bolničarka za koju se interesovao, devojka po imenu Šelbi Rajli koja radi kao pomoćnica doktora Benforda. Mlada dama je izuzetno požrtvovana i sjajno radi svoj posao.

– Šelbi Rajli – ponovio je Flavi lagano, u istom trenu se setivši Manginovog razgovora sa Holidejem. Da, sada se prisetio da ju je pominjao taj prokleti Dvejn. – Pitam se šta je hteo sa njom? – kazao je glasno.

No, šanker je nastavio da briše čaše.

– Mislio sam da vas interesuje Dvejn – dobacio je posle nekoliko trenutaka.

Flavi ga je odmerio ubistvenim pogledom i ovome je odmah postalo jasno da ima posla sa opasnim čovekom.

– Naravno – potvrdio je – Mene interesuje Dvejn, odnosno, zanima me sve što je radio u gradu. Jasno?

Barmen se nakašlja.

– Mogu li nešto da vas pitam?

– Ne možeš – odvratio je muklo i spustio ruku na futrolu sa revolverom. – Ja sam tebi postavio pitanje, prijatelju!

– Ovaj... da. Znate, nisam siguran šta je Dvejn želeo...

Već u sledećem trenutku čovek je uplašeno poskočio pošto je Flavi zamahnuo

rukom i sa stola oborio čitav niz tek opranih čaša. Posle zveketa polomljenog stakla u salunu je zavládala tišina. Ljudi su iznenađeno podigli glave, radoznali da vide šta se dešava.

Što se barmena tiče, on se povlačio unazad sve dok ramenima nije dotakao boce na policama. Pri tom nije ispuštao iz vida ljutitog Nika Flavija.

– Ovo je poslednji put što ti postavljám pitanje, mister – procedio je bandit kroz zube i upro mu prstom u glavu kako bi naglasio svoje reči. – Šta je Dvejn radio sa bolničarkom?

Barmen je „progutao knedlu“, ali se ipak pripremio da nešto kaže. No, pre nego što je izgovorio ijednu reč, pogled mu je odlutao preko Flavijevog ramena. U tom trenutku, bandit je iza sebe začuo nepoznat glas.

– Mi mislimo da se vas to ne tiče, mister.

Pošto iza šanka nije bilo ogledala, Nik Flavi je morao da se okrene i vidi ko mu se obraća. Učinio je to veoma sporo, sa rukom blizu drške revolvera, spreman na svakakve neprijatnosti. Kada se okrenuo, našao se oči u oči sa šestoricom–sedmoricom ljudi, istih onih koji su do pre neki minut mirno sedeli za svojim stolovima. Stajali su jedan pored drugog, stisnutih vilica i čvrstog stava, nastojeći da izgledaju što opasnije.

Naravno, Flavi samo što im se nije nasmejao u lice. Ipak se suzdržao, ne želeći da zaoštrava situaciju dok ne sazna ono što mu je potrebno.

– A vi tako mislite, ha?– tiho je upitao.

Čovek koji mu se obratio i govorio u ime svih, bio je visok i ridokos, četrdesetih

godina i širokih ramena. Sada je potvrdno klimnuo glavom.

– Šelbi Rajli je vrlo popularna devojka u ovom gradu, stranče. Došla je da radi sa doktorom, vredna je i prijatna, tako da joj svi mnogo dugujemo. Svejedno nam je šta imate sa tim Dvejnom, ali on je Šelbin... prijatelj, a ovaj grad štiti njene prijatelje. Mi ne možemo stajati po strani i gledati kako se nešto dešava Šelbi Rajli ili nekome do koga joj je stalo. Jasno?

Flavi se podmuklo isceri.

– Znaš, riđi, upravo si mi rekao sve što sam želeo da znam. Dvejn je zainteresovan za tu devojku, a ja sam slučajno zainteresovan za Dvejna. Sve je jasno, zar ne?

Ridokosi se namršti.

– Ne pokušavajte ništa sa Šelbi, mister. Kažem da nećemo stajati po strani i gledati...

Onda je Flavijeva desna ruka poletela nagore i kolt je dva puta zagrmeo pre nego što je nesrećni čovek mogao da kaže ijednu reč. Teška olovna tanad zarila su mu se u grudi i on je, mlatarajući rukama, poleteo unazad. Kada se srušio na pod, ostali su se jednostavno razbežali; no, Flavi je ponovo opalio i pogodio jednog nesrećnika u nogu. Zatim je preskočio preko šanka i revolversku cev koja se još dimila prislonio preplašenom barmenu na slepoočnicu. Onda je pogledom odmerio prostoriju. Jedan čovek je ležao mrtav, drugi je pritiskao svoju okrvavljenu nogu dok su se ostali skrivali iza stolova.

– Gde je njena kuća? – progundao je jedva čujno.

Preplašeni čovek je više puta otvorio usta pre nego što je mogao da progovori promuklim drhtavim glasom.

– Kuća sa polomljenim vratnicama... Ograda je obojena u belo.

Flavi ga je udario revolverom u glavu, a onda ga šutnuo u bok. Zatim je stao ispred šanka još uvek držeći revolver u ruci.

– Ako vas neko pita, ja sam Nik Flavi – rekao je idući prema leptir vratima i dalje pažljivo držeći sve na oku. No, naglo se okrenuo kada je jedna senka zamračila ulaz i kada je na njega naleteo sedokosi čovek u prsluku i prugastim pantalonama.

– Ja sam doktor Benford – rekao je zadahano. – Jesam li potreban?

Flavi ga je zgrabio za ruku i povukao ga napolje držeći mu revolver uperen u grudi.

– Ne, ovde nisi potreban – odvratio je hladno. – Poći ćeš sa mnom.

Benford je pokušao da se pobuni pošto je spazio mrtvog čoveka na podu. U istom trenutku neko iz saluna mu je doviknuo da pazi, jer stranac progoni Šelbi...

Bandit se okrenuo i nasumce opalio prema salunu odakle se čulo komešanje i bežanje. Zatim se, upola vukući, upola gurajući doktora po trotoaru od dasaka, uputio prema severnom delu grada.

Omaleni Benford je ponovo počeo da protestuje zahtevajući da zna šta se dešava. No, bandit je ćutke nastavio da ga vuče, dok nije došao do kuće sa belom ogradom. Ušli su u dvorište i tog trenutka lice jedne devojke pojavilo se na prozoru. Ugledavši je, doktor žustro povika.

– Beži, Šelbi! Ovaj tebe traži!

Freng Flavi je gadno opsovao i gurnuo čoveka na zemlju nastavljajući da ga šuta. Zatim je skočio na trem i jednim udarcem noge razvalio vrata. Ušao je unutra i ugledavši devojku, bez razmišljanja joj pripretilo revolverom. Naravno, iznenađeno je zastala i upitno ga pogledala. On ju je uhvatio za ruku i povukao prema uglu. U tom je ugledao okrvavljenog doktora koji je stajao na pragu.

– Ulazi ovamo, pseto! – zacičao je besno – Ulazi, kad ti kažem!

Doktor je posrćući zakoračio unutra. Ne bi mogao ni korak dalje da mu Šelbi nije pritrčala i čvrsto ga uhvatila za ruku. Pošto im je bandit naredio da uđu u dnevnu sobu, ćutke su ga poslušali. Devojka je pomogla ošamućenom doktoru Benfordu da se smesti u fotelju, a onda pogledala u Flavija. Naravno, bandit je uhvatio njen pogled i sam je odmerio tako drsko da je odmah pocrvenela.

– Šta želite? – upitala je drhtavim glasom.

Flavi se naslonio na zid, izbacio iz revolvera prazne čaure i zamenio ih novim.

– Došao sam ovamo da nađem Mangina – odgovorio je bez oklevanja.

– On je otišao... još pre nekoliko dana – odvratila je Šelbi dok joj se u glasu osetilo olakšanje.

– Da, to su mi već rekli – odvratio je Flavi i pažljivo vratio revolver u futrolu. – Ali... ti si tu.

Šelbi je nabrala obrve i pogledala ga kao da još uvek ne shvata šta je čula. A onda joj se u očima pojavio strah.

– Šta... šta hoćete time da kažete? – zapitala je.

– Pa... ja imam neki neraščišćen račun sa Manginom i nadao sam se da ćemo to

pitanje ovde rešiti. Jer, on je hladnokrvno ubio mog brata blizanca, da, da.. – dodao je bandit sa uzdahom. – No, kada mi je barmen rekao da je Mangin napustio grad, ja se nisam zabrinuo. Ti si ovde i u svako doba ćeš mi reći gde je otišao.

– Ne znam kuda je otišao – odvratila je devojka užurbano. – Odjahao je i nije mi rekao. Mi... mi smo se posvađali.

Flavi se nasmeja.

– Zaista? A ja sam nekako imao predstavu da je sve suprotno. Znam da je došao ovamo da bi te zaprosio. Čuo sam kada je to rekao Holideju. No, to sada i nije tako važno.

– Ona vam ne može ništa reći – umešao se i doktor. – Zašto ne odjašete i ne ostavite nas na miru?

Flavi ga leđeno odmeri.

– Ti zaveži! – dobacio je i ponovo se okrenuo prema devojci osmehujući se pretećim, podmuklim osmehom. – Nije mi važno kuda je Dvejn otišao... pošto imam tebe.

Šelbi se trгла i pobledela kao kreč.

– Ne, bogami – nastavio je bandit – zaista mi nije važno šta ste ti Dvejn razgovarali. Mnogo bitnije je to što je on zaljubljen u tebe i što ne bi voleo... pa, da ti se nešto desi.

Devojka je ustuknula korak nazad, a doktor Benford je hitro ustao i zaštitnički je obgrlio oko ramena. Na to se Flavi glasno nasmejao.

– Pa ti si zaista popularna devojka, ha, ha! U svakom slučaju, potpuno sam siguran da Mangin ne želi da ti se bilo šta desi. A ako ipak nešto bude, taj prokletnik će dotrčati – nastavio je hladno i za tren se uozbiljio. – Dakle – dobacio je prilazeći devojci – ne moram da ga tra-

žim, ali to ne znači da ga ne mogu naterati da se pojavi. Naravno, uz tvoju malu pomoć.

Iako je Šelbi otišla korak nazad i približila se doktoru, on ju je ponovo uhvatio za ruku i grubo otrgao tako da je glasno jauknula. Desnom rukom bandit je izvukao kolt i zategnuvši obarač prislonio cev doktoru na prsa.

– Miruj, doktore, miruj. Tako ćeš možda preživeti neko vreme. A ti, medena, dođi ovamo kod mene! Pre nego što stresem sa sebe prašinu ovog grada, ti ja ćemo se dobro zabaviti. Jako dobro...!

Šelbi se počela žestoko opirati želeći da se istrgne, ali Nik Flavi je bio suviše jak. Privukao je k sebi i snažno obgrlio oko struka tako da je jedva mogla da diše. Zatim joj je desnom rukom lagano pošao uz leđa i napipao početak zakopčane haljine. Hitro je zavukao prste u prorez između dugmadi i odjednom snažno povukao. Začuo se oštar zvuk cepanja tkanine i već sledećeg trenutka haljina je kliznula niz devojčino telo.

Šelbi je otvorila usta da krikne, ali joj je užas stisnuo grlo. Lica izobličenog od požude i želje za osvetom, Flavi je cepao delove njene odeće. Osetila je kako pada na pod, a zatim je izgubila svest. To je bilo dobro za nju, jer je tama koja ju je okružila bila bolja od surove realnosti.

* * *

Sunce je ponovo zalazilo, a Dok je bio tek na pola puta do vrha. Nije mogao da veruje da mu je bio potreban ceo dan da prevali tako malo rastojanje. Ali, bio je ranjen i slab zbog gubitka krvi, pa je tako moralo da bude. Uz to mu je noga bila povređena u kolenu tako da je klecala od

tereta; zato je morao da puzi. Oko podne je vrućina bila skoro nepodnošljiva, pa je morao da se odmori u senci jedne isturene stene. Zastao je ne nameravajući da zaspi, ali kada se probudio bilo je kasno posle podne.

Od tada se popeo jedno dvanaestak stopa, a do vrha ga je čekalo još oko četrdesetak. Pošto je sunce veoma brzo klonulo ka zapadu, zabrinuto se pitao da li će biti u stanju da završi penjanje.

Uz to, i vuk se vratio.

Naime, senku je ugledao još ranije, ali nije bio sasvim siguran. Ali sada... sasvim dobro je mogao da razabere njegove zlokobne žućkaste oči i čuje grleno režanje. Ovoga puta životinja je bila mnogo gladnija, a samim tim i hrabrija. Bila je spremna da se suoči sa svakom opasnošću samo da utoli glad.

Holidej se sklonio u jedan ugao na padini i sakupio nekoliko kamenčića veličine pesnice da mu budu nadohvat ruke. Iako je znao da neće imati snage da žestoko udari, u ruci je držao batinu koja mu je davala određenu sigurnost. Batina i kamenje su mu, pored noža koji je nosio u pojasu, bili jedino oružje sa kojim je mogao da dočeka napasnika.

Naravno, nož je bio efikasan samo u neposrednom dodiru, zaključio je zabrinuto. Ipak, bilo je to oružje koje je moglo da odluči da li će biti živ ili mrtav. Zato je pritisnuo dugme na pojasu i izvukao skrivenu bakarnu dršku sa sečivom oštrim kao brijač.

Glasno je uzdahnuo; leva ruka bila mu je crvena i otečena od prethodnog ujeda. Nadao se da životinja nema besnilo... Bio je toliko iscrpljen da mu i nije bilo stalo da o tome razmišlja. Jednostavno,

nije imao snage da se suoči sa još jednim problemom. Ovo što je imao „na glavi” ionako je bilo previše.

Ali, vremena za razmišljanje nije bilo, jer ga je vuk napao iznenada i bez ikakve opomene. Naime, Dok ga nije video kada je izašao iz skrovišta u senci jedne stene. Prvo što je primetio bilo je nešto sivo što je kroz vazduh letelo tačno prema njemu. Oči ljutite zveri sjale su se kao žeravice, očnjaci su mu bili iskeženi, a dlaka nakostrešena. No, Holidej je bio dovoljno priseban da u magnovenju podigne batinu i to ga je verovatno spaslo. Mada nije mogao ni da zamahne, vuk je pao na njen kraj, a drvo mu se zabilo u mršavi stomak i verovatno povredilo neki unutrašnji organ. Režanje se pretvorilo u prigušeni urlik bola i životinja se prevrнула na stranu.

No, bol je nije naveo da odustane. Izbezumljena, zver je potražila oslonac, brzo ga našla i ponovo skočila na Doka. On ju je dočekao udarcem batine koja se slomila od jačine udarca u glavu koja je ljutitu zver ošamutila i odbacila tako daleko da je njuškom udarila o zemlju. Ali, razjareni vuk nije odustajao, već se ponovo digao na noge i nasrnuo. Ovoga puta Dok nije stigao da podigne batinu, već ju je isprečio ispred lica baš u trenutku kada je vuk snažno škljocnuo zubima. To se pokazalo kao srećna okolnost, jer su se zubi životinje zarili u drvo, a Dok je zgrabio kamen i zver je kliznula nekoliko stopa dole i, okrenuvši se, ponovo nasrnula. Pošto ju je dobro tresnuo u glavu, Holidej ju je sada dočekao nogama, glasno jauknuvši kada su mu se oštri zubi zarili u meso. Izbezumljen od bola, svom snagom je zamahnuo kamenom i ponovo udario

životinju po glavi. No, ni to nije sprečilo vuka da ga ščepa za odelo, posle čega se i Dok prevrnuo.

Vodila se oštra borba na život i smrt.

Našavši se ispod vučje glave, Holidej se napregnuo iz sve snage i uspeo da zgrabi životinju za vrat. Stežući ga jako jednom rukom, drugom je uspeo da napipa nož. Kada se vuk izdigao s namerom da ga zgrabi za grlu, nož je poleteo uvis i zario mu se u stomak. Osetivši kako sečivo tone, Dok je napregao svu snagu i nastavio besno da ubada i seče, poput pravog očajnika koji je shvatio da su ovo odsudni trenuci u borbi za život. Nesvestan da je zver mrtva, nastavio je sa ubodima sve dok nije bio prekriven krvlju i onda se – onesvestio.

Nešto kasnije došao je k sebi i okrenuo se na drugu stranu. Dugo vremena je ostao u tom položaju, još uvek zadihan i potpuno iscrpljen. Zatim se okrenuo na leđa i iskrivio usta u nešto što je trebalo da liči na osmeh. Naime, mirno pustinjsko nebo bilo je okićeno stotinama zvezda.

U tom istom položaju ga je našao Dvejn Mangin, sutradan posle podne.

Spazivši oko tela mnogo usirene krvi i raskomadanog vuka, on u prvi mah nije ni znao da li je Holidej živ ili mrtav. Zato je brzo sjahao, odgurnuo životinju u stranu i opipao mu puls. Odahnuo je kada je utvrdio da je živ, mada je po bledilu lica shvatio da je izgubio mnogo krvi.

Okrenuo se oko sebe pokušavajući da se smiri. Naravno, trebalo je prvo naći ranu i zaustaviti krvarenje. Imao je iskustva u tome, tako da je brzo našao ranu na boku i previo je čistim zavojem. Sa zabrinutošću je posmatrao izujedane Dokove ruke od kojih je leva bila već prilično na-

duvena. Pribojavajući se da je inficirana, Dvejn ju je oprao toplom vodom. Nešto kasnije, Holidej je zastenjao i otvorio oči. No, prošlo je izvesno vreme pre nego što je postao svestan i počeo da gleda oko sebe. Najzad mu se pogled zaustavio na Dvejnovom licu.

– Flavi je... pobegao – progovorio je nekao hrapavo i jedva čujno. – Ja...

– Sada ćutite – odvratio je Dvejn. – Znam da ste se hrabro borili, Holideje. Video sam mrtve tamo na vrhu, iznad provalije.

Ipak, Dok podiže desnu ruku i povuče ga za košulju.

– Flavi se dočepao... njihove puške, a ja sam... pao ovamo. On je... mislio je da sam mrtav...

– U redu, prijatelju. Nemojte sada da mislite na to. Ponovo ćemo ga uhvatiti.

Dok zavrte glavom.

– Neprestano... samo je pričao... kako će vam se osvetiti...

– Da, znam, pretio mi je svim i svačim. Samo, nećemo sada misliti na njega. Prokletnik je sigurno odmah napustio ova brda. Hm... čuvaću se izvesno vreme, mada sumnjam da će nam se putevi još nekada ukrstiti.

Holidej je nabrao obrve pokušavajući nešto da kaže, no jednostavno nije imao snage. Pokušao je da nekako da znak očima, ali Dvejn je bio suviše zaokupljen previjanjem.

– Preživeli ste strašne trenutke, prijatelju. A sada će biti još teže, jer ću morati da vas podignem na rame i iznesem uz padinu. Prvo sam pomislio da vas vežem konopcem i polako izvučem, ali to je prosto nemoguće zbog rane na boku. Ne bih hteo da se ponovo otvori.

– Čekajte...

– Ne. Ukoliko pre stignemo u neki grad gde postoji lekar, utoliko bolje.

Dvejn se sagnuo, podigao Holideja i lagano ga prebacio preko ramena. Dok je počeo ubrzano da diše, a onda bolno zastenjaio pošto mu se učinilo da mu je sva krv jurnula u glavu. Hteo je nešto da kaže, ali nije uspeo. Klonuo je i ponovo izgubio svest.

Dvejn je pomislio da je tako možda i bolje. Kada ga je posle više od jednog sata izneo iz jaruge, uhvatio je jednog od banditskih konja koji su tu pasli i pažljivo ga privezao za sedlo. Počeo je da se spušta mrak, ali to nije moglo da ga spreči u naumu da ranjenika što pre prenese do lekara. U stvari, hteo je da pređe pustaru u toku noći što je za Holideja bilo mnogo lakše: kada izađem na put za Fort Stokton, mislio je, odvešću Doka kod lekara u prvom gradu na koji naiđem, a onda ću ga vozom prebaciti u Fort Stokton. Tamo će, naravno, dobiti kompletnu, prvoklasnu negu.

Naravno, uz put će obavestiti rendžere i lokalne šerife da je Nik Flavi ponovo na slobodi.

Uz nešto malo sreće, nadao se da će u Fort Stokton stići za dvadeset i četiri časa, pod uslovom da već na prvoj stanici uspeju da uhvate voz.

I tu su imali sreće. Na početnoj železničkoj stanici u mestu Altuda, bio je postavljen voz spreman da pođe za Fort Stokton. Ipak, imao je toliko vremena da Doka odvede do lekara koji mu je pružio najneophodniju pomoć. Naime, radilo se o veoma mladom početniku koji je pažljivo, ali veoma spretno očistio i dezinfiko-

vao sve rane i pobrinuo se za naduvenu šaku.

– Trebalo bi zaseći zatrovana mesta – rekao je Manginu neprestano vrteći glavom. – No, još nije vreme da se to uradi, mister. Kroz dvanaestak sati infekcija će dostići kulminaciju i povrede od ujeda biće naduvene kao balon. Daću mu nešto da smirim groznicu, ali kroz najduže desetak sati morate da ga odvedete kod doktora, razumete? U svakom drugom slučaju neće preživeti.

– Ne brinite, doktore, učiniću to – kratko je obećao Dvejn.

Tako se i desilo. Na svu sreću, tokom puta nije bilo zastoja, tako da su putnici na vreme stigli u Fort Stokton. Naravno, čim je Mangin doveo povređenog Doka u gradsku bolnicu, lekari su se dali na posao. Zatim je Dvejn u Marfu poslao telegram u kojem je napomenuo da će se zbog nepredviđenih komplikacija zadržati nekoliko dana duže. Kada se vratio u bolnicu, od lekara je saznao da je Holidej u groznici, ali van životne opasnosti.

Sa olakšanjem je odahnuo i upitio se u hotel. Bio je strahovito umoran i iscrpljen tako da je zaspao čim je glavom dodirnuo jastuk. Nije znao koliko vremena je prošlo kada ga je probudila neka lupnjava. U prvi mah mu se učinilo da čuje udaljenu grmljavinu, ali malo po malo, uspeo je da se osvesti shvativši da nije u pitanju grmljavina, nego da neko lupa na vrata.

Podigao se i za tren pogledao prema prozoru. Kroz spuštene kapke u sobu su dopirali kosi zraci popodnevnog sunca. Dakle, spavao je više od šesnaest časova.

Polako je ustao, uzeo revolver iz futrole i stao uza zid pored vrata.

– Ko je? – zapitao je.

– Portir, mister Mangine. Budim vas već čitavih četvrt časa. Stigao je telegram za vas, mister.

– Gurnite ga ispod vrata – odvratio je.

Začulo se šuškanje i žuti papir se ukazao na podu. Dvejn se sagnuo, brzo ga raširio i za nekoliko trenutaka preleteo očima. Pročitavši sadržaj, neko vreme je ostao kao oduzet, a onda ga je pročitao još jednom, pa još jednom...

Najzad su mu ruke nemoćno klonule niz telo dok su se suze nekontrolisano slivale niz obraze. Nije bio svestan ni toga kao ni činjenice da je do krvi izgrizao donju usnu.

– Ah, bože...! – bilo je jedino što je uspeo da kaže.

U telegramu je pročitao zastrašujuću vest:

„Sa željenjem vas obaveštavamo da je Šelbi mrtva. Stop. Nik Flavi ju je napastvovao i ubio. Stop. Ja sam teško povređen. Stop. Flavi želi da ga gonite. Stop. Najdublje saučešće. Stop. Doktor Benford.”

* * *

Kada je Dvejn Mangin zalupio vrata ušavši u ordinaciju, zasuo je doktora prašinom sakupljenom u toku dugog jahanja od Fort Stoktona do Marfe. No, više od prašine i buke, doktora je iznenadio izraz njegovih očiju. Oko Mangina se u tom trenutku širio miris dima logorske vatre, konja i znoja. Posmatrajući njegovo bezizražajno lice i ubilački sjaj njegovih očiju, iskusni doktor Benford je znao da će se oko ovog mladog čoveka uskoro širiti miris krvi.

Dvejn ga je odmerio pažljivo, ali hladno. Glava i ruke su mu bile u zavojima, noga u gipsu, a par štaka pored stolice. Međutim to nije preterano zanimalo mladog čoveka željnog osвете. Ipak, prišao je doktoru sasvim blizu.

– Vidim da ste gadno nastradali, što znači da je taj deo vašeg telegrama sigurno tačan. A šta je sa ostalim? Je li zaista tačno ono za Šelbi?

Doktor ga ošinu strogim pogledom.

– Oh, naravno da je tačno! Mrzim što moram da vam kažem tako nešto, ali... istina je, mister! I ovako mi je bilo dovoljno teško da pošaljem onu poruku...

Dvejn je ćutke zurio u njega.

– Onda... to znači da je stvarno mrtva... – izustio je promuklo, dok su mu oči bile usredsređene na nešto što zabrinuti lekar nije mogao da vidi.

– Žao mi je, sinko, ali... sve je istina; baš onako kao što sam napisao u telegramu.

Dvejnove oče bile su mračne kao dve revolverске cevi.

– Napastvovana... a zatim ubijena? – procedio je muklo.

Doktor Benford je progutao vazduh izbegavajući taj užasnut pogled.

– On je lud. Vezao me za stolicu, tako da sam sve vreme bio prisutan... Potpuno sumanut čovek! Rekao mi je da ste mu ubili brata blizanca i da vam se na taj način osvetio. Polomio mi je nogu i levu šaku, a zatim odjahao.

– Kuda? – odsečno je zapitao Dvejn.

Doktor bespomoćno odmahnu glavom.

– Ne znam, verujte. Dodao je još i to da je siguran da ćete ga naći.

– Naravno da ću ga naći! – zašišta Mangin besno. Disao je ubrzano i isprekidano, dok su mu usne bile stisnute i gotovo

bele po ivicama. Nekoliko trenutaka je ćutao, a onda mu se bolno usmehnuo.

– Sigurni ste da je mrtva, daoktore? Zna-te... pa, bio sam ovde samo pre nekoliko dana. Pravili smo planove za budućnost, rešili da se venčamo... Da, da... a ona je tražila da sačekam dok ne nađe nekog drugog ko bi vam pomogao. Prosto mi ne izgleda moguće da je ona... da je ona... – začutao je i odmahnuo glavom, još uvek ne mogavši da prihvati činjenicu da njegova voljena devojka više nije u životu.

Iskusni doktor Benford ga je dobro razumeo. I, koliko god je to bilo bolno, znao je da ovog mladog čoveka mora uveriti da mu je devojka zaista mrtva. Pokušao je da ustane i Mangin mu je, iako odsutan duhom, u tome pomogao.

– Sinko – rekao mu je blagim očinskim glasom – ako mi pomogneš da se uz breg popnem do groblja, pokazaću ti gde smo je sahranili. I, ovaj... bio sam slobodan da naručim da joj se napravi pristojna nadgrobna ploča... U stvari, ceo grad je platio za nju, jer su je voleli, a to je bilo najmanje što su mogli da učine.

– Šteta što nisu učinili nešto da one-moguće Flavija – izustio je Dvejn kroz zube dok je pomogao doktoru da dođe do vrata.

– Oh, moraš ih razumeti, sinko... Ovdašnji građani su uglavnom mirni farmeri, obični i skromni ljudi, a ne revolveraši. Osim toga, Flavi je dojahao naoružan i kada su u salunu pokušali da mu se suprotstave, jednog je ubio, drugog ranio i polomio sve oko sebe. Eto, tako je bilo. Uostalom, čovek njegovog kova je znao da ne treba gubiti vreme. Otišao je pre nego što je grad mogao da se uskomeša i eventualno organizuje.

Dvejn je samo klimnuo glavom i ponovo pružio doktoru ruku. Nešto kasnije našli su se na suncem obasjanom brežuljku na kome se nalazilo gradsko groblje. Dvejn Mangin je stajao gologlav i bez pokreta zurio u svežu humku. Udisao je miris tek iskopane zemlje, ploče od isklesane borovine sa kitnjastim šarama i pozlaćenim slovima. U prvom trenutku je želeo sve da iščupa iz zemlje i odbaci negde daleko, daleko... Ipak, uspeo je da se uzdrži znajući da je to bilo najbolje što je ovaj siromašni grad mogao da učini. Sa suzama u očima posmatrao je ispisana slova njenog imena i prezimena ispod kojih je stajao kratak natpis; „Sećaćemo je se sa tugom i spominjaćemo je sa ljubavlju”.

Tek tada, stojeći ispred humke sveže zemlje, tek tog trenutka je shvatio: pa Šelbi je zaista mrtva! Njegova voljena devojka leži pod zemljom na kojoj je on sada stajao... I za sve to je odgovoran Nik Flavi...

Došlo mu je da urlikne, da hiljadu puta kaže Šelbino ime i celom svetu dovikne kako se ovde, pored groba svoje jedine ljubavi zaklinje da se neće smiriti dok ne ubije Flavija svojim rukama.

No, nije bilo potrebno da bilo šta glasno kaže. Svako ko bi pogledao njegovo ojađeno lice kao i desnu ruku kojom je milovao dršku revolvera, mogao je da shvati kako nema spasa čoveku koji je to učinio.

* * *

Jednoga jutra Holidej je otvorio oči i probudio se bez groznice. Pošto je pogledom obuhvatio celu prostoriju, zaključio je da se nalazi u bolesničkoj sobi, a miris karbola i gvozdeni bolnički krevet uverili su ga da je u pravu.

Do vruga, osećao se slab kao maće. Jedva mu je pošlo za rukom da podigne ruku sa ćebeta. Pogledao je zavoje na desnoj šaci i otkrio da mu je leva ruka stavljena u neku vrstu drvenog okvira. Okretanje glave na stranu zahtevalo je veliki trud za koji on jednostavno nije imao snage. Usta su mu bila suva, grlo kao oderano... Ipak, pokušao je da vikne, ali začuo se samo neobičan grleni zvuk koji se nije čuo ni do vrata. Oznojan i zadihan ostao je nepomično da leži pokušavajući da se priseti...

Polako, jedna za drugom, počele su da se nižu slike i on se setio svega što se dogodilo sa Flavijem, napada vuka i borbe na život i smrt. Ali... kako je dospeo ovamo? Očigledno da ga je neko našao. Nije baš bio siguran gde se nalazi, ali je pretpostavio da se radi o bolnici u Fort Stoktonu. Činilo mu se to po pejzažu koji se video kroz prozor, ali i po poznatim gradskim šumovima koji su dolazili sa ulice.

Pola sata kasnije došla je ljubazna bolničarka i pošto mu je dala neki voćni napitak, kazala mu je da je ležao u bunilu puna četiri dana.

– Sada, kada je groznica prošla, brzo ćete se oporaviti, mister Holideje. Doktor se nada da biste za nekoliko dana mogli izaći iz bolnice. A dotle, – nasmejala s vragolasto – ja ću se starati o vama.

– To će biti sreća u nesreći – odvratio je uz jedva primetan osmeh. – A znate li možda šta se priča o Niku Flaviju?

– Ko je to? – zapitala je devojka.

– Onaj zločinac koji mi je pobjegao.

– Ah, da, mislim da sam čula kako pričaju da je još uvek na slobodi – rekla je

i naglo se uozbiljila. – On... nije važno, samo se vi lepo odmarajte – dodala je.

Dok nabra čelo sluteći da je devojka prećutala nešto neprijatno. Ali, nikako nije mogao da se seti šta bi to moglo biti.

– Ko me je doneo ovamo? – upitao je radoznalo.

– Neki mlađi čovek... mislim da se zove Marvin ili Mangin. Imala sam utisak da vam je prijatelj, jer je bio jako zabrinut kada vas je ovde ostavio. Ni on nije tačno znao šta vam se dogodilo. Samo je rekao da vam je razbojnik pobjegao i da ste se hrabro borili...

Holidej se nakašlja.

– Da... ta nezgoda nije smela da se dogodi. Uvalio sam čoveka u nevolju... i sada... Da li je dolazio posle toga?

– Ne... nije.

Doku se opet učinilo da se devojka zbunila, ali nije mogao ni da nasluti zbog čega. Čudno, pomislio je. Moglo se očekivati da će ga Mangin obići, ali... možda je imao svojih obaveza. Svakako da je Flavijevo bekstvo smanjilo iznos sa kojim je računao na početku novog života, pa je morao da potraži neka nova rešenja. Osmehnuo se pri pomisli na Manginovu zaljubljenost i njegovu buduću ženidbu.

– Tako je to... – progundao je tiho. – Kada je čovek tako zaljubljen onda nema vremena da misli ni na šta drugo osim na svoje planove.

Sklopio je oči pokušavajući da se opusti.

Dobro je kada je bar neko srećan, pomislio je.

* * *

Četiri čoveka u sobi iza saluna nisu imali nikakvu šansu. Vrata su se uz tresak

otvorila i dok su oni poustajali i udaljili se od kartaškog stola, Mangin je već uveliko pucao. Od strahovitog treska njegovog „teškog” kolta zazvečala su stakla na prozorima i dva najbliža igrača pala su na zemlju kao gomila izrešetanog krvavog odela. Treći je uspeo da ispali hitac koji je odbio malter odmah pored Dvejnovе glave. No, on se nije uplašio. Munjevito je kleknuo i zategnuvši obarač ispalio još dva hica. Čovek je zamlatarao rukama i srušio se preko sanduka na kome je do tada sedeo. Četvrti je stolicom razbio prozor i iskočio napolje želeći što pre da pobegne od ovog „sejača smrti”.

Dok su komadi stakla još padali na pod, Mangin je prišao prozoru i zapucao za beguncem koji je bežao preko dvorišta zarašlog u travu. Prvi hitac je promašio, ali je drugi okrznuo begunca koji je uprkos ranjavanju, nestao iza ugla dugačke kolibe. Dvejn je skočio kroz prozor i pojurio za njim ubacujući u trku dva nova metka u revolver. Jureći bez mnogo razmišljanja, za trenutak je zastao na uglu i to mu je spaslo život. Već sledećeg trenutka čuo je škljocanje obarača i begunac je lagano izvirio. Našli su se oči u oči i iznenađeni čovek je naglo ustuknuo što je omogućilo Dvejnu da ga dobro zakači koltom po glavi. Čim je pao, stavio mu je nogu na grudi i iznenađeno podigao obrve shvativši da čovek ozbiljno krvari. Ipak, videlo se da je pri svesti, a krupne crne oči gledale su ga sa strahom.

– Gde je on? – upitao je Mangin ledenim glasom.

– Ko? Do đavola, čoveče...! Pa, vi ste me obogaljili...

Ali, Mangin je bio neumoljiv.

– Ako ne budeš odgovarao, prosviraću ti kuršum kroz glavu.

– Ne znam šta hoćete, časna reč! Ne znam ni ko ste vi!

– Zovem se Mangin, ako ti to ime nešto znači. Šta kažeš, ha? Sada ti je jasno koga tražim!

Čovek je žurno zaklimao glavom.

– Flavija... – rekao je kao bez daha. – Samo, ja ne znam gde je. Kunem vam se, Mangine!

Dvejn ga hladno odmeri i uperi revolver prema zdravom kuku.

– A kako bi ti se dopalo da ti sredim i ovu drugu stranu? Nemoj misliti da ću oklevati, prokletniče!

– Čekajte, čoveče, čekajte! – izusti ranjenik preklinjući. – Čujte, sve što znam je da se priča kako gonite Nika Flavija zato što vam je ubio devojkę. On je prošao ovuda pre dva-tri dana, to je istina. Hteo je negde da se skloni, ali mu nismo dopustili da ostane duže od jedne noći.

Mangin nabra čelo i začuđeno ga pogleda.

– Otkud sada to?

– Pa... smatrali smo da je otišao suviše daleko. Ubiti šerifa je zaista nezgodno, ali ubiti njegovu devojkę... pa, to je više nego opasno. On je to učinio kako bi vas naveo da krenete za njim. Ali, kada je čuo kako ste počeli da besnite i ubijate svakoga ko je imao bilo kakve veze sa njim, Flavi se prilično zabrinuo. Zaključio je da je zagrizao više nego što može da proguta i odlučio da se negde skloni. On... ovaj.. još uvek želi da vam se osveti, ali mislim da.. sada je malo uplašen.

Mangin vrhom čizme udari čoveka po butini.

– Sledeći put ciljaću tačno u ranu, da znaš. Sada mi reci kuda je otišao?

– Odjahao je na jugozapad. Gazda mu je rekao da ga zbog te devojke nećete goniti samo vi i Holidej, već i svi značkaroši Teksasa i.. ko zna ko još. Zbog toga mu nije dozvolio da ostane ovde. Naravno, nije mu se dopalo, ali je ipak otišao. Nikome nije rekao šta smeru.

Mangin diže čizmu tačno iznad smrskanog dela kuka.

– Ne! – kriknuo je bandit uplašeno. – Nemojte! Čekajte... može biti da će pokušati da se poveže sa Bredom Blejdijem. On ima sklonište u pravcu jugozapada, negde u blizini Krous Nesta, u brdima koja se zovu „Bizonove glave“. Tamo se nalazi veliki skriveni kanjon koji zovemo „Zvečarkini zubi“. Ne tvrdim baš da se tamo uputio, ali...

– To je dovoljno. Ako je tako...

– To je sve što znam, Mangine. On je čovek u bekstvu i ozbiljno ste ga „pričepili“. Priča se da će celim krajem uskoro krstariti predstavnici zakona i da ćemo imati silne muke. Hmm... biće mu vraški teško da nađe mesto gde bi se mogao pritajiti.

– Ne zadugo... – odvratio je Dvejn gladeći svoj teški kolt. – Uskoro će imati odlično skrovište na groblju i to šest stopa ispod zemlje...

* * *

Bred Blejdi bio je krupan čovek crne brade i duge kose koja mu je padala na ramena. Zabacivši šešir na potiljak glasno je huknuo i pažljivo odmerio Nika Flavija. Četvorica revolveraša ćutke su stajala iza svog gazde.

– Znači, ti bi na izvesno vreme hteo da se skloniš kod mene i mojih momaka, Flavi? – zapitao je Blejdi sa jakim irskim naglaskom.

Ovaj klimnu glavom. Bio je umoran od dugog i napornog putovanja na kojem je bio više gladan nego sit. Oči su mu bile crvene od nespavanja i prašine, lice zarslo u bradu, a obrazi upali. I konj mu je bio na kraju snaga.

– Da, samo za kratko vreme, Brede. Onaj Mangin je prosto pomahnitao. Istina, razjario sam ga više nego što sam pretpostavljao. Želeo bih da se stvari malo stišaju, pa da se tek onda pobrinem za njega.

Blejdi lagano odmahnu glavom.

– Ne, to neće biti nigde u mojoj blizini, dečko. Trebalo je da ti prosviram kuršum kroz glavu već samo zbog toga što si se usudio da dođeš ovamo.

Flavi se iznenađeno trže.

– Hej, čekaj malo, Brede! Pa ja i Den smo te sklonili onda kada si bio ranjen, jer si ukokao jednog rendžera! Baš mi smo te sakrili i doveli ti lekara!

– Da, da... i uzeli mi sav novac koji smo opljačkali u banci u Sonori – podsetio ga je Blejdi. – Sve što sam ušicario posle toga bila je trajna hromost. Ostalo mi je samo šepanje, jer ste sve ostalo uzeli ti i tvoj brat.

Flavi se počeo po bradi i nelagodno promeškoltio u sedlu.

– Pa, dobro, nismo mogli tek tako da se staramo o tebi, zar ne? Pogotovo što su ti rendžeri bili za petama.

– A sada su tebi za petama, momče – odvratio je Blejdi preteći mu prstom. – Ne misliš valjda da ćete goniti samo Mangin? On sigurno hoće, jer je u pitanju njegova

devojka, ali, za silovanje i ubistvo goniće te svi rendžeri ovog sveta! Sem toga, čuo sam da je tu umešan i Holidej, a on je poslednja osoba sa kojom bih želeo da imam posla.

– Holidej je mrtav. Ja sam ga ustrelio i video kako sa litice pada u ponor. Taj više nikoga neće uznemiravati.

Blejdi neodlučno počesa bradu.

– Možda je i tako, ali ja o tome nisam čuo. Stvar je u tome što je Mangin bivši šerif, Flavi, momče. Istina, sada više nije, ali kao bivši predstavnik zakona uživa veliku solidarnost svojih kolega. Naravno, oni će mu pružiti svu potrebnu pomoć, shvataš? Pa, poternice sa tvojim likom već su razaslate širom Teksasa, a nagrada na njima je prilična. Čak se može desiti da se neko od naših pajtaša polakomi i reši se da je uzme...

Flavi se ponovo trže i neprimetno spusti ruku bliže dršci revolvera. No, zastao je kada se Blejdi kratko nasmejao.

– Ne, ne, bar toliko ti dugujem, Flavi. Znaj da te nikada ne bih ukokao za nekoliko mizernih dolara kojima su te ucenili. Bar za sada. Ali, znaj da je to sve što sam voljan da učinim za tebe. Možeš dobiti hranu, daću ti i odmornog konja, ali posle toga moraš da ispariš – dodao je odlučno, a glas mu je odjednom postao grub. – Jesi li me shvatio, dečko?

Flavi je nekoliko trenutaka ogorčeno zurio u Blejdija i revolveraše iza njega. Onda je lagano zaklimao glavom i iskriživši prezrivo usne, okrenuo je konja i uputio se nazad niz kanjon.

– Uštedeću ti taj trud – izgovorio je glasom nalik na rezanje.

– Kako god hoćeš, momče – doviknuo je za njim Blejdi. – Uzgred... da te nešto

pitam: jesi li možda čuo da je Mangin zbrisao Rajlejevu bandu u „Grej Mjui” salunu? Ostao je živ samo Kvejd, ali ni on nikada neće moći da hoda bez štake.

Flavi je zaustavio konja i za trenutak se okrenuo još jednom pogledavši u Blejdija i njegove ljude. Lice mu je iznenada prebledelo i izgledalo je kao da je izgubio vazduh.

– Samo sam pretpostavio da bi hteo da znaš. Mislim da će te pomisao na to grejati na tvom usamljenom putu, momče.

– Ovo ti neću zaboraviti, Blejdi! – zasiktao je Flavi i nastavio da jaše ka izlazu iz kanjona.

Gledajući za njim, bradati Blejdi glasno uzdahnu. Kada se konjanik izgubio iza stena na ulazu u kanjon, on se okrete prema četvorici revolveraša.

– Taj Mangin nije budala, momci. Kladi se da je Kvejda ostavio u životu samo zato da bi od njega saznao kuda je Flavi otišao. Možda je prokletnik pomenuo da namerava da dođe ovamo. Možda to i nije učinio, ali, u svakom slučaju, oni znaju pravac kojim se uputio kada je napustio „Grej Mjui” salun.

– A to znači da bi se Mangin mogao pojaviti i ovde? – dobacio je jedan od revolveraša.

Blejdi klimnu glavom.

– Tačno, Riki. Međutim, mi to u ovom trenutku ne bismo želeli, zar ne? Posebno ako taj bivši šerif „vuče” za sobom čitav čopor rendžera koji idu njihovim tragom.

– Mislio sam da taj tip radi sam – primećio je drugi revolveraš. – Konačno, osveta je njegova.

– U pravu si – dodao je treći. – Ja nisam čuo da su rendžeri bilo kada pomagali lovcima na ucenjene glave.

– To je tačno, momci – složi se Blejdi – Ali, Mangin je pripadao njihovom soju i taj podatak nije za zanemarivanje. Drugo, tip se pokazao kao dobar tragač i rendžeri se mogu nadati da će zahvaljujući njemu doći do likova koje i inače traže. Treće, Flavi je počinio zločin koji ljudi u ovim krajevima strašno mrze. Dakle, sve se svodi na to da, goneći njega, mogu na-
trapati i na nas. A taj rizik sebi ne smemo dopustiti, momci.

– Šta onda da radimo? – zapita prvi koga je Blejdi oslovio sa Riki. – Ne misliš valjda da sačekamo Mangina u zasedi i onda ga prikucamo, Brede?

– A zašto ne bismo, Riki? – odvrati Blejdi mirno. – To bi nam samo moglo koristiti.

– Kako ja vidim stvari, to nam nikako ne bi koristilo – dobaci Riki Pobarn. – Ako ga ubijemo, rendžeri će se okrenuti protiv nas.

– A zašto bi se okrenuli protiv nas? – zapitao je Blejdi naivno. – Mi nemamo ništa protiv tog Mangina, je li tako? On se zamerio samo Flaviju i Flavi ga mrzi... mrzi ga toliko da bi ga ubio.

Riki Pobarn se zamisli, a onda se lukavo osmehnu. Ostali su još uvek razmišljali o onome što je gazda rekao.

– Shvatio sam, Blejdi – dobaci Pobarn mirno. – Ako mi ubijemo Mangina, krivica će pasti na Flavija, zar ne? Ali, kako će to sprečiti rendžere i ostalu šerifsku gamad da i dalje ne gamižu po Teksasu u potrazi za Flavijem?

Blejdi se osmehnu.

– Pa, pretpostavljam da bismo u tom slučaju trebalo da im predamo našeg prijatelja Flavija, zar ne? Ja sam mu nešto dugovao, jer mi je pre nekoliko godina

pomogao. Hteo sam to da vratim i on je glupo odbio. Ako samo malo razmislite, bićete svesni toga da on za nas predstavlja veliku opasnost.

– Trebalo je da ga sredimo dok je bio ovde!

Blejdi odmahnu rukom.

– Još nismo zakasnili. Naš prijatelj će u svakom slučaju morati da prođe kroz „Pumin prolaz“, zar ne? No, mi ćemo se potruditi da tamo negde i ostane. Zato, hajdemo, momci! Moraćemo da se oznojimo kako bi tamo stigli pre njega.

* * *

Pošto nije spavao tri dana i tri noći, Dvejn Mangin je počeo da plaća cenu tog napora. Pre dan i po promenio je konja u nekom bezimenom mestu, popunio svoje zalihe i kupio još municije. Sada je jahao prema planinskom lancu „Krous Nest“ koji su u tom kraju zvali „Bizzoneve glave“. U glavi mu se mutilo i činio je veliki napor da sačuva bistrinu duha. Nedostatak sna počeo je da se odražava sve jasnije i misli su mu lutale dok je pogledom tražio neki znak koji bi ukazivao da je Flavi prošao tim putem. Banditovog konja je poznavao po otiscima kopita i posebnom hodu, pa je računao da će biti dovoljno da opazi Flavija na nekoliko milja udaljenosti i odmah bude siguran koga ima pred sobom.

Mangin je sa sobom nosio i nacrtanu mapu koju je pod pretnjom revolvera nacrtao ranjeni bandit Kvejd. Pritom mu je rekao da se potruži da bude tačan, inače će se vratiti istim putem i onda ga dokrajčiti. I koliko je do ovog trenutka mogao da zaključi, mapa je bila prilično tačna. Zato ju je sada, jašući podnožjem planine

„Krous Nest”, ponovo izvukao i pažljivo pogledao. Prema Kvejdovim uputstvima, na udaljenom kraju raseline morao je da obrati pažnju na jedan gotovo potpuno sakriven put.

Iznenada je čuo pucnjavu, pa je munjevitoprtegrao uzde, izvukao revolver i poterao konja u trk. Sada je lepo mogao da čuje kako se odjek pucnjeva „kotrlja” niz planinu. U početku je puškaranje bilo nekako nepravilno, a zatim je postalo koncentrisano i zvučalo je kao prava bitka. Ocenjujući pravac, došao je do zaključka da je dopirala sa udaljenog kraja raseline što je verovatno značilo da je dolazila iz planinskog klanca koji je na karti bio obeležen kao „Pumin prolaz”.

Mangin je skrenuo konja u tom pravcu, vratio revolver u futrolu i uzeo pušku. Ubacio je metak u cev i nastavio da jaše sa kundakom naslonjenim na butinu i puškom okrenutom nagore. U momentu je opet bio potpuno budan, napetih čula i oštrog pogleda. Pucnjava se još uvek čula. Sada mu se činilo da može tačno da prepozna pucnje. Naime, izgledalo je kao da jedan revolver konstantno odgovara na paljbu četiri ili pet drugih. Nije mogao ni da prepostavi šta se zbiva, ali je znao da se nalazi u razbojničkom kraju gde su raznorazni obračuni veoma česti.

„Tajni” put bio je uzan i krivudav i neprestano se peo uzbrdo. Pustio je konja da sam grabi napred, a on je obema rukama uhvatio pušku i koncentrisao se na osmatranje terena oko sebe. Put pred njim protezao se još nekih stotinu metara, a onda je naglo skrenuo na levu stranu. Shvatio je da mesto gde se puca sada ne može biti daleko i zato je sjahao.

Put se peo još izvesno vreme, a onda nestao iza jedne uzvišice. No, Mangina su sada više interesovale strane klanca koje su se dizale pored ivice, jer je pretpostavljao da to mora biti „Pumin prolaz”. Sada se pucnjava čula veoma jasno.

Pogledao je i odmah ugledao čoveka na dnu klanca, sakrivenog među stenama. Nedaleko pored njega nalazio se i njegov konj. Uznemirena životinja koja očigledno nije želela da napusti gospodara. Pectorica drugih bila su smeštena na strmim stranama jaruge i gađali onoga koga su saterali u ćorsokak.

– Do đavola, pa to je Flavi! – procedio je Dvejn poluglasno, rukom grčevito stežući pušku. Onda je ispustio uzde i krenuo ka ivici puta gledajući dole u klanac i pokušavajući da dokuči šta se dešava.

Naravno, na litici klanca je odmah prepoznao Breda Blejdija, čoveka koga je video na bezbrojnim poternicama. On i njegovi revolveraši bili su u zaklonu stena koje su ih štatile i sa rezervnom municijom pri ruci. Dvejn je pretpostavio da su sačekali Flavija u zasedi. No, izgleda da je siledžiju i ubicu pratila neka đavolska sreća, pa je i on našao dobar zaklon, i sve do sada odbijao njihove napade. U tom trenutku ugledao je kako Blejdi dvojici ljudi daje neke znake i kako oni trčećim korakom kreću prema dnu klanca. Ipak, Flavi ih je u momentu ugledao, ispaliio jedan, a zatim drugi metak kojim je pogodio jednog od revolveraša, pa je ovaj posrnuo i odmah počeo da se kotrlja niz padinu.

Dok je Flavijeva pažnja bila okupirana ovom dvojicom, Blejdi i još jedan bandit potrčali su iza niza stena koje su se pružale gotovo do samog dna klanca. Tim

putem mogli su stići na samo nekoliko metara od Flavijevog zaklona. Dok je on gledao nalevo prema preostalom napadaču, Blejdi je imao dovoljno vremena da mu se približi.

Mangin izusti kletvu. Nije imao nameru da bilo kome dopusti da ubije Flavija umesto njega. Do đavola, sada će morati da se umeša i pomogne smrtnom neprijatelju... Ako to ne bude učinio, Blejdi će ga brzo srediti.

Prineo je pušku ramenu baš u trenutku kada je Flavi ustrelio i drugog napadača koji se već spustio niz padinu. Pošto se ispostavilo da ga je samo ranio, ustao je da ga dokrajči. No, tada ga je zamalo pokosio bandit koji se penjao prema njemu. Puška mu je ispala iz ruke i zato je hitro potegao revolver. Približavajući mu se sleđa, Blejdi i njegov revolveraš stigli su na svega nekoliko metara od njega.

Videvši da se ovaj drugi smestio na vrh jedne stene i uperio oružje prema Flaviju, Mangin je prineo pušku ramenu. Njegova vinčesterka je grmnula i revolveraš je odskočio uvis baš kada je pritisnuo obarač. Tane iz njegove puške okrnulo je stenu pored Flavijeve glave i ovaj se okrenuo potpuno instinktivno opalivši u napadača koji se bez glasa skotrljao iza stene.

Blejdi je glasno opsovaio i sagnuvši se, okrenuo glavu prema mestu odakle se čuo pucanj. Tu je spazio Dvejna i odmah pripucao na njega. Olovo je otkinulo komad stene sa ivice puta i Dvejn je uzvratio vatru. Odmah zatim, Blejdi je nestao sa vidika.

Videvši da je Flavi dohvatio pušku revolveraša koja mu je pala odmah pored zaklona, Mangin ljutito opsova. Zato je podigao pušku i opalio prema gornjem

delu strmine. Čovek koji se tamo nalazio za tren se uzdigao kao da stoji na prstima, a zatim poleteo napred i počeo da pada niz strminu odbijajući se od stena i neravnina padajući nadole, do samog dna klanca.

Blejdi ljutito pljunu i skočivši u svoj zaklon, pripuca tačno prema Flaviju. Ubica je uplašeno poskočio, jer ga je jedan metak okrnulo.

„Ne!”, povikao je Mangin u sebi, brzo se spustio i ispalio tri hica prema Blejdiju. Odmah potom, ovaj se trgao od snage udarca, a zatim se stropoštao sa stene i tresnuo pred Flavijeve noge. Držeći se za slabinu, razbojnik se polako digao tako da je Mangin mogao da mu vidi krv na košulji. Na brzinu je ponovo opalio i čuo je kako se metak odbio od stene blizu Flavijeve glave. Onda se Flavi prebacio preko stene koja se sada našla između njih.

Mangin je ustao i dograbio konja. Životinja se nešto uzjogunila, jer joj se nije dopao miris baruta iz cevi koja joj se dimila pred gubicom. No, Dvejn je ipak uspeo da se popne u sedlo. Upravo tada, dole iz klanca je grmnula puška i kuršum je odbio komadiće stena neposredno iznad konjske glave. Životinja se trgla i jurnula. Flavi je još dva puta opalio, a onda je konj divlje njisnuo pošto su ga prednje noge odjednom izdale. Naravno, Mangin je uspeo da odskoči u stranu, dok je konj kliznuo preko ivice provalije podižući za sobom oblake prašine i izazivajući pravi odron kamenja.

Mangin je dopuzao do ivice i pogledao dole. Iako je oblak prašine zaklanjao dno kanjona, ipak je poslao pet metaka u pravcu Flavijevog zaklona. Pucao je na-

sumice, jer je znao da bandit nije teško ranjen i da će nedostatak vidljivosti iskoristiti da se što pre izgubi odande. Bilo je jasno da ne može brzo sići u klanac pa se ponadao da bi ga mogao pogoditi u bekstvu.

Odmah zatim začuo je topot konjskih kopita i pogledao preko ivice: Flavi je rasterao konje petorice razbojnika i oni su jurili po klancu dižući prašinu za sobom. Dvejn je prislonio pušku na rame ciljajući prvo u jednog, a onda u drugog konja, siguran da će Flavi držati uzengiju jednoga od njih i to sa suprotne strane. Ali, gotovo ništa nije moglo da se vidi od prašine. Bilo mu je čudno što nema Flavija, jer je bio siguran da se nalazi iza tela nekog konja. Okrenuo se spreman da puca, ali od prašine ništa nije moglo da se razazna. Posle kraćeg razmišljanja, ipak je nasumce „ispraznio” pušku ne znajući da li je taj potez uopšte imao efekta.

Dole, u klancu, koprena od prašine je počela da se podiže. Video je da dva konja sa praznim sedlima stoje kod bližeg izlaza iz klanca, dok se na onom udaljenom kraju dizao maleni oblak prašine. Za trenutak je uspeo da razabere konja i konjanika i odmah shvatio da ne treba da žuri sa punjenjem puške.

Jer, Flavi mu je umakao. Bar za sada.

* * *

– Moram što pre odavde!

Bolničarka je požurila ka postelji kada je Holidej odbacio novine koje je do tada čitao i pokušao da ustane. Ali, pre nego što je stigla do njega, prebledeo je i stro-poštao nazad na jastuk.

Devojka mu je prišla, vratila mu noge u postelju i pokrila ga.

– Da li sada verujete da još niste sposobni da izađete iz bolnice? – upitala je devojka sa negodovanjem u glasu – Treba još dosta vremena da se sasvim oporavite.

Dok lagano klimnu glavom.

– Možda – rekao je nekako nepoverljivo i ne predajući se. – Ali, moram poći da pomognem Manginu. Izgubiće glavu, pa ću onda nositi na savesti dve osobe. Ne, ne... jedna mi je sasvim dovoljna – dodao je muklo i ispod oka osmotrio bolničarku.

– Sve vreme ste znali, zar ne...?

Devojka pocrvene.

– Da....

– I ništa mi niste rekli?

– Kako bih mogla kada ste bili toliko slabi? Niste bili u stanju ništa da pomognete, a to bi samo pogoršalo vaše stanje – dodala je devojka nešto odlučnije.

Dok nije ništa odgovorio i sam shvatajući da je bolničarka u pravu. Još neko vreme je ćutao užasnut novošću koju je pročitao u novinama. Naime, toga dana je objavljena kratka vest o obračunu Dvejna Mangina sa bandama u oblasti Livermora. Uz vest je dodat i kratak prikaz prethodnih događaja i tako je Dok saznao šta se desilo sa nesrećnom Šelbi. Svest da je makar i nehotice doprineo toj nesreći zadavala mu je nepodnošljivu muku i očajanje. Iako nije ni poznavao Šelbi, na osnovu Manginovih priča, ta devojka je u njegovoj mašti dobila svojstva najdivnije žene na svetu, što je njegove muke samo uvećavalo.

– Kad bih bar nečim mogao da mu pomognem.. – prokomentarisao je jedva čujno. – To bi bilo nešto...

– Ali, on ne želi pomoć, mister Holideje – odvratila je devojka u belom. – Izgleda da vaš prijatelj sve želi da završi sam. Verovatno smatra da pravo na osvetu pripada isključivo njemu... i ja ga razumem.

Dok klimnu glavom.

– Baš to znam i zato bih morao da mu pomognem. Slutim da će se uvaliti u svaku opasnost samo da se dočepa Flavija. Postaće nepromišljen, a tako i manje oprezan. Vidite, zbrisao je celu Rajlejevu i Blejdijevu bandu i sada jezdi kroz „Krous Nest” ostavljajući leševe kao putokaz. U novinama piše da je u jednom obračunu ranjen, ali ništa ne kažu koliko. Sledeći put može poginuti.

– Znam, ali vi... – začutala je i pogledala ga u oči. – Vi želite da mu pomognete... tek upola izlečeni. U takvom stanju... – dodala je i odlučno zavrtela glavom. – Vi ste sasvim van pameti, mister Holideje. Izvinite što vam tako nešto kažem, ali.. sada je tako.

Holidej je ozbiljno odmeri.

– Možda. Ali, postoji veoma jak razlog zbog koga želim da mu pomognem

Devojka uzdahnu.

– Vi, muškarci i vaša pravila ponašanja! Mislim da samo tražite izgovore da rizikujete život. Koji je to razlog?

Dok ju je nekoliko trenutaka netremice posmatrao, a onda tiho odvratio.

– Razlog je to što je Šelbi izgubila život mojom krivicom.

Devojka se trgla kao da ju je neko ošamario.

– Šta?

– Ja sam dopustio da mi Flavi pobegne. Osim toga, trebalo je da prekinem Mangina kada je pričao o Šelbi i kada je govorio o tome kud ide. Naravno, Flavi je bio

blizu i sve je čuo. Svojom greškom sam dozvolio tom prokletniku da pobegne i otvorio put prema Šelbi Rajli. Hm... to je kao da sam mu stavio putokaze.

Devojka odmahnu rukom.

– Mister Holideje, i sami znate da je to što pričate ludost! Tri napadača su vas presrela u zasedi s namerom da vas ubiju! Morali ste da se branite i spasavate glavu. Nije vaša greška što je Flavi pobegao...

– Ja mislim da jeste – usprotivio se Dok glasom koji nije trpeo prigovor. – I zbog toga ću poći da ga uhvatim i pomognem Manginu, čim budem mogao.

Bolničarka je samo ćutala. Već je upoznala svoga pacijenta i slutila je da neće odustati od onoga šta je isplanirao.

– Samo se nadam da ću stići do Flavija pre nego što se Manginu nešto desi – dodao je Holidej zabrinuto.

* * *

Čuvši da se iza njega otvaraju vrata usamljene kolibe, Nik Flavi je potrčao prema svom konju, znajući da će već sledećeg trenutka zagrmeti revolveri. Za njega je bila srećna okolnost što je na bregu vladao potpuni mrak, tako da oni iz kolibe, izlazeći iz osvetljene sobe, neće moći odmah da ga uoče.

No, ljudi iz kolibe ipak su pripucali nasumce računajući na sreću i pretpostavljajući da će ga bar neki ispaljeni metak pogoditi.

Flavi je tačno znao gde je ostavio vezanog ždrepcu, pa ga se dočepao što je brže mogao i hitro se bacio u sedlo. Polegavši po vratu životinje, trzajem uzde okrenuo joj je glavu u željenom pravcu i poterao je niz peščanu stranu obronka. Po bljesku

ispaljenih hitaca sa trema, shvatio je da ljudi još pucaju nasumice i bez određenog cilja. Koliko je u tom trenutku mogao da vidi, sada su pucali na sasvim drugu stranu.

Kada se spustio nekoliko metara niz obronak, odahnuo je sa olakšanjem znajući da je sada između njega i kolibe vrh pešćane dine. Ipak, mamuznuo je konja, lupio ga po sapima i poterao ga u galop. Bio je to opasan manevar na strmoj, od prašine klizavoj strani pešćane dine, ali nije imao drugog izlaza. Morao je tako da postupi pretpostavljajući da bi stanovnici kolibe mogli doći do niskog prevoja i oboriti ga iz sedla pre nego što odjaše na bezbedno rastojanje.

Pri slaboj svetlosti zvezda pešćana površina pustinje presijavala se bledim sjajem. Veoma dobro je znao da će, kada se popnu na vrh uzvišenja, ljudi što pucaju sasvim dobro videti njegovu tamnu siluetu oslikanu na belini sasušenog niskog rastinja. To će im biti izvrsna meta za gađanje.

Vazduh oko njega odjednom se uskomేశao i to je bio znak da su ga opazili. Naterao je konja da pojuri napred i zavio oko pešćane dine nadajući se da tanka kora stvrdnutog peska neće popustiti pod kopitima zahuktale životinje. Čuo je kako se meci zarivaju u pesak čiji su se kristali razletali na sve strane praveći kratkotrajne iskre svetlosti. Teška crna senka pešćane dine bila je udaljena svega pedesetak metara. Ako uspe da stigne do nje, za trenutak će biti spasen. Gonioci, ma ko oni bili, sigurno se neće mučiti da krenu za njim u poteru.

Međutim, ljudi su nastavili da pucaju sve dok nije zaronio u duboku crnu sen-

ku dine, a onda je pucnjava prestala. Jedini šumovi koje je čuo u tom trenutku, bili su njegovo sopstveno disanje, ubrzano dahtanje konja i škripa kopita po kristalisanoj površini tla.

Do sto đavola, ovoga puta je jedva izvuкао živu glavu. Teri Vejnova banda bila je poslednja za koju je računao da će se okrenuti protiv njega. No, i oni su bili sasvim jasni. Otvoreno su mu rekli da se gubi i nisu sa njim hteli da imaju bilo kakve veze. Možda ne zbog zločina koji je učinio, već zbog toga što su znali da je Dvejn Mangin neumoljivo rešio da se osveti i da od osвете neće odustati sem ako ne padne mrtav. A Vejn, nije želeo da ima veze sa bilo čim. Kao i većina drugih ljudi van zakona, i on je smatrao da će rendžeri, lokalni šerifi pa čak i federalni šerifi, ići Dvejnovim tragom nadajući se da će ih on odvesti do Flavija, ali i do drugih kriminalaca koje su tražili.

Osim toga, vlasti su za njegovu glavu raspisale nagradu od pet hiljada dolara i biće mnogo ljudi koji će bar pokušati da dođu do te sume.

Naravno Nik Flavi je to znao, pa je zato neprestano tražio neki izlaz. Nedavno je došao na pomisao koja bi mogla ne samo da mu donese spasenje, već i da zauvek ukloni Mangina sa njegovog traga. Sada kod njega gotovo ništa nije ostalo od one silne želje da Mangin pođe za njim u poteru. Okolnosti su se izmenile, osećao se kao progonjena životinja i nije znao koliko dugo će moći da izdrži.

Naravno, bilo mu je bilo jasno da je pogrešio što je ubio devojkę. Da je imao makar malo mozga, mogao se poigrati sa njom, a onda je povesti kao taoca. Tako bi najlakše namamio Dvejna pred nišan

svoga revolvera. Onda bi sve išlo lako... Likvidirao bi ih oboje, pri tome vodeći računa da Dvejn umre laganom i bolnom smrću.

A ovako...? Ubio je devojkicu i sebi na vrat natovario ne samo suludog Mangina, već i čitavu vlast Divljeg zapada. Prokleti Dvejn Mangin je jahao kao da ga gone đavoli i ostavljao za sobom trag smrti. Pored toga, Flavi je na sebe navukao mržnju ljudi svog kova, jer su svi do jednog bili ubeđeni da bi pružanje bilo kakvog utočišta njihovom „kolegi” moglo da im izazove nepredviđene probleme. U takvoj situaciji bandit je nevoljno morao da prizna da je sam kriv što je odbačen. No, još uvek je želeo da vidi Dvejna mrtvog i osveti se za bratovo ubistvo, samo... odjednom mu je palo na pamet da taj Mangin i ne mora baš da umre od njegove ruke. U stvari, sada se više nije postavljalo pitanje kako da se sam osveti Dvejnu, već kako da se zaštiti od njega, ali i svojih nekadašnjih drugova kriminalaca.

Svemu tome u velikoj meri doprinela je i ogromna novčana nagrada raspisana za njegovu glavu. Za pet hiljada dolara čovek je mogao da stekne, ali i da izgubi mnogo prijatelja! No, pomislio je lukavo, suma od deset hiljada dolara bi promenila situaciju i sigurno mu donela samo saveznike. Naravno, prethodno je trebalo doći do tolike gomile dolara. To će moći samo ako napravi dobar plan i sve svoje aktivnosti usmeri u tom pravcu.

Naime, nedaleko se nalazio grad Valentajn Spring koji je ležao na ivici oblasti bogate zlatnom rudom. Još važnije je bilo što se ispred grada nalazila velika stanica kompanije Vels Fargo. Kada

se dilažansa zaustavljala, tu su putnici imali vremena da se odmore, nešto popiju i prezalogaje, dok u kočiju marke „konkord” nije bila upregnuta odmorna zaprega. Ali i to kratkotrajno zaustavljanje bilo je sasvim dovoljno za ono što je Flavi imao na umu.

Pošto nije bio siguran koliko je Dvejn daleko, nije hteo da se pokazuje u gradu. Uostalom, moglo se desiti da je njegov gonilac stigao u grad da potraži neophodne informacije, ili pak popuni zalihe hrane i municije. Pretpostavljao je da mu nije bilo poznato da se nalazi u blizini, ali ipak... nije želeo da rizikuje. Jer, Dvejn je imao poseban dar da se pojavi baš tamo gde ga čovek najmanje očekuje. To se već nekoliko puta desilo i bandit je jedva uspevao da se izvuče... no, nije sumnjao da će bivši šerif veoma lako pogoditi kuda se uputio čovek za kojim traga.

Mangin je do tada pokazivao neviđenu upornost i odlučnost. U kanjonu „Pumin prolaz” zamalo što mu nije došao glave, a krajnjim naporom ga je izbegao još dva ili tri puta. Prokletstvo, pomislio je Flavi, taj čovek je izgleda imao đavolsku sreću. Mogao se, recimo, naći pred brojno jačim napadačima, ali okolnosti su mu uvek išle na ruku, tako da je redovno uspevao da likvidira one koji su želeli da ga ubiju. To je primao kao sasvim normalno i neumoljivo bi ponovo kretao za svojom žrtvom.

Bio je brz i hladnokrvan i izgledalo je da ništa ne može da ga zaustavi. U jednom udaljenom banditskom skrovištu, Flavi je dvojici okorelih zlikovaca dao poslednjih nekoliko dolara ne bi li sačekali i likvidirali Dvejna Mangina. Radilo se o idealnom mestu za zasedu odakle

se čovek mogao veoma teško izvući. Ali, Manginu je baš to uspelo, dok su dvojica bandita ostala tamo... kao hrana za lešinare.

Zbog svega toga Flavi je izgubio živce i konačno mu je postalo jasno da postoji samo jedan način na koji može da reši taj svoj problem. Zadovoljno je odahnuo pomislivši kako će mu novac opljačkan u stanici kompanije Vels Fargo pomoći da se jednom za svagda oslobodi svog gonioca.

Ujahao je u stanicu slobodno i otvoreno, u nadi da će njegov izgled umornog putnika uspeti da prevari čuvare. Upravo tako se i desilo, jer se činilo da na njega niko ne obraća posebnu pažnju. Ušavši unutra, naručio je nešto za jelo i zamolio da narudžbina bude spremna dok on sa sebe ne spere prašinu i prljavštinu. Za tako nešto postojalo je limeno korito na klupi iza zgrade. Ta usluga ga je koštala pedeset centi, što i nije bilo naročito povoljno, s obzirom da je cela suma kojom je raspolagao iznosila manje od jednog dolara. Žena staničnog službenika poslužila ga je velikim odreskom i projom, a uz to je dodala i komad pite od jabuka. Flavi ju je pohvalio da je odlična kuvarica i ona se zadovoljno nasmešila. I baš kada je završavao ručak stigla je diližansa, pa su svi ljudi, zajedno sa domaćicom bili zauzeti oko putnika želeći da im se nađu na usluzi. Jer, neki ljudi su želeli da ručaju, neki su hteli da se operu, a neki opet samo da prošetaju utrnule udove. Naoružani pratilac diližanse i vozač otišli su u kuhinju po piće... verovatno viski posebnog kvaliteta iz specijalnog „bunkera“ čuvara stanice. Štalski momci su bili

zauzeti zamenom zaprege, pa je, kao i obično, bilo prilično trke, prašine prilikom isprezanja konja, vike i žurbe.

Zbog toga niko nije obratio posebnu pažnju na Flavija koji je završio sa jelom i nemarno došetao do vrata. Zaustavio se da bi zavio cigaretu i istovremeno pogledao šta se dešava u dvorištu. Video je da su momci prilično spori i nemarni, jer je čuvar stanice bio unutra, zauzet razgovorom sa vozare i pratiocem.

Duboko udahnuvši, Flavi baci cigaretu i ležernim korakom krenu ka poštanskim kolima. Zavirio je unutra i video da je zeleni kovčežić sa zlatom uglavljen ispod vozarevog sedišta i zaključan teškim katancem koji se presijavao na suncu. Pogledao je oko sebe i video da se dole u ograđenom prostoru komešaju konji, što je značilo da će štalski momci uskoro dovesti novu zapregu. Dakle, morao je da požuri i krene na sve ili ništa.

Pružio je ruku i lagano počeo da izvlači kasu ispod sedišta. Pritom je zapazio da je oružani pratilac diližanse ostavio pušku na podu kola. Glasno se nasmejao: eto šta se dešava kada su ljudi nemarni i previše spokojni! U ovom kraju već dve godine nije bilo napada na poštanska kola, pošto je poslednjeg koji je to pokušao stigla potera razjarenih rudara i obesila ga na licu mesta. To je bila dovoljno jaka opomena ostalima da se okanu pokušaja da opljačkaju teško zaradeno zlato rudara.

Ali, Flavi nije mario za to. Oduprevši se jednom nogom o točak kola, povukao je kasu snažnim trzajem. Uz škripu i grebanje drveta ona se naglo oslobodila iz ležišta tako da je, ponet inercijom, bandit gotovo pao pod njenom težinom; no,

brzo se podigao i dograbio dvocevku baš kada se jedan momak pojavio iza staje i primetio ga.

– Hej, ti! – povikao je. – Šta to radiš?

Ali, to je bilo sve što je uspeo da kaže, jer je, držeći pušku jednom rukom, ispalio metak iz dvocevke i i snop olovnih tanadi pogodio je nesrećnika odbacivši ga nekoliko stopa unazad. Trzaj je zaneo i samog Flavija koji je, položivši pušku na nadlakticu druge ruke, nanišanio na čuvara diližanse i vozara koji su izjurili iz poštanske stanice. Dvocevka je ponovo zagrmela i snop tanadi pogodio je obojicu. Čuvar stanice istrčao je za njima i iz kolta ispalio hitac na napadača. Flavi je u međuvremenu odbacio dvocevku i, uzevši kovčežić obema rukama, potrčao ka svom konju. U trku je ispalio tri hica i tako čuvara stanice prinudio da ne diže glavu iz zaklona. Munjevito je ubacio kovčežić u već pripremljenu vreću koja mu je visila na sedlu i vinuvši se na konja poterao ga ka ograđenom prostoru za stoku.

Pucao je u vazduh kako bi rasterao i preplašio konje koji su nagnuli na ogradu i srušivši je, pojurili u preriju. Flavi je jahao za njima i tek što je odmakao stotinak metara, začuo je iza sebe prasak puške. Okrenuo se i ugledao čuvara stanice kako kleči i pažljivo nišani. Istovremeno su i dva putnika pripucala iz svojih revolvera. Zbog teške kase konj nije mogao da razvije punu brzinu, ali to ga nije plašilo. Znao je da će svakog trenutka oblak prašine koja se visoko dizala dobro sakriti njega i konja od očiju strelaca. Zatim će uhvatiti jednog od odbeglih konja što će mu omogućiti

da se u ovim predelima koje je poznavao uspešno otrese svake moguće potere.

Čvrsto je verovao da će u tome uspeti.

* * *

Kada je iz usamljene kolibe kojoj se približavao odjeknuo pucanj, Mangin je pomislio da se u njoj krije sam Nik Flavi. Brzim pokretom je izvukao pušku iz futrole, kliznuo iz sedla i otkotrljao se po zemlji, sve dok se nije našao iza nekih niskih polutrulih kola. To baš i nije bio neki zaklon pošto su puščani meci koji su doletali iz kuće lako probijali trulo drvo, pa su svuda okolo letele drvene krhotine različitih oblika.

Mangin se sagnuo što je više mogao pretpostavljajući da će strelac iz kolibe uskoro napraviti pauzu kako bi mogao da napuni pušku.

Tako je i bilo. Pucnjava je odjednom prestala, a Dvejn je počeo da se diže prinoseći pušku ramenu. Pogledom je obuhvatio prozor bez stakla ispred koga je još uvek lebdeo oblačić retkog dima. Nije ni slutio da je tako blizu čovek kojeg goni, ali odgovaralo mu je da do obračuna dođe baš tu i sada. A onda je sa stenovitog dela padine koja se dizala uz kolibu planula i druga puška. Metak je pogodio magacin njegove vinčesterke i izbacio mu oružje iz ruke.

Hitro se bacio na zemlju pored kola, strahovito besan sam na sebe. Lepo su ga uhvatili u unakrsnu vatru, a on je bio toliko nesmotren da kao amater uleti u njihovu zamku! Nije se dizao sa zemlje dok su mu komadići trulog drveta ponovo leteli oko glave. Istoga trenutka ponovo se oglasila puška iz kolibe. No, kada je ovaj prestao, onaj sa stena je ponovo za-

pucao, a kuršumi su prošli toliko blizu da mu jedan jednostavno okrznuo rukav.

E, neka sve odnese vrag ako dozvoli da ga izrešetaju kao gumenu metu! Malo po malo, kuršumi su uništavali delove starih kola i ona mu nisu pružala više valjan zaklon. Znao je da će, kada se to desi, napadači završiti sa njim. Kliznuo je rukama nadole i polako izvukao revolver iz futrole. Jedan metak skinuo mu je šešir sa glave, dok se drugi zario u zemlju tik pored čizme, tako da je osetio udar kroz kožni don.

Pošto mu je koliba bila bliže, prvo se morao pozabaviti čovekom koji se nalazio u njoj. To je značilo da će u potpunosti biti izložen strelcu na uzvišici. No, drugog puta nije bilo. Njihova taktika je bila da ga naizmenično zasipaju vatrom i u pravilnim razmacima preuzimaju svoje uloge kako bi onom drugom omogućili da mirno napuni oružje.

Bio je to dobar plan, ali je ipak imao jedan nedostatak. Naime, strelci su računali da će on ostati na svom mestu gde će ga njih dvojica bez problema dokrajčiti. Nisu imali u vidu da Mangin već dugo ide putem osвете, da je spreman na svaki najrizičniji pokušaj samo da bi se dočepao Nika Flavija. Tako je, čim je strelac iz kolibe prestao da puca, a samo tren pre nego što je onaj sa stene nastavio, Mangin naglo ustao, preskočio preko ostatka kola i cik-cak linijom potrčao prema kolibi. Naravno, hici sa uzvišice bili su usmereni na kola i iznenađenom strelcu trebalo je nekoliko trenutaka da prihvati promenu situacije i koriguje metu. Dogle je Mangin već stigao na pola puta do kuće, trčeći kao mahnit. Zastao je tek kada se metak zario u zemlju nedaleko

od njegove noge, brzo skrenuo u stranu, a zatim počeo ponovo da trči prema kolibi.

Puška na uzvišenju zagrmela je tri puta, ali su meci promašili iako mu je jedan prosvirao tik pored lica. Izgleda da je tek tada čovek u kolibi shvatio da je Dvejn krenuo u napad. Na otvoru prozora moglo se videti njegovo blede lice i usta poluotvorena od iznenađenja. Onda je Manginov revolver grmnuo i pogodio ga tačno u čelo. Njegova figura nestala je kao srušena lutka i već sledećeg trenutka, Dvejn je odgurnuo trošna vrata i bacio se na drveni pod kolibe. Hitro se podigao osmatrajući okolinu, a onda sa olakšanjem uzdahnuo. Čovek koji je na njega pucao s prozora bio je mrtav. Ležao je na sredini prostorije lica unakaženog pogotkom metka. Odloživši svoj revolver, Dvejn je uzeo pušku, hitro prešao preko male prostorije i odgurnuvši sto u stanu istrčao napolje kroz zadnja vrata. Na dvorište je „izleteo” kotrljajući se po zemlji, a onda se uspravio tražeći očima neki zaklon.

Skoro odmah iza kolibe teren se dizao uvis. U istom trenutku kada je to shvatio, Dvejn je ugledao čoveka na uzvišenju kako se pažljivo kreće između stenja. Izgledalo je kao da napadač namerava da siđe dole kako bi se konačno obračunali. Ali, Dvejn je prineo pušku ramenu i opalio baš u trenutku kada je čovek spremao da se povuče u zaklon. Pucanj je gromko odjeknuo i nepoznati bandit se trgao, a zatim brzo uhvatio za rame. Već posle nekoliko sekundi skotrljao se niz stenu, ali se spretno zaustavio skotrljavši se skoro do podnožja. Za to vreme, Mangin je skočio u stranu, ispalio jedan metak i svom

snagom potrčao uz strminu u pravcu ranjenog napadača.

No, ni ranjenik se nije predavao. Pošto je ispustio pušku, brzo je izvukao kolt i pripucao, dok je slobodnom rukom iz sve snage „potegao” nastojeći da se dovuče u zaklon iza stene.

Zaustavivši se na tren, Mangin shvati da se nalazi tačno iznad njega. Naravno i bandit je to shvatio, pa se prevrnuo na leđa i počeo dizati kolt. Dvejn mu je strahovitio jakim udarcem ljutito izbio oružje, a onda se čulo jasno krckanje kostiju šake. Kada su se prsti nemoćno otvorili i ispustili oružje, šutnuo ga je u stranu, a onda čizmom pritisnuo zglavak banditove ruke, pre nego što je ovaj uspeo da ga skloni.

Zatim mu je iz neposredne blizine uperio cev puške u lice.

– Deril Malkom? – kazao je upitno.

Čovek je uplašeno zurio u njega očekujući smrt.

– Da, da... sada znam ko si – promrmljao je Mangin. – Prošle godine smo se sukobili u Šefteru. Ali, koliko se sećam, ti si dobro prošao. Tokom pucnjave uspeo si da se izgubiš sa ostatkom bande. Dakle... pretpostavljam da nemaš ništa lično protiv mene. Otkuda da si se zajedno sa pajtašem tako svojski trudio da me smakneš?

Malkom se namršti i pokuša da izvuče šaku ispod Manginove čizme. No, Dvejn je još jače pritisnu i bandit iskrivi lice u grimasu bola.

– Postavio sam ti jedno pitanje – podsetio ga je Dvejn tiho.

– A zašto bih ti, do đavola, uopšte nešto i rekao? – odbrusio je Malkom. – U svakom slučaju ćeš me ubiti. Moraćeš,

jer ako to ne učiniš, nećeš biti siguran da neću krenuti za tobom.

Dvejn nabra obrve.

– Ponavljam ti da nas dvojica nemamo ništa jedan protiv drugog. Zašto onda toliko želiš da me vidiš mrtvog?

Pošto je bandit neko vreme ćutao, Mangin prebaci težinu tela na nogu kojom je pritiskao Malkoma. Naravno, bandit je još samo kratko vreme trpeo, a onda dobacio. – Flavi je raspisao nagradu za tvoju glavu! – kriknuo je dok mu se lice krivilo od bola.

Zaprepašćen onim što je čuo, Dvejn u neverici odmahnu glavom.

– Nagradu za moju glavu? – ponovio je.

– Odakle će, do đavola, da nabavi novac?

– Već ga ima od pljačke Vels Fargo stanice u Valentajn Springu. Čovek koji je opljačkao zlato bio je niko drugi do Nik Flavi!

Dvejn samo klimnu glavom. Dakle, to je bio Flavi... Naime, preplašeni putnici dali su različite opise pljačkaša, dok je žena čuvara stanice bila suviše ojađena zbog muževljeve smrti da bi mogla nešto značajno da kaže. Prema zvaničnim izveštajima, opljačkano zlato vredelo je skoro trideset hiljada dolara. Prokleti Flavi je od toga izdvojio deset da bi ga ucenio! Naravno, koliko god sve bilo neprijatno, to je za Mangina bio dokaz da je Flavi uzdrman, bolje reći očajan. Znao je da ga je većina starih prijatelja odbacila, da je bežao sam i bio preplašen. Znao je, takođe, da su neki njegovi pajtaši pokušali da mu dođu glave i da se domognu nagrade od pet hiljada dolara koja je raspisana poternicom...

Ovo što je učinio bio je način da ih makar privremeno zainteresuje za Dvejnovu

više, nego za svoju smrt, pošto je lovcima na ucene ponudio dvostruko veću cenu od one koja se dobijala za njegovu glavu. Bio je to očajnički potez koji je Manginu govorio da Flavi više ne zna kuda da krene. Očigledno da mu je jedina uzdanica bila nada da će mu nagrada koju je ponudio zauvek skinuti sa vrata Dvejna Mangina.

Dok tako razmišljao o svemu što se desilo, Malkom je napravio poslednji pokušaj da se oslobodi. Upola se ispravio, izvukao šaku ispod Dvejnove čizme i bacio se prema lovačkom nožu koji mu je maločas ispao. Naravno, ni Mangin nije oklevao. Samo je pritisnuo oroz i nanišao mu u potiljak.

Sada je sve bilo gotovo. Okolo je vladala sablasna tišina i on glasno uzdahnu. Još jedanput je pogledao nepomično telo, bacio pušku i lagano krenuo niz padinu.

Okolnosti su se promenile i znao je da će od sada morati da pazi na svaki svoj korak pošto je Flavi uspeo da ga uspori. Više nema bezumnog jurišanja, probijanja i puškaranja. Morao je da računa s tim da će od sada svaki probisvet koji bude imao revolver i dovoljnu dozu ludosti, pokušati da zaradi novac koji je ponuđen za njegovu glavu.

Uostalom, možda mu i ne bi škodilo da malo uspori gonjenje i bude koliko-toliko obazriviji, pomislio je dok je u kolibi tražio rezerve hrane dvojice bandita. Jer, njegove zalihe bile su na izmaku i trebalo ih je valjano popuniti.

Zastao je za trenutak i zamislio se. Od kako je ostavio Šelbin grob u Marfi, divljao je jugom Teksasa kao neki raspomamljeni bizon. Sliku nadgrobne ploče sa imenom voljene devojke stalno je nosio

sa sobom dok je jahao putevima osvete ili pak sedeo kraj logorskih vatri.

Ali, dok je pre nekoliko večeri, razmišljao o svemu što se desilo prethodnih nekoliko nedelja, odjednom je shvatio da više ne može da se seti kako je Šelbi izgledala. U stvari, sećao se crta njenog lica, ali su mu neki fini detalji jednostavno izmicali iz sećanja. Taj zaključak ga je mučio nekoliko narednih večeri, sve dok nije konstatovao da je toliko usredsređen na poteru za Nikom Flavijem da je sve drugo potisnuo negde u tamu. No, znao je da će za sve biti vremena, da će se bol i sećanja polako vratiti. Sada je bilo najvažnije uhvatiti Flavija.

Znao je da će sada morati da bude veoma oprezan i glasno uzdahnuo. Kako bi mu dobro došla pomoć! Ali, jedini čovek koji mu je na pravi način mogao pomoći bio je daleko i... nije bio sposoban za tako nešto.

Dvejn Mangin se nije bojaio smrti. Jedini strah koji je iznenada osetio bilo je strah da bi Šelbi mogla da ostane neosvećena. I... odjednom se osetio veoma usamljen.

* * *

Otprilike nedelju dana kasnije, Dvejn je se skoro dočepao Flavija. Naime bila je to sjajna prilika koja mu se ukazala i kada ju je propustio, počeo se pitati da li je stvarno malerozan.

Pošto je u usamljenoj kolibi ostavio dva mrtva lovca na nagrade, nastavio je dugo i naporno putovanje. Flaviju nije mogao ući u trag jedno dva-tri dana i polako je počeo da biva nervozan. No, onda je njegovom riđanu otpala potkovica, pa je zaključio da će biti najpametnije da skrene u najbliži grad. Bilo je to mesto koje se

zvalo Van Horn u kome je postojala stalna rendžerska stanica. Ali, Mangin nije želeo pomoć rendžera, jer je znao da bi u tom slučaju on sam bio u drugom planu. I dok je tako razmišljao da li da potraži veterinara ili jednostavno kupi novog konja, naleteo je na rendžera narednika koji mu je bio stari poznanik. Naravno, ovaj ga je odmah prepoznao. Čutke je odmerio njegovo umorno lice i sjaj u očima karakteristačan za lovca na tragu. Istog trenutka shvatio je da su sve priče koje je čuo o Manginu zaista istinite. Kao iskusan rendžer znao je da prejaka želja može često dovesti do toga da čovek poćini neku nesmotrenost.

– Mangine, nas dvojica nismo veliki prijatelji, ali se ipak dobro poznajemo, zar ne? Pored toga što smo uvek branili zakon imamo još jednu zajedničku osobinu: obojica strahovito mrzimo Nika Flavija.

Dvejn ga je odmerio mračnim pogledom, ali se rendžeru učinilo da je u njima ipak primetio traćak interesovanja.

– Flavi je pre nekoliko godina ubio sina moje sestre – nastavio je čovek tiho. – Saćekao ga je u zasedi kada je krenuo za njim i njegovim bratom koji su im pret-hodno ukrali goveda. Dugo vremena sam ih traćio, ali nisam imao sreće. Meseci su prolazili i ja sam se polako smirio, ali sam svakodnevno sa oćajanjem posmatrao kako moja sestra vene od tuge i bola. Ona to jednostavno nije mogla da izdrži, i pre šest meseci je umrla. A nije imala ni ćetrdeset godina... Što se mene tiće i sada želim da kaznim Nika Flavija i to ništa manje nego ranije. Ali, imam ženu i porodicu i moram da mislim na njih. Zato ne mogu tek tako da krenem putem osvete...

Lagano je spustio ćašu i paćljivo se zagledao u Mangina.

– Zato ću uraditi sve da pomognem da taj ubica bude uhvaćen. Čuo sam da je negde u blizini Alamura. Telegram je stigao u stanicu pre dva sata i kaće da mu je lokalni šerif na tragu. Većeras kreće voz u tom pravcu, tako da već sutra moće biti tamo, Mangine. Ako želiš, mogu da pošaljem telegram da te, ćim se iskrcaš, ćekaju odmoran konj i zaliha hrane.

Dvejn je do kraja ispio ćašu i pogledao rendžera u oći.

– Izvini, drugar, ali ne mogu da se setim tvog imena.

– Martel – odvratio je čovek kratko. – Hauard Martel.

Na Manginovom licu pojavi se nešto slićno osmehu.

– Pristajem na taj predlog, Martele. I priznajem da te nikada neću zaboraviti. Ako nešto mogu da učinim za...

– Samo ispali metak u Flavija – prekide ga rendžer uzbućeno. – Osvetićeš moju sestru i njenog sina, a ja ću se moćda smiriti.

– Sa zadovoljstvom – odvratio je Dvejn. Hauard Martel je održao reć. Kada je u praskozorje sićao iz voza, Dvejna je u štali nedaleko od stanice ćekao odmoran konj sa zalihama hrane i dobrim rezervama municije. Nagradio je štalskog momka jednim dolarom i dobio precizno obaveštenje o poteri koja je krenula za Flavijem. No, izgledalo je da je bandit prevario poteru prilikom prelaska potoka. Naime, ljudi su se vratili u grad da uzmu odmorne konje i rezerve hrane, jer je Flavi zaćao duboko u nepristupaćne predele Igl Pika.

Mangin je ćutke uzjahao konja i uputio se prema jugu, ka mestu gde su se nalazili tragovi na obali potoka.

Od ranije mu je bilo poznato da su braća Flavi u Fort Kvitmenu imali daleke rođake koji su se prezivali Retslif. Bili su to robusni ljudi koji su živeli u granicama zakona samo ukoliko im je to odgovaralo. No, ponekad su prelazili tu granicu uopšte ne hajući za posledice. Najstariji, Lafin, odležao je nekoliko godina u zatvoru, jer je nožem izbo jednog čuvara reda, dok je najmlađi, Kris, likvidirao nekoliko ljudi u obračunima revolverom. Ipak, oni su se donekle razlikovali od Brusa i Gibsa, hladnokrvnih ubica koji su bili spremni da sve učine za novac.

Mangin je smatrao da nije slučajno što je potera naišla na tragove koji su ukazivali da je Flavi krenuo uz potok. Bandit je želeo da se tako misli pošto je malo kome bila poznata njegova veza sa Retslifima. Najjednostavnije rečeno, upravo takvi ljudi sada su mu bili potrebni.

Zato je Dvejn pošao za svojim instinktom i požurio prema Fort Kvitmenu, gde mu je skoro uspelo da uhvati Flavija. Kada se to izjalovilo, počeo se zabrinuto pitati koliko dugo će ga sudbina „vući za nos” i sprečavati da se domogne ubice.

Kasnije je doznao da šerifu u Fort Kvitmenu nije bilo poznato da je Flavi u srodstvu sa Retslifima. Što se samog bandita tiče, on je pažljivo zaobišao grad i otišao pravo na imanje Retslifovih koje se nalazilo među stenama, desetak milja zapadno od grada. I Mangin se samo kratko zadržao u gradu, odmah se uputivši prema imanju Retslifovih. No, izgleda da ga je čovek sa kojim je razgovarao prepoznao,

iako se Dvejn nije predstavio, već je brzo napustio grad.

No, nepoznati ga je zamišljeno ispratio pogledom, a onda lagano krenuo niz ulicu, pravo prema šerifovoj kancelariji.

* * *

Ležeći opružen među stenama i sa vinčesterkom ispred sebe, Dvejn je skiniuo šešir i polako podigao glavu kako bi osmotrio kuću pred sobom. Bila je to prilično skromna građevina od dasaka sa nekoliko ugrađenih brvana, kao da su graditelji u početku imali velike planove, ali su kasnije, u toku gradnje, od tih planova odustali. Krov je bio od šindre koja je na pojedinim mestima jednostavno otpala, a ograda na tremu polomljena i nakrivljena na jednu stranu.

Na čelnom zidu nalazila su se dva prozora bez stakala, zastrta samo vrećama od grubog platna. Vrata napravljena od jakih dasaka bila su najsolidnije urađena stvar na ovoj, nazovi kući.

Što se tiče okoline, malo dalje se nalazio ograđeni prostor za stoku u kome je bilo jedno desetak konja. Ali kada je bolje zagledao sve životinje, Mangin je na jednom primetio pruge od sasušene pene. Da, pomisli on, to je ličilo na Flavija – da dojuri ovamo kao lud, a onda ne istimari i ne sredi životinju koja ga je donela.

U kolibi se nije zapažalo nikakvo kretanje, ali u vazduhu se osećao miris dima i pržene slanine, verovatno još od doručka. Dvejn za tren nakrivi glavu da bi osmotrio zardali limeni dimnjak iz kojeg se dizao bledoplavi dim i zaključio da u kolibi gori ugalj. I onda, baš u trenutku kada je hteo da odvрати pogled, iz dimnjaka je počeo da izbija iskričav gusti

dim beličaste boje. Znači, neko u kolibi je podjario žar. Pogledao je u sunce; bilo je nešto blizu podneva i verovatno je neko pripremao ručak.

Dvejn uzdahnu razmišljajući kako da postupi. Onda se osvrnuo, pogledao u ambar i – odluka je doneta. Uspeo je neopaženo da dopuzi do ambara i pažljivo osmotri šta se nalazi oko njega. Kada je ugledao bure sa petrolejom i tri prazne boca od viskija, zadovoljno se nasmešio.

No, između ambara i kuće bila je čistina. Ukoliko ne bude koristio stubove od ograde korala i eventualno, teretna kola, biće mu zaista teško da priđe neopažen. U ambar se lako uvukao, jer je na zadnjem delu zida bilo odvaljeno nekoliko dasaka. Još jednom je odmerio ulubljeno bure sa petrolejom, spustio pušku pored sebe i lagano sipao zapaljivu tečnost u prazne bocu. U stvari, svaku je napunio samo do dve trećine, a onda potražio stare krpe. Odmah je nabasao na neke stare vreće od krompira i nožem isekao tri duge trake. Iz pojasa je izvukao nekoliko metaka, a iz svake čaure pažljivo istresao barut u boce tako da je plivao po površini petroleja. Upotrebio je po tri čaure za svaku bocu smatrajući da je to sasvim dovoljna jačina. Zatim je sve tri trake zamočio u ostatak petroleja i ugurao ih u grliće boca tako da je jedan kraj tkanine dodirivao mešavinu baruta i petroleja, a drugi virio napolje.

Sada je bio spreman. Ipak, da bi bio siguran da će fitilj goreti, nasuo je malo baruta u grlić boce na mestu gde su trake ulazile u flaše. Zatim je otišao u prednji deo ambara i provirio kroz poluotvorena spuštена vrata. Još uvek se u kolibi nije zapažalo nikakvo kretanje i da se iz dim-

njaka nije izvijao dim, čovek bi pomislio da unutra nema nikoga. Proračunao je da je razdaljina između ambara i kolibe petnaestak metara i mislio da može dobaciti boce... ukoliko pri tom pokušaju ne bude pogođen.

Polako je poredao boce pored sebe, zategao obarač na pušci i na koltu i pažljivo ih spustio na zemlju. Zatim je iz džepa košulje izvadio šibicu i otvorio vrata ambara tek toliko da može da izađe napolje.

Šibica je planula i on ju je prineo svakom od tri fitilja. Zatim je dohvatio prvu bocu, izašao napolje i zavitlao je prema kolibi. Nije sačekao da vidi gde će flaša pasti, već je pojurio nazad, dograbio drugu bocu i hitnuo je pre nego što je prva eksplodirala.

Treća boca je već letela kroz vazduh kada je druga eksplodirala i proširila vatru na celu prednju stranu kolibe. Ova poslednja se razbila o ivicu krova tako da je vatra drvenu šindru preplavila odjednom, poput uzburkane plamene reke. Naravno, sa prozora su zagrmeli revolverski pucnji, a vrata su se otvorila i neko je iz tame kolibe klečeći pripucao na Dvejna.

On se brzo bacio nazad u ambar računajući da se unutra nalaze bar tri čoveka. Hici protivnika izbušili su vrata ambara i iverje je poletelo na sve strane. Mangin je zgrabio pušku i iz ležećeg položaja „žestoko” pripucao. Vatra je sada već formirala plameni zid tako da su cela prednja strana kolibe i najveći deo krova buktali u plamenu. Visoki plameni jezici skrivali su na određeni način prozore i vrata, ali je Dvejn nastavio da puca sve dok nije ispraznio magacin puške. Cilj mu je bio da one u kolibi zadrži unutra. Brzo je

spustio pušku i dograbivši kolt otrčao do zadnjeg dela ambara, a zatim izašao na polje. Naime, stojeći iza jednog ugla građevine mogao je neprimećen da osmatra zadnji deo kolibe.

No, čim je stigao do ugla, procedio je ljutitu psovku. Prokletstvo, zakasnio je samo nekoliko sekundi! Neko, a smeo bi se kladiti da je to Flavi, izjurio je na zadnja vrata kolibe i upravo zamakao iza njenog udaljenog ugla. Iako je opazio samo nogu, Dvejn je munjevito opalio bez obzira što je bilo malo nade da će uspeti da pogodi čoveka. Zrno je odvalilo šaku krhkotina od dasaka sa zida i Dvejn se iznenadio kada je video čoveka kako se spotiče i pada na zemlju. Bio je to Flavi, ali, na njegovu žalost, kuršum ga nije ozbiljno „zakačio”. Naravno, on je ponovo zategao obarač kolta i nanišanio na bandita koji je šepajući žurio ka koralu, gde su se komešali konji uplašeni vatrom i dimom.

Čim je opalio, Dvejn je ljutito opsovao, jer je suviše brzo nanišanio i promašio. No, još uvek bi imao šanse da jedan izbezumljeni šarac nije oborio ogradu koralu i našao se na liniji vatre baš kada je Mangin pritisnuo obarač. Konj je zaništao i zateturao se dok mu se na vratu zacrvenela velika krvava mrlja. Dvejn je hitro ustao i potrčao prema zadnjem delu kolibe gde se nalazio Flavi, skriven iza tela konja i oblaka dima. No, u trenu je osetio da mu je metak zaparao levu podlakticu i okrećući se pao na kolena. Zatim se prevrnuo na leđa i pomerajući revolver u drugom pravcu, ugledao Brusa Retslifa kako juri ka njemu. Iza grdosije je ugledao i trojicu braće kako se žurno izvlače iz zapaljene kolibe.

Dvejn je opalio u istom trenu kada je i Brus pritisnuo obarač i banditov metak prosvirao mu je obod šešira. Brus je posrnuo, on je još jednom povukao okidač, a zatim se brzo okrenuo na stomak i isprvio. Kada su revolveri ostalih Retslifa zagrmeli i meci počeli da lete svuda oko njega, Mangin se instinktivno sagnuo. Tako pogrbljen, pojurio je ka zadnjem delu kolibe u plamenu, kašljući od gustog dima i rukom štiteći oči od varnica koje su letele na sve strane. Kroz oblake dima nazirao je preplašene konje koji su trčali između ograđenog prostora. Onda mu se učinilo da je na jednom ugledao jahača polestog po konjskom vratu. Opalio je nasumce, a zatim poskočio unazad pošto je naleteo na gomilu drva isečenih za ogrev. Iz pri sudaru povređenih usta, sada mu je tekla krv.

Kada su okolo zapraštali meci, odskočio je sa istesterisanih balvana. Neprestano pucajući, izašao je iz zastora od dima i boreći se da dođe do daha, shvatio je da je opet zakasnio.

Naime, video je kako se Nik Flavi udaljava na neosedlanom dugonogom vranu, ni ne pokušavajući da puca na njega. Bio je koncentrisan na to kako da natera životinju da ostane u sredini grupe konja, kako bi on sam bio što manje uočljiva meta. Ipak, Dvejn je za njim poslao još dva metka, a onda se okrenuo pošto mu je jedan kuršum prozujao pored uha. A trojica preostale braće Retslif krenula su na njega pucajući iz revolvera.

Mangin je ispraznio svoj kolt na napadače, a onda opet zaronio u oblake gustog dima izbacujući pritom prazne čaure iz magacina u trku stavljajući u njega nove metke. Izbivši kod pročelja kolibe,

morao je naglo da skoči u stranu, jer se krov nad verandom sručio na zemlju uz pravu eksploziju plamena i varnica. Opasni crveni jezici oprljili su mu odelo, ali on je nastavio da trči nadajući se da se varnice neće razbuktati u plamen.

Pred vatrom su ustuknuli svi Retslifi, sem Gibsa. On jednostavno nije uspeo. Plamen ga je zahvatio i nesrećni čovek je strahovito kriknuo. Okrenuvši se, Dvejn je preko ramena video kako se Gibs tetura kao živi vatreni stub. Onda se začuo pucanj. Jedan od braće ga je ustrelio da bi ga spasao muka.

Sada je za Dvejna jedini zaklon bio ambar. Zato je brzo optrčao oko kolibe u plamenu, utrčao u ambar, ali se odmah okrenuo i ispalio dva hica, tako da su Kris i Lafin pohitali da nađu zaklon. Za to su im mogle poslužiti samo pregrade i stubovi korala, a njih su porušili konji prilikom bekstva. Prvo su krenuli u tom pravcu, a onda se Lafin okrenuo i potrčao nazad prema kolibi. Dvejn je opalio na Krisa i promašio, a onda je pogledao okolo i spazio svoju praznu pušku.

Ali, prvo je proverio šta se napolju dešava. Najmlađi Retslif ležao je između dva srušena stuba, ali Lafina nigde nije bilo. Uzdahnuo je i počeo da puni magacin puške. U jednom trenutku začuo je tup udar u zid ambara, ali nije mogao da odgonetne o čemu se radi. Nastavio je da puni pušku, a onda se začuo drugi, pa zatim i treći udarac... Poslednji je stigao sa krova i tek tada je shvatio šta Lafin namerava...

Naime, neprijatelji su ga tukli njegovim vlastitim oružjem. Nekoliko trenutaka kasnije ugledao je plamene jezike koji su lizali uz ispucale daske sa njegove

desne strane. Digao je pogled i video da se između starih drvenih ploča šindre širi gust dim. Za nekoliko minuta ambar će se pretvoriti u vatreni pakao i on će morati da istrči napolje.

A tamo su čekali preostali Retslifi da ga ubiju.

Braća su zatim počela da zasipaju ambar kuršumima, a olovo je prolazilo kroz polutruke daske ne dopuštajući mu da se okrene. Ambar je bio zahvaćen plamenom za tren oka. Dvejn se povukao ka zadnjem delu, mada je pretpostavio da ga jedan od braće čeka sa te strane. Tako je i bilo. Čim je pomerio jednu trulu dasku, grmnuo je kolt i kuršum mu je prozviždao tik pored glave. Ponovo je plegao po tlu, a Retslifovi su nastavili sa paljbom. Deo krova u jednom uglu svakog trena se mogao srušiti i napraviti još veći pakao.

Obrisao je znojavo čelo i grčevito se „preslišao”. Braća su motrila na prednji i zadnji deo tako da nije mogao napolje. Ako bi se usudio da protrči kroz vatreni zid... onda bi naleteo pravo na revolvere koji su ga strpljivo čekali. Ipak, najviše ga je mučilo to što se Flavi svakoga časa sve više udaljavao, a on ništa nije mogao da učini. Još nije želeo da umre, jer je taj prokletnik bio živ. I zato je znao da se nekako mora izvući iz ovoga! Morao je ostati živ po svaku cenu...

Revolveri su još jače zagrmeli i on se opet priljubio uz tlo, ali se odmah otkotrljao dalje kada se sa tavanice odvalio i pored njega tresnuo jedan zapaljeni komad krova. Za njim se, uz strašan tresak, srušila i velika greda povukavši za sobom vatru i dim. Kašljao je i pljuvao, oči su ga pekle i činilo mu se da mu vatra gori u

plućima. Za nekoliko trenutaka moraće da izađe inače će biti živ ispečen.

Napolju su, međutim, praštali pucnji i trebalo mu je neko vreme da shvati da meci više ne lete oko njega. Začuo je neko lomljenje sa zadnje strane i naglo se okrenuo držeći kolt u ruci. U trenu se zapaljeno drvo razletelo na sve strane i jedno telo je uletelo kroz otvor. Naravno, u magnovenju je opalio i telo se srušilo na pod gde je ostalo da leži bez pokreta. Odmah je prepoznao košulju Lafina Retslifa i zbunjen okrenuo glavu prema ulazu odakle je Kris dozivao svoga brata. Tada su pucnji opet odjeknuli, a zatim je zavládala tišina.

Mangin je bio svestan toga da više ne može ostati u ambaru, bez obzira na to šta se napolju dešava. Jednostavno je morao da izađe, inače bi se ugušio. Sa maramom preko usta i nosa nesigurno se uspravio držeći pušku u jednoj, a kolt u drugoj ruci. Sagnuvši glavu, svom snagom se zaletio kroz vatrenu prepreku na ulaznim vratima. U trenu je osetio kako mu plamen prli lice i kosu i bolan dodir vreline na koži. Odelo je počelo da mu se puši, a zaslepljujući dim gušio ga je toliko da mu se činilo da mu je grlo potpuno začepjeno. Nogom je udario o jednu zapaljenu gredu, ali nije imao snage da jaukne od bola.

Pručivši se po zemlji, licem okrenutim prema tlu, Dvejn je kroz suzne oči video da se nalazi u dvorištu. Morao je da odbaci revolver i rukama gasi zapaljeno odelo, jer je plamen već počeo da ga ujeda za meso. Kotrljao se po zemlji u nadi da će tako predstavljati težu metu, ali začudo... uopšte nije čuo pucnje. Onda mu je odjednom zastao dah, jer ga je prekrio hladan

mlaz vode. Posle ovog sledio je i drugi koji ga je zapljusnuo dok je pokušavao da ustane trljajući oči.

Grcajući i kašljajući okrenuo se na leđa i trepćući očima, ugledao vitku siluetu nekog čoveka koji je stajao iznad njega sa drvenim vedrom u jednoj i koltom sa drškom od slonovače u drugoj ruci. Pošto mu je sunce sijalo u oči, nije odmah mogao da vidi ko je, ali kada je čuo poznati bariton, za tren je pomislio da sanja.

– Čini mi se da je ovo najbrže hlađenje koje si u životu doživeo.

Dvejn je zatreptao i malo nakrivio glavu kako bi bio siguran da se ne vara. Čak i kada ga je prepoznao, bilo mu je teško da poveruje u stvarnost. No, njegov spasilac je spustio vedro i lagano mu pružio ruku. Spremno ju je prihvatio i snažna ruka ga je brzo podigla na noge.

– Ličiš mi na poluudavljenog pacova, prijatelju – nasmejao se Dok Holidej i istog trenutka prihvatio Mangina koga su noge jednostavno izdale.

* * *

Dvejn Mangin je seo i osvrnuo se po ruševinama kuće i ambara koje su se još pušile. Sa male kosine na kojoj su se nalazili mogao je da vidi leševe u dvorištu. Groteskno opruženog Brusa, ugljenisane Gibsove ostatke i zgrčeno Krisovo telo. Pogledao je prema ambaru, ali u gomili pepela i zadimljenih ostataka drveta nije mogao da razazna Lafinovo telo.

Digao je pogled do Holideja koji je prilazio vodeći svog konja. Zatim je čučnuo i pružio mu čutiricu sa vodom. Dvejn ju je pohlepno prihvatio i prineo usnama ispućalim od vatre.

– Ako misliš da ću te pitati otkuda ti ovde, onda si sasvim u pravu – rekao je brišući usne nadlanicom i vraćajući mu čuturicu.

Dok se blago nasmeši.

– Pa... prvih nekoliko dana sam mislio da neću daleko stići. Osećao sam se tako loše da sam priželjkivao da iskopam rupu i samo legnem u nju!

– Nemoj mi reći... da si napustio Fort Stokton pre nego što si ozdravio!

– Tako nešto. Ali, sada je sve u redu, ako ne pravim brze pokrete – uozbiljio se i si-vo-plavim očima zabrinuto odmerio svog prijatelja. Odmah je zapazio njegove duboko upale oči, naglašene bore i utisnutu liniju gorčine na uglovima usana. I umor... Od poslednjeg viđenja, Mangin je izgledao stariji bar deset godina.

– Morao sam nešto da učinim zbog izveštaja koji su o tebi stizali, Dvejne.

Mangin se trgao.

– Je li? A kakvih izveštaja?

– Pa... izveštaja o tome da se vladaš kao mahnit čovek. Počeo si da rizikuješ glavu kao neki početnik, pravio si čuda po gradovima i divljao u ovim krajevima Teksasa kao pomahnitala zver. Pomislio sam da se može desiti da izgubiš glavu, ako ti neko ne pomogne – Holidejev glas je postao za nijansu grublji. – Znao sam da ti to ne želiš, ali posle ovoga... – pokretom ruke pokazao je prema leševima i izgorelim zgradama – nisam više tako siguran.

– Šta to treba da znači?

– To znači da si se nerazumno ponašao. Nisi smeo prestati da razmišljaš, drugar. Naravno, razmišljao si samo o onome što neposredno radiš, ali nisi uzimao u obzir rizike u koje si upadao, zar ne? Jedino ti

je bilo važno da Nika Flavija napuniš olovom.

– To je tačno – odvratio je Dvejn nekako zategnuto i bezizrazno pogledao Holideja. – Radi se o čoveku koga si ti trebao da predaš dželatatu!

Holidej obori oči.

– Da znam. Ali, bilo ih je mnogo... Moram da ti kažem da mi je strašno žao što je prokletnik pobegao i tako dobio šansu da ubije Šelbi. Zato... jedino što sam mogao da smislim bilo je da dođem ovamo da ti pomognem ili da te nekako onemogućim da se ubiješ.

– Za ovo drugo ne brini. Samo mi pomози da ga sredim.

– To nisu mudre reči, Dvejne. Šelbi ne bi želela da ih čuje.

Manginove oči se zamagliše.

– I ne može, zar ne? – dobacio je glasom punim gorčine. – Mada... – dodao je mnogo blaže – drago mi je što si ovde, bez obzira iz kog razloga. Zaista mi je bio potreban neko ko će mi čuvati leđa. Prokleti Flavi je obećao nagradu od deset hiljada dolara za moju glavu.

– Čuo sam. A ko su ovi ljudi?

– Braća Retslif. Znam da su Flavijevi rođaci, pa sam pomislio da će ih potražiti. I zaista, bio je ovde! Zamisli, ovde, u ovoj kolibi! Lakše sam ga ranio, ali ipak je umakao. A mogao sam ga ščepati...

– Mogao si i poginuti.

– Da, to je bilo za dlaku. Nego, otkuda si znao gde ćeš me naći?

– Pa, kao što sam ti rekao, prvih dana sam se osećao veoma loše. A onda sam se povratio, pa sam svratio u Fort Dejvis i poslao telegrame svim rendžerskim i šerifskim stanicama u ovom delu Teksasa. Dok su odgovori stigli malo sam se odmo-

rio i oporavio. Iz odgovora Hauarda Martela, rendžera iz Van Horna, saznao sam gde si se uputio. Posle nekih sat vremena, tamošnji šerif mi je javio da si viđen u okolini Fort Kvitmena. I tamošnji šerif, neki Knajt, poslao je telegram u kome je izrazio sumnju da si pričepio Flavija na ranču „Kvest”, a to je ovo mesto. Požurio sam ovamo i naišao na poteru koju je predvodio taj Knajt. Jedan od njegovih izviđača rekao mi je da je video čoveka koji odgovara Flavijevom opisu kako na neosedlanom konju jaše prema preriji. Potera je krenula za njim, ali ja sam želeo da vidim šta je sa tobom, pa sam pohitao ovamo.

Dvejn klimnu glavom.

– Drago mi je što si to učinio. A kažeš da je potera primetila Flavija?

– Oni računaju da je to bio on.

Dvejn je ustao, zaljuljao se na nogama, ali je odbio Dokovu pruženu ruku.

– Tačno, on je. Pobegao je odavde sa krdom preplašenih konja. Oh, proklet bio! I kažeš da je potera krenula za njim?

– Da.

On se obazre oko sebe.

– Moram što brže uhvatiti svog konja i krenuti. Nadam se da potera neće uhvatiti ubicu pre nego što stignem. Ideš li sa mnom, Holideje?

Dok uze vođice svog konja i krenu s njim niz padinu.

– Oh, naravno da idem, Dvejne – odvratio je mirno. – Kao što si i sam rekao, neko mora da ti čuva leđa. Ti to sam ne bi mogao, zar ne?

* * *

Mekgukenov mali ranč bio je prilično zabačen, što je u potpunosti odgovaralo namerama Nika Flavija.

Znojavog i penom pokrivenog konja bandit je ostavio u šumarku na blagom uzvišenju sa koga se pružao pogled na malu grupu zgrada. Neki znaci govorili su mu da na ranču žive samo dve ili tri osobe. U ograđenom prostoru bila su samo četiri konja. Umesto staje nalazila se obična nastrešnica sa nekoliko alatki i sve je bilo nekako suviše skromno. Sama ranč kuća bila je mala i najverovatnije se sastojala od jedne prostorije sa delimično odvojenim prostorom za spavanje. Iza kuća pružala se mala bašta sa povrćem, a na konopcu za rublje videlo se dvoje muških pantalona, ali i nekoliko manjih, dečjih bluza.

Zadovoljno se osmehnuo, jer se činilo da je naišao na mesto kakvo je tražio.

Na Retslifovom ranču zamalo nije stradao. Na nozi je imao svežu ranu od Dvejnoveg metka. Jeste da je prestao da krvari, ali ga je rana strahovito bolela. Ipak, zlorado se osmehnuo. Braća Retslif su verovatno završili s tim đavolskim Manginom....

Ali, to nije mnogo promenilo njegovu situaciju, jer se ona prokleta potera pojavila kao da je pala s neba... Bila je čista sreća što je slučajno podigao pogled i ugledao konjanike. I tako, dok su oni našli put niz prevoj, on je već grabio drugim krajem kanjona. Cilj mu je bio da se negde domogne svežeg konja i uputi se na jug, prema Riu.

I dok je tako posmatrao ranč, u njegovoj glavi začela se klica jedne druge ideje. Za trenutak se bio oslobodio potere, ali je znao da ti ljudi neće lako odustati. Svaki od jahača verovatno je želeo deo nagrade i to će ih terati da istraju što je moguće duže.

Ali, postojao je izlaz, neka vrsta propusnice u slobodu. Ta propusnica nalazila se na ranču.

Flavi je uzjahao konja, proverio da li mu je revolver pun i poterao umornu životinju ka ranču. Nije bilo važno da li će ga neko videti. Računao je da će lako obaviti posao.

Ali, nije išlo lako. Neko ko živi na usamljenom i zabačenom mestu ne izlazi neoružan pred konjanika, pogotovo ako taj jaše neosedlanog konja. Čovek koji je izašao na vrata držao je u ruci pušku i neprijateljski ga odmeravao. Bio je srednjih godina, proređene kose, sitnih ispitivačkih očiju i u odelu zakrpljenom na nekoliko mesta.

– Stoj gde si, stranče! – povikao je snažnim glasom i uperio pušku. – Ne prilazi bliže ili ću pucati!

Flavi je ocenio da je rančer bio više nego jasan, pa je odmah zategnuo vođice. Konj je frknuo i kolutajući očima pogledao ka gomili sena ispod nastrešnice.

– Čekajte, mister – odvratio je bandit ljubazno, šarajući očima kako bi što bolje video unutrašnjost kolibe. – Nije mi namera da bilo kome naškodim. Želim samo nešto hrane i odmornog konja. Imam novca da platim.

Rančer počeo da okleva.

– Ličite mi na čoveka koji je u nevolji.

Bandit spremno potvrdi.

– To i jesam. Gledao me braća devojke sa kojom sam hteo da se oženim. Smatrali su da nisam dovoljno dobar za nju i oterali su me. Sreća što sam ostao čitav – dodao je i „bojažljivo” se osvrnuo. – Mislim da sam im umakao, ali... to su opasni tragači. Dakle, možemo li se sporazumeti, mister?

– Pa... ne znam. Imam četiri konja, ali to su sve tovarne životinje koje koristim na ranču. Hm... tog vašeg sigurno ne bih mogao da upregnem u plug.

Flavi se tobože malo okrenuo kao da želi da pogleda iza sebe, a onda je odjednom izvukao šestometak i bacivši se sa konja, opalio. Rančer se zateturio unazad i stara puška je grmnula izbacivši kuršum ka nebu. Bacivši se na zemlju, on se otkotrljao i dočekavši se na noge, potrčao ka verandi. Opalio je još dva puta u telo na podu i ono se za tren kratko zgrčilo. Oprezno je došao do vrata pokušavajući da prodre pogledom u zamračenu prostoriju.

Zatim se začuo neki slab šum koji nije mogao jasno da odredi, a onda je iz ugla grmnuo pucanj. Kuršum se zario u zid iza njega, ali... malo je nedostajalo. Bandit se bacio na pod, opalio i skočivši preko mrtvog čoveka, udario o neki komad nameštaja. Bio je to sto koji se prevrnuo istovremeno kada je neko uplašeno kriknuo. Lica zgrčenog u surovu masku, Flavi je odgurnuo stolicu i pritrčao u ugao gde je čučala jedna devojčica upinjući se da zategne obarač revolvera. Ispruživši ruke, bandit ju je grubo digao i počeo da je drmusa sve dok nije zajaukala i ispustila revolver.

Okrenuvši se prema svetlosti koja je dopirala kroz otvorena vrata, Flavi je ugleđao uplašeno pegavo lice ispod kratke plave kose i procenio da devojčica ima oko desetak godina. Iako je bila uplašena, žestoko se otimala ne odvajajući krupne plave oči od nepomičnog očevog tela.

Bandit je ponovo prodrmusao.

– Lakše, balavice! Lakše, kažem ti! Očekivao sam da će ovde živeti neko kao ti, čim sam video onaj veš na konopcu. Oho,

ho... ti si upravo devojčica kakvu sam tražio!

Prostorija se zatresla od njegovog glasnog smeha, a devojčica je zaplakala pokušavajući da se otme. Onda ju je odjednom pustio, još glasnije se smejući kada je devojčica puzeći prišla mrtvom ocu, tresući se od jecaja.

* * *

U Knajtovoj poteri bilo je samo pet ljudi i Holidej i Mangin su ih zapazili na jednom uzvišenju. Dva prijatelja su se pogledala kada su im ljudi iz potere mahnuli rukom. Sunce je za tren snažno bljesnulo na šerifovoj metalnoj zvezdi.

– Šta se desilo? – zapitao je Holidej videvši ljutnju na njihovim licima. – Poslednji put kada sam vas video bili ste u poteri za Flavijem.

– Nesreća, eto šta... – promrmljao je šerif. – Tamo dole se nalazi mali ranč, vlasništvo Gerija Mekgukena. Živi tu sa desetogodišnjom kćerkicom Meri.

– Mene interesuje Flavi! – dobacio je Mangin nestrpljivo.

Knajt ga je hladno odmerio.

– A nas ne interesuje? Pa svi ovi ljudi sa mnom žude da ga pošalju na onaj svet! – odbrusio je i ponovo se okrenuo prema Holideju. – U jednom momentu smo mu izgubili trag, ali smo ga ponovo našli i uputili se ovamo, računajući kako smeru da dođe do odmornog konja. On je to i učinio, ali je za sobom poveo i malu Meri Mekguken.

– Kao taoca?

Šerif klimnu glavom.

– Tako je, Holideje. Ubio je Gerija i kada smo mi naišli, već je imao devojčicu. Ni-

smo mogli ništa, jer joj je držao revolver uperen u glavu...

Mangin glasno opsova.

– Da, da... i mi smo psovali – razočarano dodade Knajt. – Naročito kada nam je naredio da sjašemo i bacimo oružje u Mekgukenov bunar. Sve, osim moje vinčesterke koju je poneo sa sobom. Zatim nam je naredio da rasedlamo konje i legnemo na zemlju oslonjeni na ruke.

– Šta se zatim desilo? – dobacio je Mangin nestrpljivo.

Knajt glasno uzdahnu.

– Pa... dok smo mi tako ležali, on je oterao naše konje i odjahao sa Meri. Rekao je da će devojčici prosvirati lobanju, ako vidi da ga neko goni.

– Gospode bože! I vi ste ga pustili da ode?! – povikao je Mangin.

Knajt ga je samo pogledao.

– Čoveče, bilo vas je četvorica! – nastavio je Mangin gnevno.

– I jedna devojčica sa revolverom prislonjenim na slepoočnicu! – odgovorio je šerif.

Mangin ljutito opsova.

– Kada je to bilo? – zapitao je.

– Pre manje od jednog časa.

– Kuda se uputio?

– Na jug. Ako mene pitate, otišao je prema granici. Jaše otvorenom prerijom i videće ako ga neko prati. A to bi bio kraj za malu devojčicu...

– Đavola... – progundao je Mangin. – Neće je ubiti. Time ništa neće dobiti, a izgubiće sredstvo za pogađanje – dodao je, obišao oko grupe i poterao konja ka uzvišenju.

– Dvejne, stani! – povika Holidej za njim, ali ovaj se nije obazirao. Posle nekoliko trenutaka već je nastao sa vidika.

– Taj ludak će učiniti da devojčica nastrada! – uzviknuo je Knajt i ostali gonio-ci su se složili sa njim.

Ali Dok podiže ruku pokušavajući da ih umiri.

– U pravu je kada kaže da Flavi još uvek neće naškoditi devojčici. Jer, ako to uradi, neće imati čime da se pogađa. A Dvejn ga svojim prisustvom može naterati na to.

– Pođite za njim, Holideje! – rekao mu je Knajt ozbiljnim glasom. – Jer... ako se devojčici nešto desi, optužiću Mangina za ubistvo! Ozbiljno vam kažem!

Holidej umorno odmeri ljutitog šerifa, a onda dostojanstveno klimnu glavom. Trenutak kasnije, već je poterao konja niz padinu praćen zabrinutim pogledima članova potere.

Mangin je jahao dosta brzo i kada je prošao pored ranča, Dok se nalazio nekih tri stotine metara iza njega. Krenuvši ka jugu, video je da je predeo, kao što je Knajt i rekao, „ravan i otvoren”. Nije bio siguran, ali mu se činilo da iza oblaka prašine koju je dizao Manginov konj u daljini zapaža još jedan, prilično nejasan oblačak.

To je morao biti Flavi. Znači, ako bi se okrenuo, ne bi mu promakla činjenica da ga neko goni. Ipak, Dok se nadao da će Flavi imati dovoljno razuma i shvatiti da mu je devojčica glavni adut.

Što se tiče njegovog konja, bio je odmorniji i brži od Manginovog i stoga je uskoro počeo da ga sustiže. Uočio je kako njegov prethodnik jaše linijom pravom kao stre-la i to tačno u pravcu udaljenog oblaka prašine na horizontu. Topao vetar duvao je Holideju u lice i predstavljao mu veliku neprijatnost. Ravnica kojom su jahali bila je tipična za taj deo Teksasa i takav

teren pružao se sve do granice, osim dva uzana pojasa golih kamenih brda. Flavi nije bio naivan. Dobro je izabro pravac bekstva, jer je tako stalno mogao da motri na poteru iza sebe.

Sada se razdaljina između Holideja i Mangina smanjila na deset do dvanest metara. Iako se ni jednom nije osvrnuo, Dvejn je znao da ga je Holidej dostigao. No, okrenuo se i pogledao ga tek kada je Dok počeo da jaše uporedo sa njim.

– Stani da porazgovaramo, Dvejne! – dobacio mu je Holidej pre nego što je bilo šta uspeo da kaže. – Suviše si nervozan, čoveče! Uostalom, možemo ga uhvatiti, ali treba da pazimo da ne rizikujemo devojčicin život.

No, Mangin je odjednom ubrzao.

– Ti stani! – odvratio je. – Ja ću ga ščepati na svoj način! Ne zaustavljam se kada sam mu toliko blizu... ni za čiju ljubav!

Holidej izusti tihi kletvu, naglo trgnu vođice i natera svog konja na Manginovog. Sudar je bivšeg šerifa zatekao nespremno i kada mu se konj sapleo, on je pao iz sedla i otkotrljao se dalje od zahuktalih kopita. Usta punih prašine i ljutitog pogleda počeo je lagano da se diže, ali je Holidej poterao konja prema njemu i ponovo ga oborio na tlo. Zatim je munjevito sjahao i pritrčao. Ošamućen, bivši šerif je klečao na kolenima. No, to ga nije sprečilo da se već u sledećem trenutku maši revolvera. Ali, nije ni trepnuo, a kolt je već ležao u prašini. Odmah zatim, Dokova presnica „dodirnula” je njegovu slepoočnicu tako da je ponovo pao. Ostao je na zemlji čudeći se šta ga je snašlo i vrteći glavom.

– Ponašaj se kao ludak, Dvejne! – izustio je Holidej zadihano. – I ne pokušavaj da ustaneš inače ću te opet tresnuti!

Mangin se pridiže i lagano nabra čelo. U ovom trenutku, videlo se kako mu se bes stišava.

– Krajnje je vreme da se pribereš – postavio je Dok mirnije, pokazujući rukom na udaljeni oblačić prašine na horizontu. – U onom oblaku je Flavi, ali i deseto-godišnja devojčica... Zar si zaboravio za nju? Ona je videla smrt svoga oca... Ne smemo rizikovati da joj se nešto dogodi. Šta ako joj Flavi puca u glavu? Zar misliš da bismo se mogli nositi sa tako nečim?

Mangin je ćutao, jer je Holidejeva hladna, razložna ljutnja ostavila na njega dubok utisak. Nikada do sada nije osetio takvu gorčinu u Dokovom glasu, niti su njegove čelično plave oči ikada tako sevale. U jednom času mu se učinilo da će ga, ako mu se i dalje bude protivio, Holidej jednostavno ubiti. To ga je nateralo da se pribere, da nešto jasnije sagleda smisao onoga što čini, ili šta će učiniti. Jedna stvar je bila goniti razbojnika, ali nešto sasvim drugo imati na savesti devojčicu koju nisi ni poznavao. O čemu je, do đavola, razmišljao? Kako je sebe mogao da dovede na isti nivo sa Flavijem, kako je mogao da padne tako nisko?

– U redu, Holideje – rekao je pomirljivo. – Istina je da sam poludeo. Znaš, bojao sam se da ću ga i ovoga puta izgubiti u trenutku kada sam ga skoro imao. Do đavola, naravno da moramo voditi računa o tom detetu, bez obzira na sve ostalo! Imaš li neku ideju?

Holidej ga je neko vreme posmatrao, a onda se osmehnuo i pružio mu ruku da ustane.

– Čini mi se da imam – kazao je. – Ali, ona se zasniva na tome da ga prethodno pustimo da pređe u Meksiko.

– Kako sad to? – upita Dvejn iznenađeno.

– Kada jednom pređe Rio, osetiće se sigurnijim i opustiti – objasnio je Holidej.

– Ali, može se desiti da dođe do zaključka kako mu devojčica nije potrebna i što pre završi sa njom.

– I to je moguće. No, to sigurno neće učiniti neposredno po prelasku granice. Sad bi trebalo da ga pustimo da dođe do granice i prođe je bez problema. Naime, svrat ćemo u Presidio i poslati telegram komandi rendžera. Tražićemo da na određenom mestu uklone granične patrole kako bi Flavi mogao bez problema da se prebaci u Meksiko. No, kada pređe, mi ćemo ga čekati na određenom mestu pošto ćemo preći granicu pre njega.

– Dobro, samo... ti ćeš to da organizuješ?

– Naravno. Plan ti se čini dobar?

– Svakako – složi se Dvejn. – Samo, ne zaboravi da će trenutak našeg „susreta” biti najopasniji za devojčicu.

– Već sam razmišljao o tome.

– U redu. Tu ne smemo da rizikujemo.

– Slažem se.

* * *

Sedeći pored logorske vatre u brdima Meksika samo nekoliko milja južno od reke Rio, Nik Flavi je razmišljao o tome da je otmica devojčice bila verovatno najbolja ideja koja mu je do tada pala na um. Pogledao je preko vatre malu Meri koja je baš tada podigla čajnik sa kafom i nasula ključalu mrku tečnost u dva limena lončeta. Hm... devojčica ne samo da se pokaza-

la kao koristan talac, već je bila i đavolski dobar kuvar.

Uzeo je lonče sa kafom koje mu je pružila i zagledao se u njene mršave, košćate ruke. Odmah je zaključio da je detetu bila potrebna bolja hrana. Verovatno je na onom siromašnom ranču bila stalno gladna. No, uskoro će i tome doći kraj. Desiće se to u nekom meksikanskom naselju ili na drugom pogodnom mestu.

Naime, ako ne bude imao gde da je ostavi, a sledećih nekoliko dana sve bude išlo kako treba – jednostavno će joj prosvirati kuršum kroz glavu.

– Šta, dođavola, zuriš? – prasnuo je iznenada, zbunjen time što je, digavši pogled sa lončeta za kafu, primetio da devojčica zuri u njega. To se često događalo. U stvari, svaki put kada bi zastali da se odmore.

– Prokletstvo! – dodao je nervozno. – Bilo bi ti bolje da uzmeš te posude i očistiš ih! Hajde, radi nešto i nemoj više da bleneš!

Ona je uzela svoj lončić za kafu i otpila gutljaj, još uvek ne skidajući pogled sa njega.

– Nosi to posude, glupačo! – izderao se. – Ili ću te odalamiti rukom!

Devojčica je lagano ustala i dalje držeći u ruci svoj lončić. Skrenula je pogled na drugu stranu i on je osetio olakšanje. A onda se, odjednom, Meri okrenula prema njemu i sasula mu vruću kafu u lice. Potpuno iznenađen neočekivanim napadom i zaslepljen vrelom tečnošću, Flavi je kriknuo, pokrio lice šakama i prevrnuo se na leđa. Devojčica je to iskoristila i zgrabila vinčesterku koja je ležala tu, pored njega. Jedva u stanju da drži teško oružje, s mukom ju je digla, repetirala ručicu i ubacila metak u cev... Čuvši poznati metalni zvuk,

Flavi se izvio kao zmija i kleknuo na kolena. Kroz koprenu suza i kafe u očima ugledao je nejasnu siluetu devojčice koja je pokušavala da uperi pušku u njega. Gado psujući on se uspravi i ruka mu krenu prema koltu koji se nalazio u futroli.

Ali, u tom momentu puška je planula. Trzaj je oborio slabašnu Meri na leđa, a teška puška odskočila je i ispala joj iz ruku. No, i Flavi se zateturio, jer ga je metak ipak pogodio u grudi. Bez daha, izbuljenih očiju kao da se zagrcnuo, kleknuo je na jedno koleno. Levom rukom pritisnuo je grudi, sa nevericom zureći u krv koja mu je u tankom mlazu curila između prstiju.

Mrmljajući najstrašnije psovke, pokušao je da se okrene prema devojčici istovremeno podižući revolver. Meri je još uvek klečala na kolenima pokušavajući da podigne pušku. Bila je očajna, ali i strašno uplašena. Rukom je napipala oružje u trenutku kada je bandit iskeženog lica nanišanio prema njenom mršavom sićušnom telu.

Ali, tada je iz mraka grmnuo pucanj i devojčica je bukvalno odskočila i u strahu odbacila pušku. Telo Nika Flavija poletelo je nekoliko stopa kroz vazduh pre nego što je, grčeći se i trzajući, s treskom palo na tlo.

Odmah zatim, dva čoveka su se pojavila pored nje i jedan od njih, onaj viši, crnokosi, prigrlio ju je jednom rukom u drugoj još uvek držeći kolt sa neobičnom drškom. Onaj malo niži, sa zadimljenim revolverom u ruci i gnevnom licem prišao je umirućem banditu i odmerio ga hladnim nemilosrdnim pogledom.

– Znaj da umireš od metka iz mog revolve-
vera, Flavi – dobacio mu je Mangin lede-
nim glasom gledajući kako bandit sa mu-

kom bezglasno miče usnama.. Onda mu je mlaz krvi pokuljao na usta i život Nika Flavija se napokon ugasio.

Mangin je vratio kolt u futrolu i okrenuo se prema Holideju. Ovaj je već odložio oružje i sada je mirno sedeo držeći u naručju devojčicu koja je glasno jecala na njegovim ramenima.

– Sve je u redu, mila moja – rekao joj je Dok blagim, umirujućim glasom. – Sada je sve završeno. Zaista si nam rešila veliki problem. Već više od jednog časa mi smo čekali u mraku i razmišljali kako da te sklonimo na bezbedno dok budemo završavali sa Flavijem. Ali, tvoja hrabrost je razrešila taj problem.

– On... on je ubio moga oca! – jecala je Meri.

– Da, znam... Ali, sada je sve završeno, draga... Pokušaj da ne misliš na to i da se smiriš – dodao je Holidej i preko devojčicinog ramena pogledao u Mangina.

– Da li ti je sada lakše?

Dvejn je neko vreme razmišljao, a onda odvratio – Da budem sasvim iskren, zaista ne znam, Dok. U trenutku sam shvatio da ovo što sam učinio neće vratiti Šelbi u život.

Dok klimnu glavom.

– To je tačno, dragi moj, ali ipak razumem zašto si morao da učiniš to što si učinio. I sam sam nekoliko puta bio u sličnom položaju – dodao je sa uzdahom. – Znam da je pitanje koje će ti se posle ovoga nametnuti sledeće: šta sada?

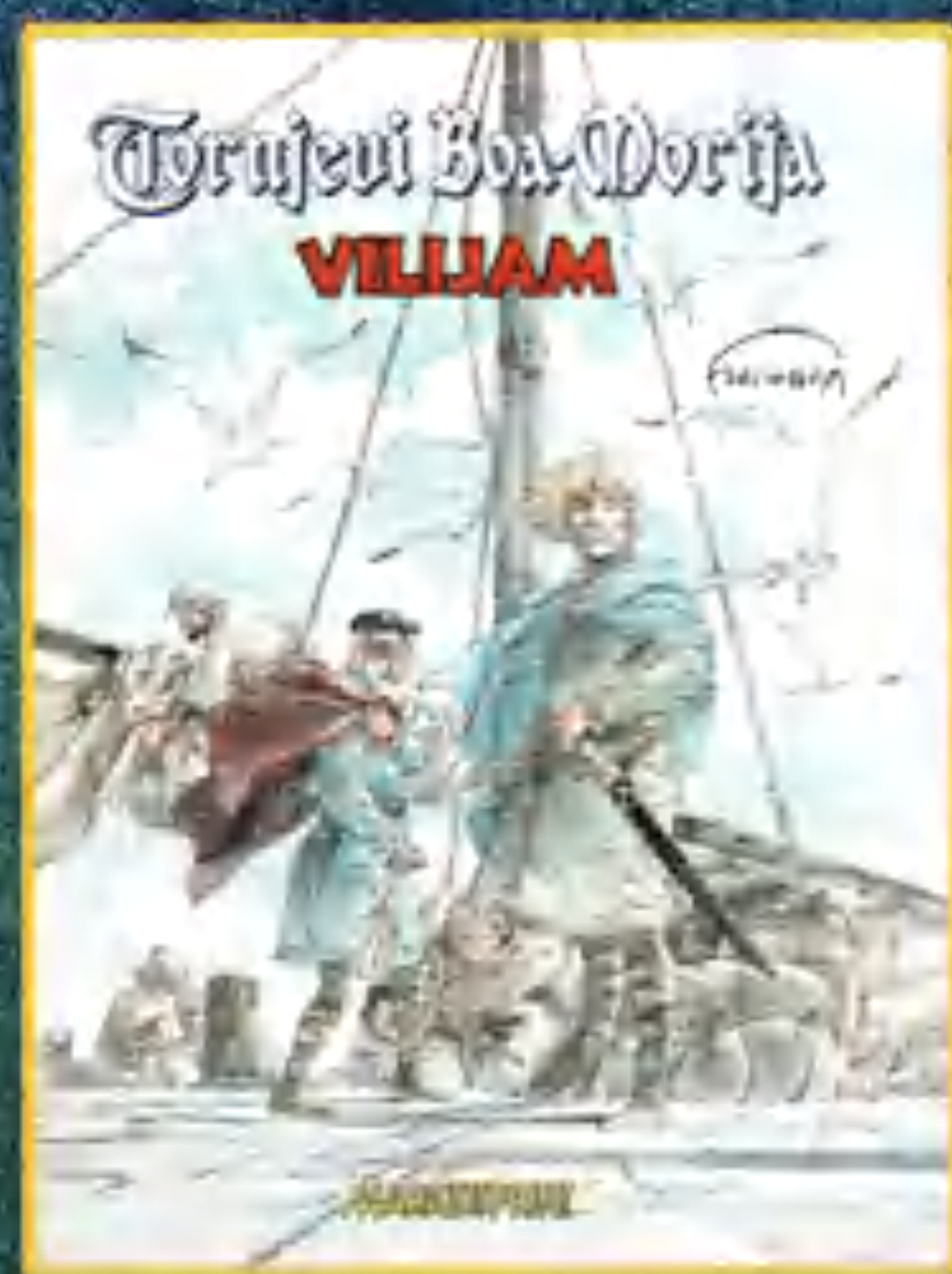
Mangin se zamisli i slegnu ramenima.

– Pa... sada kada nema Šelbi... čini mi se da ću raditi ono što sam radio i pre susreta sa njom. Naći ću neki grad kome je potreban šerif, Holideje. Mislim da ću, kada budem gonio prestupnike, uvek misliti na moju dragu.

Dok ga ozbiljno pogleda.

– Ali ćeš, nadam se, uvek sačuvati hladnu glavu. Voleo bih da se još mnogo puta sretnemo.

KRAJ

SVAKOG MESECA

KOMPLET: 40 SVESKI

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00497

9 770353 000002